



HARLEQUIN®

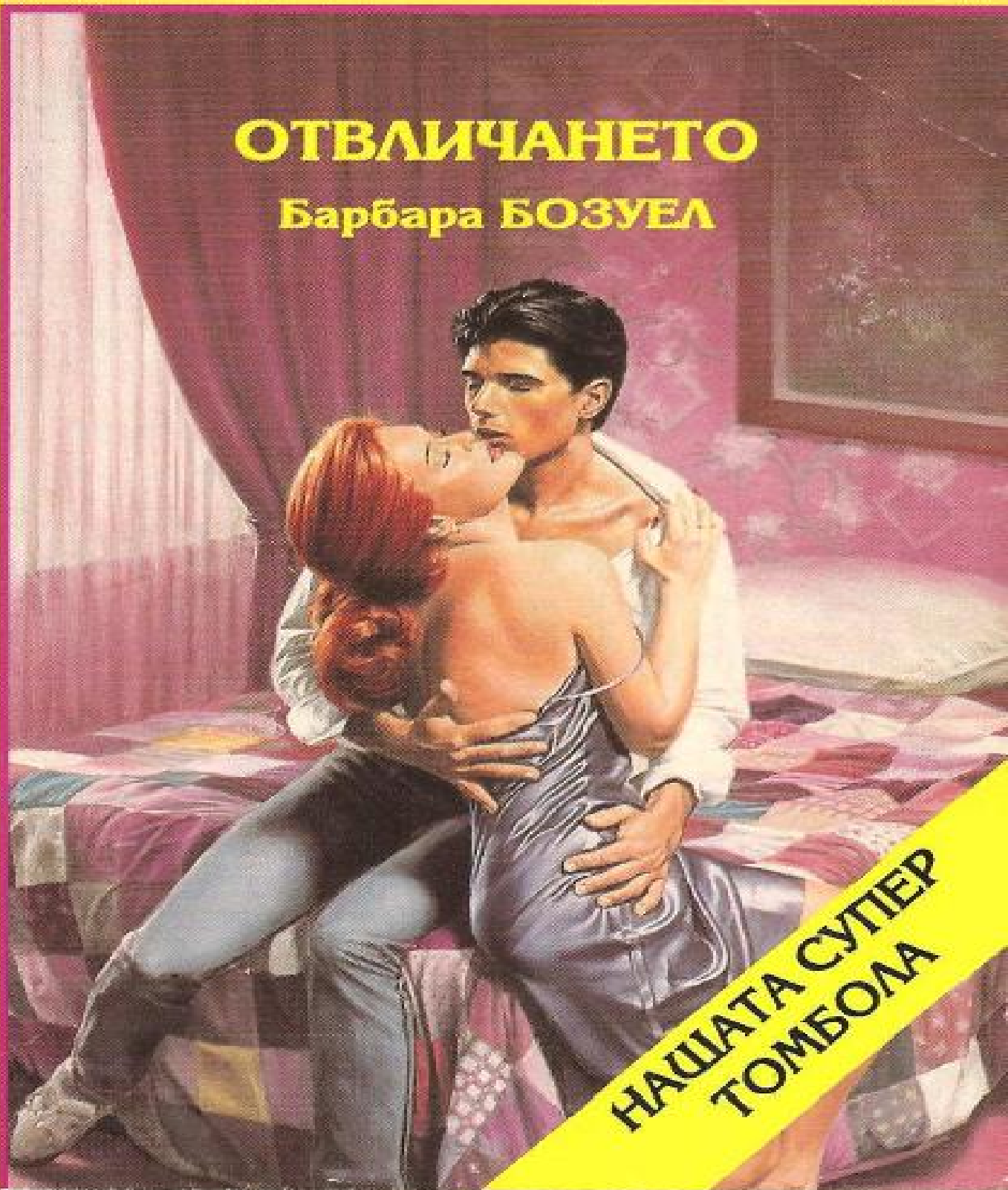
август '95

*Супер*®

138

## ОТВЛИЧАНЕТО

Барбара БОЗУЕЛ



НАШАТА СУПЕР  
ТОМБОЛА

# БАРБАРА БОЗУЕЛ ОТВЛИЧАНЕТО

Превод: Мария Петрова

[chitanka.info](http://chitanka.info)

В деня на сватбата им Челси Кинсайд напуска президентския син и прави всичко възможно да се спаси от журналистите. Единствената ѝ надежда е бившият ѝ годеник — Коул Тримейн, който я скрива в своята планинска вила. Четири години по-рано независимата Челси е развалила годежа си с него, неспособна да се примири с навика му да се налага. Но нима Коул е виновен, че тя е възприемала молбите му на влюбен като заповеди?!

## ПЪРВА ГЛАВА

Челси Кинсайд завиваше в тясната уличка, когато забеляза, че с хондата ѝ става нещо. Колата залиташе надясно. Челси не разбираше от коли и предположи, че не е нещо сериозно.

Не можеше да ѝ се случи нещо точно сега, когато искаше да избяга от Вашингтон. Преди два часа трябваше да сключи брак със сина на президента на Съединените американски щати.

Челси си спомни за тълпите журналисти от националните и чужди медии, които тръпнеха от желание да опишат събитието като екстравагантност. Същата тази сбирщина сигурно щеше да види в неочакваното осуetyаване на брака „епохален разгром“.

Предницата на колата застрашително се наклони надясно. Не, помисли Челси, не беше възможно да се е спукала гума.

За момент се опита да си представи маскарада, наречен „сватбена церемония“, в който трябваше да изпълнява ролята на булка. Челси Кинсайд, нещастната булка. Ужасената булка... Това беше тя.

Краткотрайната ѝ връзка със Сет се оказа голяма грешка и не приличаше на съвременна вълшебна приказка. Но гладната за романтични сензации преса преследваше Челси от първата ѝ среща с привлекателния син на новия президент и придаваше на историята невероятни окраски.

„Женитбата в президентството“, както всички я наричаха, трябваше да бъде организирана така, че да съперничи на сватбените церемонии в британското кралско семейство. Пресата и читателите жадно поглъщаха и най-малките подробности. Сет и неговата майка, Джорджия — общителната и вечно младата Първа дама на страната, използваша всяка възможност публично да обсъждат плановете си за предстоящото събитие. Понякога президентът също се присъединяваше към тях. Изглежда никой не забелязваше бъдещата булка.

А сега... Тя потръпна. Един Бог знае какво щяха да говорят за нея. Тази сутрин Челси позвъни на Сет и му съобщи решението си за

отмяна на сватбата и остави на него и на семейството му да изберат обяснение за внезапната промяна на плановете. Не включи радиото. Беше ѝ все едно какво са избрали. Обеща да се съгласи с всичко, каквото и да е то. Дължеше много на семейство Стрикланд.

Предницата на колата се наклони още повече и почти опря в земята. Челси стисна волана и успя да отбие встрани от шосето. Спря под едно дърво. Опасенията ѝ, за съжаление, се оказаха верни. Предната дясна гума беше спукана.

— И сега какво? — каза си тя. В багажника имаше резервна гума, но нямаше представа как да я смени.

Горещи иглички пронизаха мозъка ѝ. Челси се намръщи. Явно старата ѝ мигрена се връщаше — тя се поднови, когато преди три месеца започна връзката ѝ със Сет Стрикланд. Не биваше да допуска криза точно сега! Трябваше да направи всичко възможно, за да я предотврати. В края на краищата имаше далеч по-лоши неща от това...

А можеше вече да е омъжена! В ушите ѝ като злокобен кръсък прозвуча гласът на Сет:

— Не можеш да направиш това! — изрева той, когато Челси му съобщи решението си. Последва порой от нецензурни изрази.

Но колкото и невероятно да звучи, тя намери успокоение и оправдание за постъпката си именно в това, което Сет не каза. Докато ѝ описваше неудобството на ситуацията, той нито веднъж не спомена, че я обича. Може би защото те дори не се опитваха да се преструват на влюбени.

Сет Стрикланд не я обичаше, но сигурно щеше да търси отмъщение. Заканите му я преследваха навсякъде:

— Няма да се измъкнеш ей така! Ние, Стрикландови, не се оставяме да ни правят на глупаци! Ще се омъжиш за мен независимо дали искаш, или не. Ако трябва, ще използвам и сила, за да те принудя да склучиш този проклет брак!

Заплахите му я накараха да бяга. Челси беше подготвена да понесе нападите на обществото, да приеме всичко, което вестниците щяха да напишат по неин адрес и да продължи да работи като журналист в списание „Капитол Сийн“. Но ужасяващата перспектива за насилствена женитба я накара да стегне набързо багажа си. Женитбата, дори и като доброволен акт, плашеше Челси, а принудителната — направо я ужасяваше. Разводът на родителите ѝ

беше горчиво доказателство, че рано или късно любовта се превръща в омраза и това засилваше несигурността и страховете ѝ. Двете с по-малката ѝ сестра — Стефани, често бяха използвани в споровете на родителите им и бяха се заклели, че никога няма да сключат нещастен брак.

Челси отново си спомни за заплахата на Сет: „Ти ще се ожениш за мен, каквото и да ми струва това!“.

Обзе я паника. Тя напъха нещата си в куфара и побягна.

По всяка вероятност семейство Стрикланд щяха да използват цялата си президентска власт срещу нея.

По пътя се зададе черна лимузина с тъмни стъкла. Колата спря наблизко. Сърцето ѝ щеше да се пръсне. Кой ли беше това? Разгневеният Сет Стрикланд?

Високият, широкоплещест мъж закрачи спокойно към нея. Въпреки че очите му не се виждаха, Челси веднага го позна.

Щеше да познае това силно тяло и гъстата черна коса винаги и навсякъде. Те бяха на Коул Гарет Тримейн.

Тя не успя да прикрие изненадата си. Коул! Нейната първа любов... и макар и за кратко, нейният пръв годеник!

Не можеше да бъде случайно съвпадение и все пак, изглежда, беше точно такава.

За последен път го беше видяла преди четири години, когато тя развали годежа броени часове преди тържеството.

— Не мога да повярвам на очите си! — възкликна Челси. — Както си карах и... и гумата ми омекна, и трябваше да...

Челси се изчерви и млъкна. Не звучеше никак убедително. А и беше твърде развълнувана.

Коул спря, скръсти ръце на гърдите си и внимателно се вгледа в нея. Безупречният му официален костюм издаваше силен и властен характер. Целият му вид издаваше потомъка на богата и знатна фамилия. Не беше навършил тридесет и пет години, а вече беше генерален съветник и вицепрезидент на „Тримейн Инкорпорейтид“ — семейната компания, притежаваща много дрогерии и верига от книжарски магазини из цялата страна. За никого не беше тайна, че Коул ще наследи баща си — Ричард Тримейн, и ще стане президент на компанията след пенсионирането на стария.

— Изненадана си, че ме виждаш, нали? — бавно каза той.

За първи път от четири години чуваше отново мекият му глас. В главата ѝ нахлуха спомени, които Челси съзнателно беше потискала в себе си...

Преди четири години тя обичаше Коул Тримейн така, както не предполагаше, че може да се обича. Но да се втурне да се омъжи за някого след толкова кратка връзка ѝ изглеждаше ужасно глупаво. Бяха ѝ известни всички подробности около светкавичната женитба на нейните родители, влюбили се от пръв поглед. На свой гръб беше изпитала и взаимната им горчивина и съжаление. Цялата история на семейство Кинсайд доказваше, че бракът, сключен в резултат на краткотрайно и шеметно увлечение, не крие в себе си никаква романтика. Такъв брак беше нещастие.

Коул не споделяше нейните страхове. За него любовта и бракът бяха неразделно свързани и времето не беше от значение. Челси се беше опитала да му обясни, че двамата не се познават достатъчно добре, че между тях съществуват доста несъответствия и търкания, които трябва да бъдат изгладени преди, а не след брака. Беше го помолила за време. Имаше нужда от време. Той също...

Коул не беше съгласен с нея. Челси много го обичаше, но отказа да посочи конкретна дата за тяхната сватба. Накрая Коул сложи край на връзката им. Завинаги. Челси никога нямаше да забрави колко чужди и студени бяха сините му очи, когато, след като търпеливо я изслуша, той каза:

— Добре, ти спечели. Всичко свърши.

Но Челси добре разбираше, че нищо не беше спечелила. Напротив, беше загубила любовта на Коул и мечтите си за съвместното им бъдеще. Не беше променила мнението си по въпроса, защото вярваше, че е единственото правилно, но това не беше кой знае какво успокоение. Знаеше, че е права и въпреки това се чувстваше виновна. Тя неудържимо го желаше и същевременно го мразеше, защото така лесно се беше отказал от нея.

— От няколко минути те наблюдавам как се бориш с колата — продължи хладно Коул. — Защо чак сега излезе от платното? Не ти ли е известно, че е опасно да караш със спукана гума?

Челси се вгледа в него, неспособна да отговори. Коул винаги я объркваше. За какво трябваше да мисли по-напред — дали за това, че я

беше следвал с колата си, или за желанието му да изнася лекция по безопасност на движението.

— Нямах какво да кажеш? — отбеляза Коул. — Придържаме се към старата поговорка „Мълчанието е злато“, но явно си решила убедително да докажеш колко е вярна тя. Да не си си глътнала езика от височайшето ухажване на Сет Стрикланд? Единственото, което чухме от тебе по време на телевизионното интервю с Барбара Уолтърс, беше името ти. За щастие Сет и майка му бяха там и запълниха празнотата.

Саркастична усмивка се изписа на устните му. Челни знаеше, че зад тъмните очила очите му проблясват подигравателно.

— Не искам да говоря за това — промълви тя и се изчерви.

— За какво по-точно не искаш да говориш, Челси? За онова интервю? Или за Сет Стрикланд, изоставен пред олтара?

— Не съм го зарязала! — Тя впи поглед в земята и прехапа устни. — Или поне не пред олтара. Тази сутрин му позвъних и му съобщих, че сватбата няма да се състои.

— Колко разумно е да му кажеш няколко часа предварително! — Коул поклати глава и пренебрежително се засмя. — Да бъдеш изритан точно преди годежа несъмнено е за предпочитане пред перспективата да те разкарат няколко часа преди официалната сватбена церемония, която отгоре на всичко се предава директно от телевизията. Можеш ли да отгатнеш каква ще бъде водещата тема в новините тази вечер? — продължи той. — Това е единственото събитие, в което жадните за публичност Стрикланд ще предпочетат да не участват.

— Казах, че не искам да говоря за това, Коул — рязко го прекъсна Челси.

— Какво чувам? Не си опиянена от славата, която те очаква? Скоро в целия свят ще се говори и пише само за осуетената женитба на президентския син. Надявам се, че вече си наела някой да събира публикациите. Ще събереш за цял албум.

Нервите на Челси бяха опънати до краен предел. Усмивката му показваше, че той се забавлява добре.

— Безвкусните ти шеги не са никак остроумни! — гневно извика тя. — Говориш като безсърдечен, безчувствен циник, който...

— О, не! — Коул се престори на засегнат. — Наричай ме всякак, но не и безсърдечен, безчувствен циник!

— Върви по дяволите, Коул Тримейн! — кипна Челси.



— Не, благодаря. — Той вдигна тъмните си вежди. — Веднъж вече бях там, преди четири години, когато ти ме изигра. Сега е ред на Стрикланд. Колкото до това, че съм безсърдечен, безчувствен и циничен... Невинаги съм бил такъв, както и двамата добре знаем.

— Ти сам си избра ролята на ловък и арогантен мошеник, Коул Тримейн. Не обвинявай мен за това.

Намерението ѝ беше да го засегне, но не успя.

— Ловък арогантен мошеник? Аз? — Коул се развесели.

— Това не е комплимент — хладно отбеляза Челси. — На човек може да му се повдигне от името ти, което редовно се появява в жълтите колонки редом с имената на всички онези жени!

— Доста съм понаучил за жените, след като се разделихме с теб, Челси. Първият ми урок беше, че само ловките свалячи с тяхното излъчване на риск и сексуална заплаха могат истински да спечелят една жена.

— Не е възможно да си повярвал на глупостите от долнопробните булевардни романчета! — ужаси се Челси.

— Това вече е кредото на моя живот, скъпа. Жените казват едно, а мислят съвсем друго. Те не се впечатляват от мъже, които са честни и открити с тях. Мъжът трябва да изкара жената от равновесие и никога да не ѝ разкрива какво чувства в действителност.

В главата ѝ нахлуха толкова отговори и възражения, че Челси се поколеба с кое да започне. Беше шокирана от промяната, настъпила с него. Коул Тримейн, когото някога беше обичала, беше спокоен и сериозен човек. Амбициите му бяха свързани само с „Тримейн Инкорпорейтид“, у него липсваше желание за показност. Но след раздялата им, Коул беше станал светски човек. Нито едно парти не минаваше без него. Интимните му връзки бяха случайни и кратки — като се започне от Бренди, която не изваждаше дъвката от устата си, и се стигне до сериозната адвокатка Марта.

Челси неволно трепваше, когато научаваше за новите му връзки и винаги я обземаше странно чувство на облекчение, щом станеше ясно, че отношенията им не са сериозни. Така поне беше до момента, в който се появи Карлинг, красивата дъщеря на сенатора Клейтън Темпълтън. Това беше последното, но както се говореше „сериозно увлечение“ на Коул Тримейн. Челси научи за тях само няколко дни преди да бъде представена на Сет Стрикланд. Беше преди три месеца

по време на прием в Българското посолство, където тя представляваше списанието.

— А щом става въпрос за това чие име се развява из целия град, държа да призная, че твоя светлост ме слага в малкия си джоб. Славата ти се носи не само във Вашингтон, но и във всички щати. Много ми беше трудно да повярвам, когато чух за предстоящата ти женитба със Сет Стрикланд. И всички онези глупости около „Сватбата в Първото семейство“...

Гласът му трепна и Коул се намръщи. Всъщност, новината за обвързването на Челси с президентския син здраво го беше разтърсила. Трябваше да седне и да поеме дълбоко дъх, сякаш беше получил удар под пояса.

Така се чувстваше и сега. Дори след четиригодишна раздяла видът на Челси го караше да губи контрол над себе си...

Преди четири години беше загубил ума си по нея. Тогава Челси Кинсайд беше двадесет и тригодишна, седем години и половина по-малка от него и беше смесица от женски контрасти, на която не можеше да се устои. Сладка, сериозна студентка с ангелско лице и жив интелект. Имаше тъмни и замечтани очи, зашеметяваща тъмночервена коса и стройно, съблазнително тяло. Темпераментът ѝ беше страстен и див, но тя успяваше да го обуздае с добре премерено спокойствие. Понякога. Коул винаги можеше да проникне зад здраво изградената ѝ самозащита и да отприщи нейната чувственост — в леглото и извън него.

Нито преди, нито след шеметната му връзка с Челси Ан Кинсайд Коул не беше преживявал толкова силни емоции. Спомените го завладяха...

През лятото, когато срещна Челси, той беше изгряваща звезда в юридическия отдел на „Тримейн Инкорпорейтид“. Тя учеше заедно с по-малкия му брат — Натаниъл, и присъстваше на организираното по случай края на учебната година парти край басейна на семейство Тримейн.

Коул я зърна за първи път на трамплина над басейна, беше изумително красива в морскосиния си бански костюм и с червената си коса, високо сплетена в дълга дебела плитка. Тогава Челси изпълни най-лошия скок, който Коул някога беше виждал, и цопна по корем във

водата. Смеейки се, той се представи и ѝ даде няколко съвета по скокове във вода.

Привличането им беше взаимно и силно, и бързо прерасна в нещо по-дълбоко. Преди Челси да се появи, Коул влагаше почти цялата си енергия, страст и интереси в своята кариера. Но с нея всичко стана различно. За първи път личният му живот взе връх над работата. В продължение на седмици той настояваше за връзка, която единствено бракът можеше да даде. Искаше да я притежава във всяко едно отношение. Искаше тя да роди децата му. Коул я обичаше и смяташе, че му принадлежи.

Като заблуден идиот вярваше, че и тя го обича. До момента, в който Челси отмени годежа им. Неприятният спомен го изтръгна от мечтите му. Бръчките на челото му станаха по-дълбоки. Ето, че двамата отново стояха един пред друг. След четири години. В деня на бягството ѝ от сватбата с друг мъж.

## ВТОРА ГЛАВА

Възцари се напрегнато мълчание. Първа Челси го наруши.

— Не съм чула официалното изявление на семейство Стрикланд — нервно започна тя, опитвайки се да смени темата. Размяната на обиди между двамата никога не завършваше добре. — Кога съобщиха, че женитбата се отменя? Как... обясниха всичко?

— Не съм чул нищо. Мисля, че все още не са взели решение.

Челси изненадано го погледна:

— Но откъде тогава знаеш, че...

— Видях те, когато напускахе апартамента си — прекъсна я той. Погледът му се плъзна по удобното ѝ облекло — бели шорти, широка памучна фланелка на червени и бели ивици, къси чорапки и спортни обувки. Няколко кичура от гъстата ѝ кестенява коса, високо вързана на опашка, се бяха изплъзнали. — Със сигурност не си облечена като за сватба. Така че не беше трудно да си направя някои изводи.

Челси не успя да потисне въздишката си:

— Значи ме следваш, откакто напуснах Вашингтон?

Не беше възможно, опита се да си внуши тя. Срещата им беше чиста случайност. Той просто искаше да я подразни.

Коул отново заговори:

— Тази сутрин минах край апартамента ти и видях как се вмъкваш в колата си с куфар в ръка. Горкият Стрикланд! — Той тъжно се усмихна. — Почти го съжалявам. Въпреки че е самодоволен, мръсен егоист. За да му смачкаш самочувствието ли го заряза, Челси?

— Разбира се, че не! — сопна се тя. — За каква ме мислиш?

— Наистина ли искаш да ти отговоря? — Усмивката му разкри два реда равни бели зъби.

— Не, не искам. — Лицето ѝ пламна. — Искам да разбере защо си тук, облечен в официален костюм и с тази огромна лимузина.

— Облечен съм за сватба, скъпа. За твоята сватба — уточни Коул. — Получих покана с печата на самия президент. Много мило от ваша страна, че се сетихте да ме поканите.

— Не съм те канила! — смая се Челси. — Нямах представа...

— Поканата е от страна на семейство Стрикланд. Баща ми се познава с Уолт Стрикланд от години. Цялото ми семейство беше поканено, но само аз дойдох. Карлинг също и затова взех лимузината на компанията.

Карлинг. Името прониза Челси дълбоко в сърцето и тя направи усилие да запази израза на лицето си непроменен.

— Карлинг Темпълтън?

— Познаваш ли и друга Карлинг?

— Не. Дори и тази не познавам. Срещата съм я само веднъж на едно парти, където ме заведе Сет. Чух, че нещата между вас са доста... сериозни. — Ето, че го каза. Челси впи пръсти в дланите си и се подготви да чуе отговора.

— Така ли си чула? — Коул се опита да се усмихне.

Тя сви устни. Знаеше, че ще е по-добре да смени темата, но не можа да превъзмогне любопитството си и настоя:

— Е?

— Дали отношенията ми с Карлинг са сериозни? — Той спря, сякаш внимателно обмисляше въпроса и после бързо каза: — Можеш да ме обявиш за антисоциален тип, но нямам желание да стоя край шосето и да разисквам интимни тайни с бившата си годеница. Между другото, изгубихме доста време в приказки.

Той отвори колата и взе куфара ѝ от задната седалка.

Челси се сви объркана. Колко безцеремонно Коул прекъсна досадното ѝ любопитство! Но като видя куфара в ръцете му, се отрезви. Той наистина трябва да я беше видял, след като знаеше точно къде да намери багажа ѝ. Теорията ѝ за случайната им среща се разби на парчета.

— Значи наистина си ме видял! — възкликна тя. — Наистина си карал след мен!

— А ти наистина имаш необикновената дарба да схващаш очевидното — привлечено каза Коул.

— Защо мина край апартамента ми тази сутрин? — избухна тя.

— За да проверя дали женитбата ще се състои, или не. Освен това отговарях за приготвянето на коктейлите. Помислих, че няма да е лошо предварително да разбера как стоят нещата. Сега се радвам, че го направих.

— Защо реши, че ще се откажа от сватбата? Та до снощи и аз самата не знаех дали ще имам сили за това! — Беше прекарала наистина ужасна нощ.

— Да го наречем интуиция. Но ще ти припомня, че веднъж вече съм се възползвал от привилегията да бъда сгоден за теб, макар и за кратко. Запознат съм със странностите ти. Челси, защо винаги се обвързваш с мъже, за които не искаш да се жениш? — Гласът му беше подигравателен.

— Искаш да кажеш, че мъжете вечно настояват да ме замъкват пред олтара! — избухна тя. — Сет никога не ме е питал дали искам да се омъжа за него. Той просто ме уведоми, че ще се ожени за мен и то след като вече беше съобщил новината на президентския секретар по печата. Опитах се да не изпадна в паника. Обясних на Сет, че нямам намерение да отстъпя пред какъвто и да е натиск от негова страна. Казах му, че не го обичам!

— Нека да позная. Със своето себелюбие Сет сигурно мисли, че ти всъщност го обичаш, но още не осъзнаваш това.

— Той предположи, че след време е възможно да се обикнем — поправи го Челси. — Главата му беше пълна само с планове за сватбата. После привлече и майка си и нещата се развиха с главоломна бързина. Направих опит да говоря със семейството, но думите ми винаги се тълкуваха така, както на тях им беше удобно. Щях да полудея. За тях имаше значение единствено широкият отзвук, който събитието щеше да получи, и историческото значение на една женитба в Белия дом. Как, например, децата трябва да бъдат родени в спалнята на Линкълн. Даже бяха избрали акушерката, която да помага при раждането! Чувствах се като марионетка в пиесата, която бяха режисирали. Вече знаех, че трябва да се отърва от тях.

— И ти с твоя невероятен усет за време прецени отлично кой е най-подходящият момент да се откажеш!

— Не съм подбирала момента нарочно! — извика Челси. — Пък и защо ли се опитвам да обяснявам точно на теб! Когато бяхме сгодени, ти също като Сет ми отреди роля в твоята собствена пиеса. А когато се оказа, че няма да я изиграя според вкуса ти, побърза да ме изриташ!

— Аз съм те изритал?! — Коул не можеше да повярва на ушите си. — Не изопачавай фактите, скъпа. Не бях аз този, който отказваше

да посочи дата за сватбата и който накрая отмени годежа!

— Ти очакваше да правя всичко така, както според теб трябваше да бъде направено, без да ми дадеш възможност да питам, предлагам или обсъждам каквото и да било. Това нямаше да бъде брак, а тирания! В семейството участват двама равностойни партньори, които вземат решенията заедно.

— Виждам, че продължаваш да ме смяташ за тиранин, само защото исках да имам жена и деца. — Коул язвително се засмя. — Това заслужаваше порицание, нали?

Да имаш семейство, ангажименти... Какъв егоист е един мъж, щом иска това!

— Започваме същия спор отпреди четири години! — възкликна Челси. — И ти все още отказваш да разбереш, че те обичах, че допусках възможността да се оженим, да създадем семейство, но...

— Ако наистина ме обичаше, нямаше да има „но“, Челси, а „следователно“. Истината е, че всичко и всеки оставаше на заден план пред твоите егоистични и грандиозни професионални амбиции.

Тъмните ѝ очи блеснаха.

— Бях студентка последна година във факултета по филология и пишех дипломната си работа. Оставаше ми по-малко от година и исках да завърша, преди да се омъжа. До ден-днешен не мога да разбера кое е егоистичното и грандиозното в тогавашните ми намерения.

— Какво значение има? Нали завърши университета! Дипломата и работата ти бяха това, което искаше. — Коул повиши глас. — Бях те запознал с финансовото си състояние, Челси. Ти знаеше, че се омъжваш за богат човек. Като моя жена никога нямаше да ти се наложи да работиш. Защо тогава трябваше да си създаваш главоболия със завършването?

— Да си създавам главоболия?! — Челси изглеждаше шокирана. — Да допуснем, че някой ти каже нещо подобно: „Защо трябва да отиваш в юридическия факултет? Защо се опитваш да направиш нещо от себе си? Та нали баща ти е богат? Никога няма да ти се наложи да работиш и да се грижиш за насъщния!“.

— Това е друго — намръщи се Коул.

— Друго ли? Кое е по-различното? Това, че си мъж ли? Искрено се надявам да нямаш дъщери, защото с твоите разбирания ще ги научиш да бъдат безполезни, празноглави паразити, които...

— Няма!

— Ако беше имал сестри, сигурно нямаше да смяташ, че е глупаво една жена да иска да учи и да работи.

— Майка ми не работеше и беше посветила живота си на семейството ни. Това ѝ беше достатъчно.

Покойната Марни Тримейн беше обожествена от овдовелия си съпруг, който не се ожени повторно, и научи тримата си сина да възприемат майка си като „идеал за жена“.

Веднъж Челси беше отбелязала пред Коул, че майка му е починала твърде млада, едва двадесет и деветгодишна при автомобилна катастрофа и затова не е имала време да прояви амбициите и стремежите си. Ако Марни Тримейн беше останала жива, тя със сигурност щеше да продължи образованието си или щеше да потърси професионална изява. Тогава Коул твърдо се възпротиви на тази еретична идея и Челси разбра, че простосмъртните не могат да се борят с легендите.

— Искам един чудесен старомоден брак като този на моите родители — продължи Коул. — Жена ми никога няма да работи, аз ще ѝ осигуря всичко, от което може да има нужда. Така, както смятах да дам всичко на теб — добави рязко той.

— Освен едно — време, за да се уверя в стабилността на нашата връзка. Познавахме се едва от шест месеца, Коул, и аз учех не просто, за да убивам свободното си време в очакване на нещо по-добро. Работех на няколко места, за да се издържам и да плащам таксите си в университета. За мен беше важно да завърша успешно.

Както и преди, Коул изпита едновременно възхищение и раздражение от нейната решителност. Той беше свикнал да печели. Единственият неуспех в живота му беше проваленият годеж с Челси.

— Е, вече имаш своята диплома, която ти осигурява нископлатена работа в борещо се за оцеляване списание. — Коул подигравателно се усмихна. — Пишеш двуредови коментари към телевизионните програми в „Капитол Сийн“. Можеш ли да добавиш още нещо за завидната си кариера, Челси?

Заля я вълна от гняв. Коул притежаваше удивителната способност да отгатва кое ще я ядоса най-много.

— Ако заплатата е ниска, то е защото има десетки талантиливи хора, стремящи се към писателска кариера. Възможностите и опитът,



които ми предлага моята работа, са неоченими. „Капитол Сийн“ е отлично списание с прекрасно бъдеще. Освен това пиша не само коментари. Пиша...

— Да, пишеш още и кратки рецензии за филмите по кината. На теб са отредили глупавите комедии и екшъните за тийнейджъри, защото претенциозният филмов критик към списанието винаги запазва рецензирането на най-добрите филми за себе си.

— Изглежда си добре запознат с работите около списанието — язвително подхвърли Челси. — И тъй като явно си голям почитател на списанието, е трябвало да забележиш, че освен това, правя също авторски профили и пиша научни статии. Поредицата статии за бременността сред подрастващите намери място дори в престижното списание „Америка днес“!

— Много впечатляващо! Всъщност, какъв е настоящият ти работен статус, Челси? Смяташе ли да продължиш да работиш за списанието и след като станеш госпожа Стрикланд?

Тя кимна:

— Разбира се. Само че в момента съм в отпуск. За един месец.

— Нима си мислила, че след като изтече този месец, ще можеш отново да се върнеш на работа? Стрикландови нямаше да те оставят да напишеш каквото и да е без тяхно участие.

— Зная — тихо отвърна тя. — Това е една от многото причини, поради които бракът ми със Сет никога нямаше да потръгне.

— Смяташ ли да пишеш за бягството си от олтара, Челси? Това може да осигури така нужните за „Капитол Сийн“ тиражи. Вестниците ще се надпреварват да се доберат до пикантни подробности около нашумялата история за една избягала в деня на сватбата си младоженка. Но стига. Загубихме прекалено много време. — Коул понесе куфара ѝ към черната лимузина.

— Къде отиваш? — извика Челси и се втурна след него.

Той остави багажа ѝ в колата и нареди:

— Влизай в колата, Челси.

Тя се втренчи в него.

— Какво?!

— Идваш с мен. — Тонът му беше сериозен и нетърпящ възражения — тон на самоуверен богат наследник.

— Не разбирам — разтревожено каза Челси.

— Тогава ми позволи да те осветля по въпроса. Отвличам те.

— Не ставай смешен, Коул.

Той се засмя, но смехът му прозвуча зловещо:

— Говоря съвсем сериозно, скъпа. Сега ще влезеш ли в колата или ще се наложи аз да те вкарам вътре? — попита Коул с преувеличена любезност.

— Няма да мръдна, докато не ми кажеш какво кроиш. — Челси кръстоса ръце на гърдите си в класическата поза на самозащита и зачака. Отново усети острата болка в главата си. Но преди да успее да събере мислите си и да си изгради някакъв план за действие, Коул я хвана, метна я на рамото си, отнесе я до лимузината, после я вкара вътре и се вмъкна след нея. Всичко стана толкова бързо, че тя не успя да реагира. Преди миг беше на едно място, а сега — на друго.

Челси се спусна към вратата и отчаяно я заблъска. Напразно.

— Автоматично заключване — поясни Коул и се намести удобно зад волана. — Бутонът за ключалките е от моята страна.

— Пусни ме да изляза! Не можеш да направиш това! — Гласът ѝ прозвуча сподавено.

— Напротив, правя го — с хладно спокойствие отвърна Коул, запали двигателя и колата потегли.

Челси се обърна и видя как колата ѝ остава все по-далече.

— Седни и си сложи предпазния колан — заповяда Коул.

Тя не помръдна. Силите ѝ я бяха напуснали. Мислите се блъскаха в главата ѝ и водеха до невероятни заключения. Коул я беше последвал извън града и сега...

— Ти ли направи така, че гумата ми да се спука? — попита тя.

— Не, разбира се. Това беше неочаквана и удобна случайност.

— Ако не беше се случило, как щеше да ме отмъкнеш? Когато слезех от колата, за да си купя храна или бензин?

Коул сви рамене.

— Звучи доста правдоподобно, нали?

— Стрикланд ли те изпрати? — Страхът сви гърлото ѝ.

— Нима ти приличам на доброволен лакей на Стрикландови?

— Не, но чух, че „Тримейн Инкорпорейтид“ е оказала финансова помощ на Уолтър Стрикланд по време на изборите. Може да си решил да му направиш... лична услуга, да речем.

— Като заловя странстващата кандидат-съпруга на синчето Сет? Интересно ми е да чуя каква награда според теб бих получил за булката беглец? Министерски пост? Посланическо място? А защо не и назначение във Върховния съд?

— Коул, защо правиш това? — изкрещя Челси.

Хубав въпрос, помисли си той. Устните му се свиха. Беше трудно да признае дори пред себе си, че не знае. Действаше импулсивно от момента, в който я видя да излиза на улицата с куфар в ръка. „Отвлечането“ също беше спонтанно.

Нечувано! Всеки, който познаваше Коул Тримейн знаеше, че той не е способен на необмислени постъпки.

Коул отново се запита защо прави всичко това. Дори и да успееше да си отговори на този въпрос, пред него щеше да се изправи друг, не по-малко сложен: защо всъщност спря пред дома на бившата си годеница точно в деня, когато ѝ предстоеше да сключи брак с друг мъж? Оправданието с коктейлите си беше чиста измислица. Коул свъси вежди. Защо беше отишъл там? За да се примири с факта, че Челси ще бъде жена на друг... или за да предотврати това по някакъв начин? Единственото нещо, което знаеше със сигурност, беше, че когато я видя да се измъква от къщи, той я последва, без да има за това някакво разумно обяснение.

Ето, че сега стояха един до друг и тя питаше „защо“. Мълчанието беше изнервящо. Челси се опита да си отговори сама:

— Да не би за... отмъщение?

„Господи, не може да бъде“, вътрешно изохка тя. Започна бавно да я обзема паника. Майка ѝ винаги беше твърдяла, че Коул е понесъл раздялата им много спокойно и безболезнено. И баща ѝ смяташе така. Това беше един от редките случаи, в които мнението и на двамата ѝ родители съвпаднаше. Бяха ли прави те? Може би Коул просто беше изчакавал, докато се появи най-подходящият момент за отплата.

По устните на Коул се плъзна студена усмивка. Челси току-що му беше подигурила идеален мотив за действие. Да я отвлече за отмъщение беше добро извинение за действията му.

— Винаги си била проникателна, Челси. Още веднъж позна.

— Коул, не! — Тя умолително сложи ръка на рамото му. — Моля те, върни ме при колата ми. Остави ме да си отида!

— Няма да стане, скъпа — язвително отвърна той. — Отдавна минаха времената, когато беше в състояние да ме трогнеш с подобни неща. Сега аз определям правилата.

— Винаги ти си ги определял — възрази Челси и страните ѝ поруменяха. — Това беше един от най-големите ни проблеми. И не се опитвам да те трогна.

— Опитваш се и още как! Като някоя превзета госпожица отпреди войната. Защо най-после не седнеш нормално и не си сложиш колана, скъпа?

— Не! И престани да ме наричаш „скъпа“!

— Преди ти харесваше. Или може би това беше една от многото ти преструвки? Като преструвката, че ме обичаш, например.

— Никога не съм се преструвала! Наистина те обичах! Защо винаги отказваш да ми повярваш?

— Сигурно има нещо общо с отказа ти да се омъжиш за мен. О, ти нямаше нищо против да ти бъда под ръка. Бях просто един улегнал млад мъж с куп пари. Твърде престижен, за да бъда изпуснат от такава амбициозна студентка като теб. Беше ти удобно да имаш винаги гарантирана среща, харесваха ти подаръците, които ти правех, забавляваше се на всички места, на които те водех. Чудесно беше да си имаш богат приятел, нали, Челси? Докато този приятел не започна да досажда с настояванията си за по-сериозно обвързване.

Челси кипна:

— Не се опитвай да ме изкараш сметкаджийка, Коул Тримейн! Ако бях такава, щях да се омъжа за теб заради парите ти, но не го направих и...

— Освен това ме използваше в леглото — спокойно я прекъсна Коул. Лицето му не изразяваше нищо.

Челси знаеше, че той нарочно я предизвиква. Винаги я дразнеше, за да се забавлява с изблиците ѝ на гняв. Въпреки това тя не се сдържа и войнствено каза:

— Никога не съм те използвала в леглото! Как смееш...

— Смея, понеже по една случайност в думите ми има голяма доза истина. Май наистина се засегна, а, Челси? И двамата добре знаем, че аз бях причината да се превърнеш от свита малка девственица в привлекателна и страстна любовница. Ти харесваше всичко, което правехме в леглото. Беше ненаситна. Обвързването и

любовта не представляваха интерес за теб, но ти беше трудно да се откажеш от секса. Затова искаше да продължим нашата връзка и след отказа ти да се оженим. Ти не обичаше мен, а една определена част от тялото ми и удоволствието, което тази част ти носеше.

— Няма да стоя тук и да слушам глупостите ти! — възкликна тя, хвана кормилото с две ръце и рязко зави надясно.

— Махни си ръцете от волана! — тревожно извика Коул. Колата излезе от шосето.

— Няма! — отвърна му Челси.

Той отпусна ръце. Нямаше друг избор. Управлението на кола не беше работа за двама. Натисна спирачката и колата спря.

Ръцете му трепереха, докато изключваше двигателя.

— Малка идиотка! — Сърцето му лудо биеше и цялото му тяло се тресеше от напрежение. — Това е най-глупавото нещо, което някога съм виждал! Можеше да убиеш и двама ни!

— Да, но не го направих — сопна се Челси. Тя се възползва от моментната му слабост и измъкна ключа от таблото.

— Дай ми ключа! — Той се задъха от гняв.

— Не! Сега ще отвориш вратите и ще ме оставиш да изляза. Ако не го направиш, ще глътна този ключ. Заклевам се!

Коул извади кърпа, бавно попи потта от челото си и каза:

— Държиш се като побъркана.

— По-добре да съм побъркана, отколкото слабохарактерна глупачка, която безропотно понася всичките ти обиди и която ще бъде откарана обратно при Сет Стрикланд. — Челси се отдръпна в най-отдалечения край на седалката и още по-здраво стисна ключа в потната си длан.

— Челси, няма да те връщам при Сет Стрикланд.

— Това е по-добре. Родителите ми вечно ме подхвърляха помежду си, за да уреждат стари сметки. Не желая да прекарам остатъка от живота си, играейки подобна роля. — Тя спря, за да си поеме дъх. Когато продължи, гласът ѝ трепереше: — Снощи не можах да мигна. Как точно на мен ми се случи два пъти да се обвързвам с мъже, които искат да определят как да живея живота си. Сега отново продължавам да изпадам в състояния на безпомощност пред двамата мъже в живота ми. Може би е било необходимо отново да изпитам това

позабравено чувство, за да успея най-после да го преодоляя. И наистина успях. Днешният ден го доказва!

— Спести ми психологическите разяснения. Може читателите на твоето съвременно списание да намират интроспекциите и самопознанието за вълнуващи, но с мен не е така.

— Естествено. Могъщият Коул Тримейн е прекалено сдържан, за да рискува да опознае някои свои слабости.

— Защо, когато правим психологически анализ, винаги обсъждаме отрицателните черти и то само моите? — нацупи се той.

Вече не беше самоувереният Коул Тримейн. По-скоро приличаше на своенравен хлапак. Челси неочаквано се разсмя.

— Анализът не е само негативен, Коул. В него се включват и положителните страни на личността.

— Само че да се изброяват положителните черти на някого не е много забавно — подразни я той. — Между другото, в мен ти не виждаш нищо положително.

Тя изненадано го погледна. Наистина ли мислеше така?

— Не е вярно. Ти имаш и много положителни качества.

— Тогава ми кажи две от тях — предизвикателно отвърна той.

— Мога да изброя повече от две. — Тя не знаеше защо той толкова държеше да му докаже доброто си мнение за него. — Имаш чудесно чувство за хумор, силен си и си независим, лоялен и упорит. Ти си щедър, разумен и... — Челси се поколеба: — И внимателен.

„В леглото и извън него“, довърши наум тя. Спомените отново се върнаха. Челси преглътна с мъка.

— Това достатъчно ли е или искаш да продължа? — Тя усети, че се изчервява. Слава богу, че Коул не можеше да чете мисли!

— Сигурен съм, че няма да прекалиш — сухо отвърна той. — Само те моля да се въздържаш от сравнения между мен и онзи хубавец Стрикланд. Не си приличаме абсолютно по нищо.

— Освен по това, че и двамата ме карахте да се чувствам безпомощна, като че ли не съм в състояние сама да контролирам живота си. — Челси въздъхна и лицето ѝ помръкна. — Точно както преди години, когато родителите ми мъкнеха Стефани и мен по съдилищата и водеха безкрайни битки за оспорване на родителските права. Щом единият спечелеше, другият ни отвличаше от него. И така до безкрайност.

Коул не можеше да повярва на ушите си.

— Родителите ви са ви отвличали един от друг?

— Точно така. Само начините бяха различни. Методът си оставаше винаги един и същ. Знаеш ли колко е ужасно да се връщаш от училище и внезапно до теб да спре кола, да те натикат в нея и да потеглят с бясна скорост? Ти, разбира се, не знаеш, но аз зная и то прекалено добре.

— Никога не си споменавала за това пред мен — бавно каза Коул. — Когато бяхме заедно, почти не говореше за родителите си. — Обзе го чувство на разкаяние. Явно с действията си беше събудил всички стари демони от детството ѝ.

Челси заби поглед в пода.

— Не исках да прекарваме времето си в споделяне на лоши спомени за разводи и вражда. Когато бяхме заедно, ми се искаше да бъда очарователна и забавна...

— Челси, никога не съм очаквал от теб да бъдеш източник на развлечения. За бога! Аз исках да се оженим! Трябваше да ми кажеш поне нещичко, което да ми помогне да те разбера!

— Винаги ми е било трудно да говоря за тази лудост, обзела моите родители. А и когато бяхме заедно, бяхме твърде погълнати от настоящето, за да се обръщаме към миналото.

— Вършехме щуротии, ходехме на всевъзможни места, забавлявахме се, правехме любов... Все неща, които правят всички влюбени двойки. Само ако имахме малко повече време...

— За да се опознаем по-добре ли? — прекъсна го Челси. — Ти твърдеше, че това не е необходимо, спомняш ли си? Искаше да се оженим веднага и когато отказах, ти реши да сложим край на връзката ни. Завинаги.

Коул се намръщи. Челси беше спечелила стария четиригодишен спор и за първи път той нямаше какво да ѝ възрази.

Челси се усмихна. Отлично знаеше, че Коул не понася да бъде побеждаван. Гневът ѝ към него намаля.

— Коул — помирително започна тя, — искам да ти се извиня, че се нахвърлих върху кормилото. Наистина беше лудост, но мисълта, че отново ще бъда отвличена ме накара да загубя контрол над себе си.

— Забелязах. Но причината да изпаднеш в ярост не беше точно отвличането. Ти се държеше напълно нормално до момента, в който не

споменах за секса. — Коул злобно се изсмя. — Сега вече наистина имаме достойна тема за анализ. Защо само споменаването на думата „секс“ е достатъчно, за да изпадне бившата „президентска снаха“ в маниакална ярост?



## ТРЕТА ГЛАВА

Носталгията, която я беше обзела, внезапно изчезна. Той отново беше неин враг.

— Коул, престани! — предупреди го Челси.

— Защо отказваш да признаеш, че ти харесваше в леглото? — попита нехайно Коул. — И двамата знаем това.

— Млъкни, Коул!

— Не искаш да слушаш фактите, а? Дали защото ти харесваше да бъдеш в леглото с мен, а не със Сет Стрикланд?

Челси пое дълбоко въздух. Беше чувала израза „доведен до границата на търпението“, дори сама два-три пъти беше използвала тези думи, но сега за първи път физически усещаше смисъла им. Гняв и раздразнение раздираха гърдите ѝ и я подтикваха към действие.

Не можеше да понася циничната му усмивка. Челси изви ръка и отвори длан. Ключа с дрънчене падна на пода, но нито тя, нито Коул забелязаха това.

Само секунда преди ръката ѝ да докосне бузата му, той хвана китката ѝ и рязко дръпна Челси към себе си. Двамата залитнаха и потънаха в меката седалка.

Всичко се случи светкавично бързо. Челси едва имаше време да осъзнае, че за пореден път намерението ѝ да остане хладна и спокойна беше провалено. Отново се намираще в затруднение. В голямо затруднение.

— Добре, добре — промълви Коул. — Точно както едно време.

Челси не обърна внимание на подигравката в гласа му. Тя направи опит да се отдръпне от Коул, но установи, че колкото по-силно се дърпаше, толкова по-здраво я държеше той. Тя вдигна войнствено брадичка, твърдо решена да устои на погледа му, но видя само собственото си отражение в тъмните стъкла на очилата му.

Челси вдигна ръка, отмести очилата и впи поглед в неговия. Очите на Коул излъчваха топлина и онази особена сексуалност, която винаги караше краката ѝ да омекват.

Сърцето ѝ подскочи, гърдите ѝ изпитаха жажда за повече въздух, близостта на тялото му възкреси стотици чувствени спомени в нея. Времето сякаш се бе върнало назад и Челси отново се бе превърнала в малката скромна студентка, лудо влюбена в Коул Тримейн. Колко силно се нуждаеше от него! Инстинктивното привличане помежду им не беше отслабнало.

Коул я привлече още по-плътно към себе си и Челни усети топлината му. Пламъкът на страстта се разгоря в гърдите ѝ с нова сила. Ръцете ѝ се обвиха около врата му. Той наведе лицето си към нейното и Челси неволно притвори очи. Устните му докоснаха нейните.

— Недей — прошепна тя. Гласът ѝ беше странно променен.

— Зная, че ме искаш. — Коул плъзна език по стиснатите ѝ устни. Ръцете му отслабиха хватката си. Дланите му нежно се плъзнаха по гърба ѝ. Челси сладостно потръпна.

— Ти си гладна, нали, скъпа? — Пламтящите му устни се спуснаха надолу по шията ѝ. — Изглежда, че въпреки всичко, мога да те накарам да ме искаш така, както преди.

Челси безпогрешно долови огромното му желание. Ръцете му се прехвърлиха върху бедрата ѝ и я притиснаха страстно. Кръвта нахлу в главата ѝ. Разумът ѝ повтаряше, че близостта им става опасна, но тялото ѝ не можеше да устои на желанието, натрупано през последните четири години.

— Коул, моля те, аз... — направи последен опит Челси, но думите ѝ заглъхнаха под устните на Коул. Езикът му потърси нейния и погъделичка небцето ѝ.

Целувките на Коул никога не я оставяха безучастна. И сега тя жадно впи устни в неговите, изви се като дъга и започна инстинктивно да се движи. Мускулите му се стегнаха. Женствеността на Челси го предизвикваше.

Със своите меки седалки и тъмни стъкла черната лимузина беше идеално местенце, в което двамата можеха да се отдадат един на друг, откъснати от света. Подминаваха ги коли и камиони, но никой не им обръщаше внимание. Челси напълно забрави за заканите на Сет Стрикланд, за бягството си от сватбата. Единственото нещо, което в момента имаше значение, беше Коул и чувствата, които предизвикваше у нея.

Челси изхлипа, когато ръката му пролази под блузата ѝ и погали гърба ѝ. Много ноци се беше въртяла в леглото, неспособна да заспи. Тялото ѝ пламтеше от желание, което само Коул можеше да задоволи. Ето, че отново бяха заедно. Засега това беше напълно достатъчно. Тя нежно го целуна.

— Държиш се така, сякаш съм ти липсвал, Челси — прошепна той, леко отделяйки устните си от нейните. — Прав ли съм?

— Да — призна тя и тихо въздъхна. Ръката му възбуждащо галеше гърдите ѝ.

— А Стрикланд? — подразни я той. Мисълта, че Сет Стрикланд също би могъл да я докосва, целува, да се люби с нея го караше да ревнува. — Не ти ли липсват любовните му ласки?

— Не. Не! — Челси не искаше дори да си представя какво би било да споделя постелята на Сет. — Ние никога не сме се любили. Аз не исках и той повече не повдигна въпроса — сподели тя и след кратко колебание каза: — Ти си първият и единственият мъж в живота ми, Коул.

— Добре — самодоволно отбеляза той. После погали с пръсти твърдите зърна на гърдите ѝ и Челси съвсем престана да разсъждава.

Коул натисна едното ѝ зърно с палеца си и леко го потърка. Челси трепна.

— Винаги си била особено чувствителна на това място — каза приглушено той. Гласът му издаваше нарастващата му възбуда.

Коул продължи бавно да гали гърдите ѝ през прозрачната материя на сутиена. Челси имаше чувството, че тялото ѝ ще се разпадне от мощния прилив на желание, потърси опора в раменете на Коул и извика името му.

Невъздържаната ѝ реакция сякаш премахна и последната преграда. След четири години тя продължаваше да го възбужда повече от всяка друга жена. Тази мисъл разтревожи трескавия му мозък. Имаше моменти, в които мислеше единствено за нея. Тя беше изключение, каквото той не беше срещал нито преди, нито след нея. Коул си спомни всички нерадостни дни след раздялата им. Челси беше разбила сърцето му. Трябваше да мине доста време, за да преодолее болката си по нея. Беше се заклел никога вече да не позволи на жена да го завладее така и беше успял. До момента, в който след

четиригодишно отсъствие Челси отново се появи и Коул беше на път повторно да загуби ума си.

Не, твърдо си каза той. Никога вече! Необходимостта от създаване на дистанция помежду им беше неотложна. Умът му трескаво заработи.

— Е, сладка моя Челси — сухо се изсмя Коул. — Обзалагам се, че в този момент мога да те накарам да кажеш всичко, което поискам. Вече си призна, че между теб и Сет Стрикланд не е имало физическа връзка, че аз съм единственият мъж, с когото някога си спала, и дори, че съм ти липсвал в леглото. Чудя се какво ли още можеш да кажеш и да направиш?

Челси не повярва на ушите си. Тя бавно отвори очи и го погледна, но видът му не разсея внезапно обзелата я тревога. Той продължи:

— Като си помисля, че беше достатъчно само да напипам някои места! Наистина зная къде са те, нали, скъпа? — Коул отдръпна ръцете си от тялото ѝ.

Челси се почувства слаба и уязвена.

— Затова ли ме целуваше? За да си докажеш, че си в състояние да ме накараш да казвам и върша разни... неща? — Гласът ѝ болезнено трепна. — За да ме унижиш?

— А ти какво си помисли? Че все още съм влюбен в теб ли? — Тъмносините му очи подигравателно блеснаха.

Коул за малко да се извини за обидното си държане, но се въздържа. Не биваше да се размеква.

— Зная, че вече не си влюбен в мен — отвърна Челси и се дръпна назад. Опита се да възвърне самообладанието си, макар да не ѝ беше никак лесно. Чувстваше се объркана, засегната и разгневена едновременно. Коул беше възприел ролята на свалач и си беше поставил за цел да обърка жените. Ето, че успяваше. Беше разиграл целия този фарс за собствено удоволствие, беше я използвал, беше я дразнил, докато тя...

Челси избухна:

— Не мисля, че някога си ме обичал истински. По-скоро те привличаше идеята да имаш отстъпчива и непретенциозна женичка! Очакваше да се оженим точно на предложената от теб дата, искаше да ти раждам по едно дете на всеки две години. Харесваше ти идеята за

голямо семейство, което да ти се подчинява, и не те интересуваше какво е моето мнение по всички тези въпроси.

— Не е вярно! — възмути се Коул. И все пак...

В думите ѝ имаше голяма доза истина. Той рисуваше общото им бъдеще според собствените си виждания и предполагаше, че Челси ентусиазирано ще се съгласи с него. Смяташе, че понеже са влюбени един в друг, тя ще иска точно това, което иска и той. Коул не приемаше, че също носи вина за провала на връзката им. Нали беше безпогрешен...

Докато той размишляваше, Челси премина към действие. Тя се наведе и вдигна ключа от пода на лимузината.

— Ще се върна обратно, за да взема колата си — заяви тя и му хвърли триумфален поглед. — Ако искаш, можеш да се разходиш с мен, ако не — ще се наложи веднага да слезеш.

Коул не успя да сдържи смеха си. Наистина беше смешно Челси да си въобразява, че е възможно да го командва и да се разпорежда със собствената му кола. Стига да поискаше, можеше безпроблемно да си върне ключа. Първо щеше да я хване за ръцете и да я повали по гръб върху седалката, после щеше да я затисне с краката си, за да ѝ попречи да мърда. Разбира се, Челси щеше да се съпротивлява, но това нямаше да бъде от особена полза...

Очите му светнаха. Представи си как лежи върху нея и почти усети топлината на гърдите, корема, бедрата ѝ. Челси щеше да се извива, за да се изскубне от желязната му прегръдка, но това само щеше да усилви възбудата му. Дишането на Коул се учести, сякаш не си представяше, а в действителност участваше в това еротично боричкане.

Добре знаеше, че ако фантазията му се превърнеше в реалност, той няма да се сдържи. Ръцете му щяха да се плъзнат по гърдите ѝ и съпротивата ѝ щеше да отслабне. Накрая Челси щеше да въздъхне и да се притисне към тялото му...

Устата на Коул пресъхна. Слабините му запламтяха от желание. Само да я докоснеше и възбудата му щеше да се върне отново — по-силна и по-мощна отпреди. Близостта на Челси винаги оказваше такъв ефект върху него.

Не, не трябваше да се поддава на чара ѝ!

— Ако отключиш вратата, ще се преместя на задната седалка. Ще ти дам възможност да си поиграеш на шофьор — хапливо каза той. Сините му очи я гледаха хладно.

Челси последва инструкциите му и успя да отвори вратите. В същото време се опитваше да открие причината за внезапното желание на Коул да ѝ помага. Дали не подготвяше клопка?

Коул обаче направи точно това, което беше казал. Отстъпи ѝ мястото си и спокойно се настани на широката задна седалка.

— Не забравяй, че ти позволявам да караш само защото аз го искам. — Той посегна към близкото барче и си сипа нещо за пиене. — Просто така ми е по-удобно.

Челси не му обърна внимание. Беше ѝ ясно, че Коул прави всичко възможно да омаловажи нейната малка победа.

— Ще включа радиото. — Вече се чувстваше достатъчно силна да чуе дори коментарите около провалената женитба на президентския син.

— Чувствай се удобно. Аз трябва да проведа няколко разговора — отвърна Коул и посегна към телефона.

След малко топлият му дълбок глас се разнесе из лимузината:

— Здравей, Карлинг...

Сърцето на Челси болезнено трепна. Изпълни я разяждаща ревност. Болката ѝ беше толкова силна, че ѝ се щеше да извика, за да ѝ олекне. Челси здраво стисна устни и натисна бутона, на който беше нарисован параван. Една стъклена преграда бавно се спусна надолу и отдели мястото на шофьора от останалата част на колата.

Челси продължи да кара. Бореше се със сълзите, напирани в очите ѝ. Ядосваше се на себе си за глупавата ревност, която изпитваше към Коул. Гневеше се и на него, задето я нараняваше така.

Тази сутрин почти беше повярвала, че е успяла да вземе управлението на живота си в свои ръце, а ето, че се появи Коул и обърка всичко.

Челси се принуди да погледне истината в очите. Ако не беше научила колко сериозна е връзката между Коул и Карлинг Темпълтън, никога нямаше да се обвърже със Сет Стрикланд. Сет и семейството му я бяха използвали в своята кампания за създаване на обществена популярност, но тя също ги беше използвала — за да потисне болката от мисълта, че Коул е влюбен в прекрасната и умна Карлинг.

Карлинг и Коул. Когато той я взе в прегръдките си, Челси не се и сети за другата жена. А Коул не беше забравил за Сет Стрикланд. Дали това — да я накара да признае, че го иска, независимо от факта, че е сериозно ангажиран с друга — не беше част от плана му за отмъщение?

Челси се задъха от гняв. Този мъж беше пълен негодник!

Тя не усети колко време беше минало, откакто седна зад волана на колата му. Всеки път, когато незабелязано хвърляше поглед назад и виждаше Коул да се усмихва, докато говори по телефона — с Карлинг, разбира се! — кръвта ѝ кипваше.

Внезапно до слуха ѝ достигна официалното изявление. Челси застана нащрек. Според сведения от Белия дом, женитбата временно се отлагаше поради внезапното заболяване на госпожица Челси Кинсайд.

Тя се ужаси от наглата лъжа. Защо бяха възприели точно такава позиция? Заплахите на Сет проехтяха в ушите ѝ. Беше се заканил, че ще направи всичко, за да я принуди да се оженят. Фантазията ѝ започна да рисува всевъзможни картини: Стрикландови можеха да пуснат по петите ѝ банда наемници, които щяха да я открият и пребият до смърт; след това щяха да я вкарат в някоя болница и да я натъпчат с наркотици, за да я направят напълно зависима от волята им.

Главата ѝ щеше да се пръсне от болка. Вече приближаваха малката ѝ хонда, все така стояща край пътя. Челси изпита неописуем страх. Искаше да помоли Коул за помощ, но не посмя. Веднъж вече се беше отказал от идеята да я върне на Сет, но не се знаеше какво може да му хрумне в следващия момент. Не, трябваше да се справи сама. Челси спря лимузината и слезе. Никога не се беше чувствала толкова самотна и изоставена.

Коул се върна зад волана и я погледна през присвитите си очи.

— Не изглеждаш много добре — отбеляза той.

— Напротив, чувствам се чудесно — настоя тя. Дълбоко в сърцето си чувстваше, че Коул не може да ѝ бъде враг. Поне не дотолкова, че да поиска да я върне на Стрикландови. Но беше ужасно напласена, за да се доверява на инстинктите си. Не че можеше да остане при него. Нали съществуваше Карлинг?!

— Сигурна ли си, че не искаш да дойдеш с мен? — попита Коул с цинична усмивка. Тонът му беше в състояние да вбеси всяка почтена жена. Сините му очи приличаха на ледени късчета.

Челси настръхна:

— Не искам да идвам с теб. Аз сама вземам решенията си и няма да ти позволя да ме командваш. Сега ще сменя гумата и ще си тръгна със собствената си кола.

Коул подигравателно се изсмя:

— Ти не можеш да смениш гума, дори ако животът ти зависи от това.

— А е повече от ясно, че змия като тебе няма да ми помогне. — Хрумна ѝ, че може да го засегне и той да се хване да ѝ доказва обратното.

Само че Коул не се хвана на въдицата.

— Напълно си права. Ние, змиите, изяждаме такива противни дребни гадинки като тебе за обяд, не им правим услуги.

— Аз и не бих те оставила да ми направиш услуга. Даже да се смъкнеш на колене и да ме молиш за това.

— Веднъж вече падах на колене пред теб. Беше преди четири години, в моята спалня. — Циничната усмивка отново се върна на устните му. — Ти лежеше гола на ръба на леглото и беше тази, която молеше.

— Мразя те! — изхриптя Челси. Гърдите ѝ се разкъсваха от гняв. Как смееше Коул да ѝ припомня такива интимни моменти и да ги използва като оръжие срещу нея?! — Ти си отвратителен!

Той леко вдигна вежди:

— Кое те разстройва повече, Челси? Припомнянето на един епизод от нашето страстно минало или огромното ти желание да бъдеш отново там, в същото легло и да ме молиш за...

— Изчезвай оттук! Остави ме сама! — Челси, треперееща, се втурна към колата си и се спря, само за да подхвърли през рамо: — Не искам никога повече да те виждам. С малко повече късмет смятам, че желанието ми ще се сбъдне.

— Внимавай, когато си пожелаваш нещо, скъпа! — извика Коул през отворения прозорец. — Може да се случи така, че желанието ти да се изпълни незабавно. Като сега, например. Аз си тръгвам от тук и от живота ти.

Той грубо се усмихна, натисна клаксона и триумфално потегли. После хвърли последен поглед назад. Челси се суетеше край



багажника на колата си и дори не си направи труда да извърне глава след него.

Коул се заблуждаваше. Челси не се обърна, но с крайчеца на окото си наблюдаваше как лимузината се отдалечава и изчезва. И така, той я изостави. Добре, че беше много ядосана, иначе щеше да се облее в сълзи.

Челси реши да вземе две от таблетките си за главоболие, преди да се залови с гумата и се сепна. Куфарът ѝ с всичките ѝ дрехи, лекарства, тоалетни принадлежности, кредитни карти и с повечето ѝ пари беше останал в лимузината. Не знаеше дали да плаче, или да проклина. Какво щеше да прави сега? Единствената ѝ надежда беше да смени гумата, да кара до най-близкия телефон и с малкото останали ѝ дребни пари да позвъни на Стефани. По-малката ѝ сестра може би щеше да ѝ помогне. Челси си спомни за сутрешния им телефонен разговор.

— Развалям женитбата и напускам града — на един дъх беше изстреляла тя, без да даде възможност на сестра си да каже каквото и да е. — Искам да съобщиш на мама и татко.

Стефани беше извикала от ужас и Челси я разбираше добре. Да съобщиш на Джанис Джарвис Кинсайд Емерсън и на Рос Кинсайд за отменената сватба беше нещо, което наистина можеше да накара човек да изкрещи. Когато Челси беше развалила годежа си с Коул, двамата изглеждаха шокирани, после се окопитиха и започнаха да си отправят взаимни обвинения за поведението на дъщеря им. Една развалена женитба щеше да ги накара да вдигнат шум до Бога. А Стефани първа щеше да си изпати.

Челси разкърши рамене и се опита да си вдъхне кураж. Колкото по-скоро оправеше тази гума, толкова по-скоро щеше да изчезне и кошмарът ѝ.

В ушите ѝ отново прозвуча гласът на Коул: „Няма да успееш да смениш гума, дори животът ти да зависи от това“. Е, в известен смисъл животът ѝ наистина зависеше от тази гума.

— Ще се справя! — гласно си каза Челси.

Тя отвори багажника и измъкна крика от него. Коул Тримейн вероятно си мислеше, че Челси не знае за какво служи крика, но тя знаеше! И щеше да смени проклетата гума!

## ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Все още се чудеше откъде да започне, когато една стара зелена кола се отби от шосето и спря на няколко метра зад хондата ѝ. Вратите се отвориха и от колата излязоха двама души. Единият — висок и симпатичен, другият — дребен и с вид на хлапак. Ниският носеше тъмни очила.

Загложди я подозрение. Най-логично беше да се предположи, че мъжете са спрели, за да ѝ помогнат. Но ако имаха някакви непочтени намерения... Пръстите ѝ здраво стиснаха крика. Можеше да се наложи да го използва.

— Здравсти! — викна тя. Постара се да изглежда по-самоуверена, отколкото се чувстваше в момента. Дори успя да се усмихне. Някъде беше чела, че ако човек се държи като потенциална жертва, нищо чудно да свърши като такава. — Гумата ми се спуска и трябва да я сменя. — Челси прехвърли крика в другата си ръка.

Дребният мъж зяпна от изненада:

— Господи! Та това е Челси Кинсайд!

Челси се намръщи. Наистина беше глупаво да си въобразява, че няма да я познаят.

— Точно така — кисело отвърна тя. Нямахме смисъл да отрича очевидното. — А вие кои сте?

— Ние сме от пресата. — Ниският мъж измъкна една измачкана карта от джоба си. — Казвам се Майлс Роджърс, фотограф, а това е Киърън Кауфман, репортер. Работим за „Глоуб Стар Проб“.

— За „Глоуб Стар Проб“! — с отвращение повтори Челси. — Това не е преса, а боклук! Пред него всички други жълти вестници изглеждат сериозно четиво!

— Благодаря! — засия Майлс Роджърс.

Челси продължи:

— „Глоуб Стар Проб“ е просто един голям кош за сензационни отпадъци без никакви достойнства. — Беше прекалено екзалтирана, за

да мери приказките си. — Това е най-долният от всички долнопробни вестници! Не бих го използвала дори да застеля птичи кафез с него!

— Вярно е, че нашият вестник не се ползва с много добра слава, но смятаме да поправим нещата, като работим по-упорито — ведро обясни Киърън Кауфман. — Ето, че сложихме всички големи издания в джоба си. Вижте, госпожице Кинсайд — всъщност, позволете ми да ви наричам Челси! — ние сме първите, които ви откриха. Не сте в болница, както съобщиха официалните източници. Осмелявам се да твърдя, че не изглеждате ни най-малко болна.

Челси потърка челото си. Главоболието ѝ не беше преставало от часове. Дори кожата ѝ потръпваше болезнено при допир.

— Грешите. Имам ужасна мигрена. Трябва да сменя гумата на колата си, а вие двамата се шляете наоколо и се мъчите да скалпите поредната измишльотина за вашия вестник. Наистина се чувствам зле!

— За здравната ни рубрика — подсмихна се Кауфман. — Според анкетата, която проведох, една четвърт от хората, страдащи от мигрена, изпитват облекчение от болката при оргазъм. Колкото по-силен е оргазмът, толкова по-добре се отразява на заболяването. Така че, ако се съгласите да дойдете с мен на задната седалка, ще се радвам да...

— Слушай, негоднико! — извика Челси и вдигна заплашително крика. Беше разгневена. — Махай се от тук! Не искам нито да те слушам, нито да говоря с теб!

Кауфман сви рамене:

— Преписах статията от едно медицинско списание, сладурче, но ако искаш да страдаш, това си е твоя работа. Ние с Майлс сме тук, за да разберем коя е истинската причина за провала на сватбата ти с президентския син.

— Как ме открихте? — попита Челси и се зачуди кой още е по следите ѝ.

— Имаме си източници — гордо каза Майлс. — Една приятелка на Киърън работи в частна детективска агенция. Тази сутрин са получили поверително обаждане да се спуснат по следите на избягалата булка Челси Кинсайд и на всяка цена да я върнат обратно.

— Чудя се, уточнил ли е Стрикланд дали булката да бъде жива, или мъртва? — подхвърли Киърън и се захили на плоската си шега. — Разбрахме, че са тръгнали насам и побързахме да ги изпреварим. Искане да те открием преди тях.

Двамата доволно стиснаха ръцете си.

— Киърън, приятелю, това е история, която ще ни доведе близо до върха! — възкликна Майлс. — Отново ще пишем истински новини! Ще ни се отвори възможност за работа към най-добрите издания и в другите средства за масово осведомяване. С изключение на Канал Пет, разбира се.

— Канал Пет? — възкликна Челси. — Значи вие сте онзи Киърън Кауфман, репортерът, когото изхвърлиха от Канал Пет заради подправянето на интервю?

— Признавам, че в кариерата ми настъпи лош обрат. Случката с интервюто беше прецедент, но никой не пожела да разбере това. Случая се раздуха. Изхвърлиха ме от Канал Пет и никое издание, с изключение на „Глоуб Стар Проб“, не прояви интерес към мен. Оттогава все се опитвам да се върна в сериозния бизнес. Майлс също е бивш служител на Канал Пет. Преди няколко години го уволниха заради пристрастеност към алкохола. Двамата сме много нещастна комбинация. Твоята история ще възстанови репутацията ни на професионални репортери! Идваш с нас, ангелче! Ще ни разкажеш най-подробно защо избяга от Сет Стрикланд. В апартамента си имам видеокамера и двамата с Майлс ще се редуваме да ти задаваме въпроси. После... — Той млъкна и замечтано въздъхна: — После ще продадем материала на този, който предложи най-много за него. Освен пари ще поискаме да ни назначат и на репортерска работа в телевизията.

— Никъде няма да дойда — отстъпи назад Челси и с треперещи пръсти стисна крика.

Усмивката на Киърън Кауфман внезапно изчезна.

— Разбира се, че ще дойдеш, принцесо. И ще приказваш! — Той не добави неизбежното „в противен случай“, но заплахата в гласа му беше достатъчно красноречива.

— Скъпа Челси, не си създавай проблеми — намеси се Майлс. — Ние не искаме да възникнат усложнения.

— А да изкараш Киърън Кауфман от търпение означава да си навлечеш големи проблеми, сладурче — процеди през зъби Киърън. — Хайде тръгвай. — Той пристъпи към нея.

— За нищо на света! Ще направя сцена — предупреди го Челси. Вече не се страхуваше. Беше й безразлично. Сякаш някой друг

играеше ролята на Челси Кинсайд, а тя самата стоеше отстрани и наблюдаваше. — Ще започна да крещя и да се боря. Със сигурност ще мине някой, който да ми помогне. После ще ви обвиня в тероризъм, в конспираторска дейност и...

— Да, да — прекъсна я Киърън. — Хората винаги отправят заплахи към нас, скъпа. Не ни пука.

— Не се плаши, Челси — успокои я Майлс Роджърс. — Няма да те нараним. Просто искаме да разбереш, че тази история е добър шанс за нас и ние искаме да се възползваме от него.

— Искаш да кажеш да се възползвате от мен! — Челси започна да се придвижва към шосето. Само ако някой спреше! Колите профучаваха край нея, но очевидно никой не се интересуваше защо младата жена е застанала край пътя.

— Опитай се да видиш каква ще бъде ползата за теб от цялата тази ситуация — окуражаващо продължи Майлс. — След като Стрикланд веднъж вече е излъгал за причината, поради която сватбата се отменя, можеш да кажеш каквото си искаш. Всички ще повярват на теб. Ще му го върнеш тъпкано.

— Не искам да му го връщам тъпкано! — изкрещя Челси. — Аз само не искам да се омъжа за него и това е всичко!

— Виждала ли си го някога пиян? — атакува я Киърън. — Знаеш ли дали взема наркотици? Или дали има незаконни деца? Може би ще си спомниш за някои негови сексуални... отклонения или...

— Ако кажеш още една дума, ще те ударя с това! — Челси заканително размаха крика. — Кълна се, че ще го направя! И че много ще боли!

— Дамата е твърда — захили се Киърън. — Не се ли плашиш, Майлс?

— Треперя от страх — изкикоти се Майлс, но погледът му се отмести към шосето и лицето му внезапно придоби загрижен вид. — Я виж кой е тук! По дяволите, мислех, че са далеч зад нас! Това са копоите от детективската агенция, към която се обърнаха Стрикландови.

Един черен линкълн спря зад колата на репортерите. Вратите се отвориха, трима мъже в черни костюми едновременно изскочиха навън и с бърза стъпка се отправиха към тях.

— Вие сте Челси Кинсайд! — уведоми я триумфално един от детективите.

— Тя много добре знае коя е! — озъби се Майлс Роджърс на мъжа.

— Чудесно си вършите работата, момчета — презрително добави Кауфман. — Заслужавате всяка стотинка, която Стрикланд ви плаща. Всъщност съм изненадан, че толкова почтен и нравствено извисен човек като него си има вземане-даване с вашата агенция. На всички е известна репутацията ви на хора, които не се свенят да престъпват законите, щом така им е по-удобно.

— Престъпваме законите, когато се налага — вдигна рамене единият от мъжете и се приближи към Челси. — Бъдете добра и се дръжете прилично, госпожице Кинсайд. Бъдещият ви съпруг няма търпение да ви види в ръцете си.

— Нито пък ние — избоботи третият тъмен костюм. — Хайде, сладурче, вземаме те с нас.

— Не! — извикаха едновременно Челси, Киърън и Майлс.

— Ние първи я открихме — задъхано рече Майлс. — Тя идва с нас, нали, Челси?

Челси потрепери. Тримата детективи бяха едри, силни и груби мъже. Изглеждаха точно като хора, които можеха да пребият една беззащитна жена, без да им мигне окото и да изпитат удоволствие от това. Тя се скри зад гърба на двамата репортери, мислейки за иронията в новото положение.

— Кои сте вие? — обърна се най-едрият детектив към Майлс и Киърън.

— Те са от „Глоуб Стар Проб“ — отвърна вместо тях Челси и незабелязано започна да отстъпва към колата си. Веднъж да се вмъкнеше вътре, щеше да се заключи и да натисне клаксона до дупка. — Имат намерение да пишат изключителен материал за моето отвличане от извънземни. Няколко месеца по-късно ще публикуват и продължение, в което ще се разказва как съм забременяла и родила извънземно. Дори ще придружат статията си със снимки.

Майлс Роджърс се закиска. Киърън Кауфман се навъси. Тримата мъжаги заплашително се размърдаха на местата си.

— Достатъчно време загубихме — каза единият детектив. — Хванете я и да тръгваме!

— Не можете да я вземете — възрази Кауфман. — Тя е наша.

— Няма да тръгна нито с едните, нито с другите — извика Челси. — Не ме е страх от вас. — Щеше ѝ се наистина да е така. Искаше гласът ѝ да не трепери издайнически и коленете ѝ да не омекват от напрежение. — Не се приближавайте, предупреждавам ви!

Думите ѝ развеселиха петимата мъже. Тя се запита какво ще прави, когато спрат да се смеят. В този момент една кола — една голяма черна лимузина — изникна сякаш изпод земята и се закова до нея.

Предната врата беше отворена.

— Влизай веднага, Челси! — извика Коул.

Не се наложи да ѝ повтаря. Тя захвърли крика, скочи в колата и с все сила затръшна вратата. Коул натисна газта и лимузината излетя, обгръщайки петимата похитители с облак прах.

— О, Коул, толкова бях уплашена! — прошепна Челси и отпусна глава на кожената облегалка. Затвори очи и по страните ѝ се затъркаляха сълзи на облекчение.

— Какво всъщност се случи? — попита Коул. — Кои бяха онези типове и какво правеха там?

— Двамата бяха репортери от „Глоуб Стар Проб“ — изхълца Челси. Сякаш буца беше заседнала в гърлото ѝ. — Но те бяха рицари в сравнение с останалите трима детективи от някаква агенция, наети от Стрикланд. Ако не беше се появил ти... — Тя потръпна.

— Направиха ли ти нещо, Челси? — попита Коул през стиснати зъби.

— Не. — Челси поклати глава и острата болка отново я прониза. — Изплашиха ме, това е всичко. И все още ме е страх. Не зная нито какво да правя, нито къде да отида. Сигурна съм, че те ще ни последват и ако ме открият... — Гласът ѝ затрепери и тя с мъка се съдържа да не зариде.

— Няма да те открият. Имаме голяма преднина. Опитай се да се успокоиш.

— Не мога! — изплака тя. — Това е най-лошият ден в живота ми. Всеки път, щом се обърна, се появява някой, който иска да ме отвлече. Имам чувството, че ще прекарам следващите години в непрекъснато бягство, а главата ми сякаш ще се пръсне.

— Не се учудвам, че имаш главоболие — загрижено каза Коул.  
— Както сама каза, това не е най-хубавият ден в живота ти. Носиш ли си хапчета за мигрената?

— Да, в куфара ми са, а той остана в колата ти, когато преди малко се разделихме.

Коул иронично се усмихна:

— Всъщност ти ми предложи да си тръгна, не си ли спомняш? Каза, че не искаш да ме видиш никога вече. — Той се засмя. — Мисля, че си променила мнението си. В противен случай нямаше да се метнеш с такава скорост в колата ми.

— Реших, че е по-безопасно да съм с един дявол, когото познавам, отколкото с бандата на петимата — пошегува се Челси. — Коул — извърна тя тъмните си очи към него, — ти каза, че ме отвличаш, за да си отмъстиш.

— Сигурно съм казал нещо такова — с лекота се съгласи той.

— Ако си сключил тайно споразумение със Стрикланд, бих искала да ми кажеш още сега.

— Защо? За да издърпаш отново волана от ръцете ми ли?

Челси нищо не каза, но продължи да го наблюдава тревожно.

Коул въздъхна:

— Никога не съм сключвал споразумение със Стрикланд — нито тайно, нито явно. Можеш спокойно да се прехвърлиш на задната седалка и да си вземеш хапчетата.

Челси така и направи. След няколко минути ровене из куфара тя най-после измъкна един флакон с хапчета против мигрена.

— Ще имаш нужда от нещо за пиене, за да ги глътнеш — каза Коул, наблюдавайки действията ѝ в огледалото за обратно виждане. — Отвори барчето и си избери нещо, но гледай да не е алкохол. Най-добре си сипи малко плодов сок. После легни на седалката, затвори очи и се отпусни.

На времето вечните му съвети и наставления я изваждаха от търпение, но този път Челси беше изключително благодарна за присъствието и помощта му. Тя отвори една кутия сок и глътна две таблетки. След кратко колебание отново отвори флакона и взе още две. Главата ѝ щеше да се пръсне. Надяваше се, че двойната доза ще подейства по-бързо.



В мига, в който изпи четирите хапчета, Челси разбра, че е направила поредната глупост. Слава богу, лекарството не беше много силно и предозирането не криеше сериозна опасност. Другият път щеше да помисли, преди да извърши нещо подобно.

Седалките бяха меки и удобни, но тя не можеше да се отпусне и да се наслади на комфорта. Мускулите и нервите ѝ бяха опънати до крайност от преживяното напрежение. И, което беше най-лошото, главоболието ѝ ни най-малко не беше отслабнало. Челси се надигна и седна.

— Коул, какво ще...

— Млъкни и легни долу — прекъсна я той.

— Няма смисъл. Хапчетата не ми действат. Аз...

— Изчакай да мине малко време. Затвори очи и се опитай да заспиш. Единствено така главоболието ти ще мине.

— Не мога, имам чувството, че в главата ми изригва вулкан. Прекалено съм напрегната, за да заспя. Колата ми стои изоставена край пътя. Освен това още не си ми казал къде ме водиш и защо.

— Ще се обадя да приберат колата и да я закарат на паркинга край блока ти. Колкото до останалото... Да кажем, че си имам лични планове.

Коул се замисли. Днешното му поведение беше изцяло спонтанно, неразумно и напълно неоправдано. Беше сбъркал, когато последва Челси извън града, когато я принуди да се качи в колата му и я отмъкна. Към грешките му се прибавяше и тази, че я беше целунал.

После се беше вразумил и я беше оставил да се върне при колата си. Дори имаше желание да ѝ помогне да смени гумата и да я остави да върви по пътя си. За нещастие се получи отклонение от предварителния план и Коул си тръгна, преди да ѝ е помогнал. По обратния път го обзеха угризения. Той беше човек с чувство за отговорност и винаги се отзоваваше, когато някой имаше нужда от помощ. Въпреки това беше оставил Челси, сама и уязвима.

После, когато се върна обратно, видя петимата мъже, наобиколили Челси. Не беше изключено да са спрели, подтиквани от безкористно желание да помогнат на изпадналата в беда млада жена. Но инстинктът му подсказа друго. А и ако всичко беше наред, Челси нямаше така светкавично да се метне в колата му с изражение, което му казваше да кара възможно най-бързо. Очевидно беше в беда.

Коул хвърли бърз поглед в огледалото за обратно виждане и почти извика от отчаяние. Дали някога щеше да настъпи ден, в който щеше да може да я гледа, без да му се завива свят? Всичко в нея го привличаше — кожата ѝ, нежна и бяла като камелия, огромните ѝ кадифени очи, които отразяваха безпогрешно всяко нейно настроение, невероятно чувствените ѝ устни, грациозната дълга шия. Малките, но добре закръглени гърди се повдигаха и спускаха под памучната фланелка...

При спомена за дългите ѝ стройни крака Коул потръпна и рязко пое въздух. Отново се беше поддал на магическото ѝ обаяние. Искаше му се да се отпусне и да се наслаждава на чара ѝ, да престане да се бори с чувствата си. Но нещо в него го възпираше. Веднъж вече ѝ беше дал сърцето и любовта си и беше сгрешил! Спомни си как стоеше сред подредените за двеста гости маси и не можеше да повярва, че Челси току-що му беше върнала годежния пръстен с диаманти. Коул стисна зъби. Нямахше да повтори старата грешка, не че не изпитваше към нея нищо повече от обикновено плътско желание. Беше убеден в това. По лицето му се разля злъчна усмивка. Челси също го желаше. Целувките ѝ тази сутрин го бяха доказали. Защо тогава да не задоволят сексуалното си влечение? Без сантименталности, без емоционално обвързване. Защо да не започнат нова връзка, основана само на физическата страст? Коул жадно погледна към нея. Наистина, защо не?!

Можеше да засити сексуалния си глад, без да го е грижа за Челси. Навремето я щадеше и предпазваше, тя щеше да бъде неговата бъдеща съпруга, майката на децата му. Този път нямаше да има друго, освен секс. Разтърсващ, страстен и зашеметяващ секс. Този път нямаше да остане наранен, защото щеше да влезе в тази връзка с ясното съзнание за нейната краткотрайност и чисто физическа основа. И накрая, когато всичко свършеше, най-вероятно щеше да се е отърсил от безразличието, обзело го през последните четири години. Щеше да може да се влюби отново. Когато Челси го напусна, Коул не престана да я желае. Вероятно защото тя беше тази, която сложи края.

В идеалния му план имаше само един недостатък. Коул добре познаваше Челси и знаеше, че тя никога няма да се съгласи на такава връзка. Трябваше да я накара да повярва, че отново се влюбва в него и че той ѝ отвръща със същото. По устните му заигра цинична усмивка.

Новият Коул Тримейн със сигурност щеше да се справи блестящо с ролята си. Само трябваше да внимава, когато залага капана.

— Не си ми казал какви са плановете ти за деня. — Гласът на Челси прекъсна мислите му. Тя седеше и го гледаше тревожно. Коул ѝ заприлича на акула, която току-що е съзряла група плувци и с наслада предусеща закуската. — Защо се върна за мен, Коул? И къде ме водиш?

Той се усмихна. Акулата беше решила да глътне Челси.

— Върнах се, защото съвестта ми проговори. Не ми е в стила да оставям сама жена на пътя, без да ѝ помогна. А точно ти имаш особено голяма нужда от помощта ми, Челси. Нуждаеш се от място, където да се скриеш за известно време, докато заглъхне скандалът.

— Зная, че съм в затруднение, Коул, но ти също можеш да си навлечеш неприятности покрай мен. Какво ще стане, ако онези негодници са записали номера на колата ти? Няма да им е трудно да разберат, че принадлежи на „Тримейн Инкорпорейтид“. Освен това не е тайна, че някога бяхме почти сгодени. Ако разберат, че си ми помогнал, ти също ще бъдеш в опасност!

— Не се страхувам от семейство Стрикланд. Мога да ги купя и продам, скъпа.

— Само че парите няма да ти помогнат, когато решат да ти отмъстят!

— Разбира се, че ще ми помогнат, Челси. Първо трябва да измислим място, където да те скрием. После ще проведе със семейството на президента няколко телефонни разговора, които ще предотвратят всякаква заплаха от тяхна страна.

Ето, че стръвта вече беше заложена.

Челси затаи дъх. Не смееше да се надява.

— Ти... Ти нямаш нищо против да ми помогнеш? — Тя приближаваше към стръвта с трепет и надежда, които го изпълниха със задоволство.

— Семейството ми има една колиба в планините, в северозападен Мериленд. Мястото е толкова усамотено, че е невъзможно да бъде открито, без да се познава точното му разположение. Но е много удобно и изключително сигурно. А къщата е истинска вила.

Челси знаеше, че Тримейн не биха си купили нещо, което да не си струва парите и да не отговаря на вкуса им. Очите ѝ се разшириха:

— Значи ще ме оставиш там?

— Да. — Коул кимна доволен. Челси почти налага въдицата. — Любопитно ми е да разбере къде смяташе да отидеш, когато тръгна от Вашингтон?

— Нямах нищо конкретно предвид. Мислех да карам все на запад, докато стигна достатъчно далече от града. Може би щях да се отклоня от магистралата и да отседна в някой забутан мотел в Мериленд, Пенсилвания или Западна Вирджиния.

— И ти си мислиш, че хората от провинцията не четат вестници?! Съжалявам, че ще разбия илюзиите ти, скъпа, но се налага да те попитам: кой според теб купува всички тези сателитни антени, с които се хващат около шестстотин телевизионни програми от цял свят? Ще бъдеш разпозната и върната обратно след по-малко от двадесет и четири часа.

— Когато се обадох на Сет, не бях помислила за всичко това. Просто знаех, че трябва да се махна и това беше всичко. Коул, чу ли официалната версия? Казаха, че женитбата се отлага, защото съм много болна.

— И незабавно изпратиха по петите ти онази бандитска шайка. Очевидно не са се отказали от идеята си за женитба в Белия дом, независимо дали тази женитба ще е доброволна, или не. — Коул сви устни. — Сет Стрикланд май действително си е изгубил ума по теб.

— Разбира се, че не! Сет не ме обича. Той е дълбоко и безнадеждно влюбен в себе си. Една от причините, поради които иска да се ожени, е, че в някои вестници излязоха малки клюкарски статийки. В тях се изказваше предположение, че с президентския син нещо не е наред, щом вече е на тридесет и две години, а никога досега не се е женил.

— Аз съм почти на тридесет и пет, но също никога не съм бил женен — възрази Коул. — Въпреки това съм си напълно в ред.

Ако всичко беше станало така, както го беше планирал, щеше от четири години да бъде женен и да има поне две деца. Той погледна Челси със скрито неодобрение.

— Ти не си президентски син — отвърна тя. — Затова вестниците не се занимават с теб. Онази нощ, когато се запознах със

Сет на приема в българското посолство...

— Българското посолство, а? Вече имаме вълшебната обстановка, в която ще се развие един любовен роман — язвително я прекъсна Коул.

Челси се престори, че не усеща подигравката и продължи:

— Сет говореше единствено за тези слухове. Беше твърдо решен да си намери булка. Почти веднага, след като започнах да излизам с него, машината за реклама на президентското семейство се задейства.

— Обяснението ти е малко плоско, скъпа. Ти не си първата жена, с която Стрикланд си с уреждал срещи. Той е богат и симпатичен. Освен това се ползва с репутация на женкар. Защо тогава точно ти беше тази, за която той реши да се ожени?

Челси въздъхна:

— Сет е невероятно самовлюбен, затова повечето жени го зарязват още след първата или втората среща. Малко са тези, които са се срещали с него трети път. Толкова за неговата репутация на женкар. Има нещо друго. Той вярва на всичко, написано по негов адрес — че е извънредно желан и търсен мъж.

— Затова значи негативните статийки са оказали такъв ефект върху него — обобщи Коул. — Добре, мога да повярвам, че жените не понасят егоизма му. Не мога да разбера само защо ти продължи да излизаш с него и след третата ви среща? И защо Сет е решил, че ще се ожени точно за теб?

Как да му обясни, че причината да продължи да се среща със Сет беше мълвата за сериозната връзка на Коул с Карлинг Темпълтън? Сърцето на Челси се сви от болка, но дълбоко в гърдите ѝ се таеше надежда. Днес Коул я беше целунал. В няколкото кратки мига на близост помежду им прехвъркнаха искри на страст, сякаш неотслабнала през изтеклите години. Коул я желаше, беше го почувствала. Нима Челси отново имаше шансове, въпреки присъствието на Карлинг?

Сърцето ѝ лудо заби. Тя задъхано попита:

— Ще останеш ли с мен във вашата семейна вила в планината, Коул?

Той се засмя. Вратата на капана хлопна. Тя се хвана и дори не се усети.

— Да, ще остана. Мога да ползвам отпуск, а вилата, за която ти говорих, е едно от любимите ми местенца.

Челси едва прикри възторга си. Щеше да бъде сама с Коул! А дъщерята на сенатора Темпълтън щеше да е достатъчно далеч от тях!

Челси си беше взела цял месец отпуск и можеше да отиде където и с когото си поиска. В планината двамата с Коул щяха да имат достатъчно време да се опознаят отново. Можеха да подновят старата връзка и да разпаля тлеещата в гърдите им страст.

Щеше ѝ се да вярва, че е възможно. Беше с четири години по-голяма и доста помъдряла. Вече не се страхуваше, че Коул може да доминира над нея, чувстваше се сигурна и уверена в собствените си сили. Освен това продължаваше да е влюбена в него, можеше да го признае пред себе си.

— Коул, благодаря ти, че ми помагаш — промълви Челси и лъчезарно се усмихна.

Коул подигравателно я погледна.

— Скъпа, удоволствието е изцяло мое. Сега легни и най-после и си почини.

## ПЕТА ГЛАВА

— Пристигнахме, Челси.

Челси се размърда. Няколко секунди се опитваше да си спомни къде се намира. Беше ѝ приятно и не искаше нито да помръдне, нито да говори, нито дори да отвори очи.

— Боли ли те още главата? — попита Коул. Тя премигна. Спомни си, че преди да заспи, слепоочията ѝ пулсираха болезнено. Една ръка погали косата ѝ. Челси се озърна наоколо. Лежеше на задната седалка на лимузината, наметната с официалното сако на Коул. Той самият седеше до нея и леко масажираше челото ѝ.

— Тези хапчета наистина те сразиха. Спа непробудно повече от три часа — отбеляза Коул.

— Взех четири таблетки — призна тя. — Исках да ми мине побързо.

Той неодобрително смръщи вежди:

— Не бива да си играеш с дозировката, Челси. На кутийката пише по колко може да се взема.

— Говориш като аптекар — промърмори тя и отново отвори очи.

Коул се загледа в нея. Продължаваше да я желае, въпреки дългото и уморително шофиране. Той отвори вратата и се измъкна навън. Челси сънливо запротестира, щеше ѝ се Коул да остане до нея.

Той се опита да потисне сладостните тръпки, плъзнали по тялото му. Та тя беше замаяна от лекарството! Освен това не можеха да прекарат остатъка от деня в колата. Коул имаше нужда от душ — един леден отрезвителен душ, и от малко раздвижване, за да може да спи вечерта.

Той отключи вратата на къщата и пренесе багажа вътре. После се върна при лимузината и взе Челси на ръце.

Тя зарови лице в гърдите му. Лъхна я мъжкият аромат на Коул. Силните му ръце излъчваха сигурност и топлина.

Той я внесе в малка спалня, декорирана в пастелнорозово. Щом я положи на леглото, тя отвори очи. Погледът ѝ обходи стаята.

— Имам чувството, че съм попаднала в спалня за Барби — промълви тя. — Никога през живота си не съм виждала толкова розово на едно място.

Устните на Коул весело трепнаха:

— Татко я обзаведе така преди няколко години. За братовчедката ми Карън. Тя е единствената му племенница и той я обожава. И понеже никога не е имал дъщери, нямаше представа как трябва да изглежда стаята на едно малко момиче.

— Спомням си Карън! — възкликна Челси. — Много я харесвах. — Едва се въздържа да не каже, че някога имаше намерение да покани Карън за шаферка на сватбата им.

— Тя вече е омъжена — вметна Коул. — На същата възраст като теб е, а има две малки хлапета — момче и момиче.

Челси усети напрежението в гласа му, но все още беше под успокояващото въздействие на лекарството и не се притесни:

— Тя продължава ли да ви идва на гости?

— Не. Живее в Калифорния и напоследък рядко се виждаме. Тази стая не е използвана от дълго време. Когато братята ми или аз поканим жена тук, настаняваме я в господарската спалня — хладно обясни той.

— С един от господарите Тримейн, предполагам — прихна Челси.

Мисълта, че Коул е споделял спалнята си с други жени би трябвало да я засегне, но Челси беше толкова унесена, че не можа да изпита дори мъничко ревност. Тя се извърна на една страна и го загледа през дългите си черни мигли:

— Смяташ ли да споделиш постелята си и с мен, Коул? — Имаше странното усещане, че се носи из облаците. Сякаш някой друг говореше и действаше вместо нея.

— Със сигурност. Но не докато си в наркотичен унес. Искам, когато капитулираш пред мен, да го направиш с ясното съзнание какво вършиш. А ти ще се предадеш, Челси. Убеден съм. Възнамерявам да те направя абсолютно зависима от мен и ти ще приемеш всичките ми условия, само и само да те оставя при мен.

— Това предложение ли е или заплаха? — Тя объркано вдигна тъмните си очи към него. За първи път, откакто се беше събудила й се прииска да не е толкова замаяна.



— Определено не е предложение, скъпа. Може би е заплаха — отговори той, наблягайки доволно на всяка дума. Беше време Челси Кинсайд да разбере какво значи да искаш да принадлежиш изцяло на някого и да бъдеш отблъснат. — Когато започнеш да ме молиш да те задържа при себе си, независимо от факта, че нямаш никакви изгледи да се омъжиш за мен, ще ти припомня, че преди четири години си имала възможност, но си я проиграла.

Челси се намръщи. Имаше нещо гнило в тази работа. За нещастие нямаше сили дори да се ядоса. Единствено женската ѝ гордост я подтикна да протестира:

— Откъде знаеш, че ще те моля да ме оставиш при себе си? — Гласът ѝ прозвуча немощно и сънливо.

— Ще го направиш — увери я Коул.

— Няма — промълви Челси. Коул ѝ обявяваше война, а тя не се представяше като достатъчно достоен опонент. Събра и последните остатъци от волята си, за да опита отново:

— Какво ще кажеш за Карлинг? — Думите трябваше да прозвучат саркастично, но излязоха от устните ѝ като шепот. — Какво ще си помисли тя?

— Нека да приемем, че аз и Карлинг сме сключили споразумение.

— Споразумение? За какво? За наказанието на бившата ти годеница? Нима има нормална жена, която да се съгласи с такова нещо? — Челси отново затвори очи. Силите ѝ съвсем я напуснаха. Тя се размърда, когато Коул свали обувките от краката ѝ, въздъхна доволно, преобърна се по корем, зарови лице в розовата възглавница и дълбоко заспа.

Той я повика, но Челси не помръдна. Дишането ѝ беше дълбоко и равномерно. Обзе го раздражение. Сега, когато можеше да я има, тя му беше обърнала гръб и беше заспала. И то след като я беше уведомил за недостойните си и обидни намерения. В битката, която Коул беше започнал, първата победа беше нейна.

Когато Челси се събуди, навън вече беше тъмно. Лежеше и гледаше как леките дантелени завеси се движат, подухвани от хладния

нощен вятър. Пълната луна светеше силно и хвърляше причудливи сенки върху тапетите.

Стомахът ѝ се сви от глад. Челси мързеливо се обърна към електронния часовник върху нощното шкафче. Показваше десет часа. Цяло денонощие не беше слагала хапка в устата си.

После си спомни какво се беше случило, закри лице с ръце и тихо простена. Не можеше да си прости ужасната грешка, че беше потърсила помощ от Коул Тримейн.

По тялото ѝ преминаха тръпки на ужас, когато си спомни как кроеше планове за възраждане на старата им връзка, докато Коул я возеше насам с единственото намерение да я накаже.

Нямаше представа къде точно се намира, защото беше проспала целия път до тук. Макар да беше изцяло под въздействието на лекарствата, Челси беше запомнила думите на Коул. Едва сега обаче успя да схване смисъла им и да оцени сериозността на положението.

Тя рязко се изправи. Задушаваше се от гняв. Внезапно почувства силно замайване. Трябваше да опре глава на коленете си и да затвори очи, за да не припадне.

— Добре ли си, Челси?

Коул притежаваше достатъчно здрави нерви, за да се преструва, че между тях всичко е наред.

— Изглеждам ли ти добре? И какво те засяга това? Ти си едно влечуго, което прави недостойни планове и се наслаждава на презряната ми слабост. — Тя бавно вдигна глава и го погледна. Беше сменил официалния си костюм. Сега беше облечен в бяла риза и избелели джинси. Ръкавите му бяха навити до лактите, а горните няколко копчета на ризата — разкопчани. Очите на Челси обхванаха широките му рамене, талията и плоския стомах, спряха се върху мускулестите му бедра, очертаващи се под мекия памучен плат. Тя затаи дъх и отмести поглед встрани.

— Махни се от стаята ми, Коул Гарет Тримейн!

Коул се засмя:

— Все още си бледа, но изглежда се връщаш към нормалното си състояние — да бъдеш искрена и непокорна.

— И добре, че съм такава! Това се превръща в необходимост, когато на човек му се налага да се занимава с типове като теб!

— Не, Челси. Предпочитам жените, с които спя, да бъдат покорни и отстъпчиви. И ти ще бъдеш такава след нашето кратко пребиваване в планината.

— Никога няма да стане, даже да ме затвориш в лаборатория за промиване на мозъци. Тъй че, ако очакваш тук да се разиграе някоя страстна идилия със сексуално зависима от теб робиня, съветвам те да потърсиш някоя друга. — Тя се изчерви при спомена за собствените ѝ намерения да го върне при себе си. — Ако настояваш да върша неща против волята си, ще се озовеш лице в лице със зловна, критична и язвителна вещица — гневно завърши тя. Потръпваше от ярост всеки път, щом си спомнеше как като влюбена глупачка мечтаеше да прекара времето си тук, само с него.

„Смяташ ли да споделиш постелята си и с мен, Коул?“ Думите проехтяха в главата ѝ. Действително го беше казала! Обзе я неописуемо желание да изкрещи, за да ѝ олекне.

— Любопитна съм да разбера нещо, Коул. Защо ми каза истинската причина, поради която ме доведе тук? Нямах ли да ти бъде по-лесно да се престориш, че искаш да ме върнеш при себе си? Да ме накараш отново да се влюбя в теб... и после да ми се изсмееш в лицето и да ми припомниш, че вече веднъж съм имала възможност да се омъжа за теб, но съм я пропуснала?

Да, защо не го беше направил, наистина? Коул се поколеба. Това беше планът му, но той се беше отклонил от него. Предупреди я честно за намеренията си, макар първоначално да не смяташе да го прави.

— Да те разигравам щеше да се окаже много лесна работа — арогантно отвърна той. — А с това честно предупреждение твоята капитулация ще ми изглежда много по-удовлетворяваща.

— И много по-унизителна за мен. — Челси потрепери. Известни ѝ бяха рисковете от влюбването в такъв властен и тираничен мъж като Коул Тримейн. Но да разреши това да се случи, след като знаеше истинската му цел, беше глупаво. Челси имаше доста недостатъци, но глупостта не се нареждаше сред тях.

— Да предупредиш, значи да въоръжиш — хладно подхвърли тя. — Сега, когато плановете ти вече са ми известни, никога няма да капитулирам.

Челси подигравателно натърти на думата „капитулирам“, за да му даде да разбере, че намира идеята му за налудничава.

— Напротив — спокойно я увери Коул. — А когато му дойде времето, ще ти припомня и настоящия разговор.

— Няма да се оставя да ме въвлечеш в разни глупави спорове. — Тя рязко скочи от леглото, но се олюля и се подпря на ръба му.

— Челси... — започна Коул, но тя веднага го прекъсна.

— Добре съм, просто се чувствам малко замаяна. Спести ми, ако обичаш, сцените на фалшиво съчувствие. Имам по-голяма нужда от нещо за ядене. От снощи не съм хапвала нищо.

— И след тези хапчета... — Коул се намръщи. — Можеш ли да отидеш сама до кухнята или предпочиташ ти донеса яденето тук?

Челси изненадано го погледна. Говореше напълно сериозно.

— Ще отида в кухнята. — Тя бавно се надигна и с клатушкане се насочи към вратата.

— Все още трудно се държиш на краката си — отбеляза Коул. — Аз ще те отнеса.

— Не, благодаря. Предпочитам да пълзя, отколкото да приема някаква помощ от теб.

— Да пълзиш, а? На лакти и колене? Харесва ми тази идея. — Коул се изкикоти. — Ние двамата бихме могли...

— Ти специално би могъл да млъкнеш! — троснато го прекъсна Челси. — Не ми харесва циничният ти хумор. О! — изохка тя, тъй като Коул внезапно я вдигна на ръце. — Пусни ме веднага долу! Казах ти, че не искам...

— Без значение е какво искаш и какво — не. Решенията тук вземам аз.

Коул бързо я понесе към кухнята. Челси инстинктивно обвисята му с ръце и се притисна към него. Скоро двамата влязоха в облицованата с дърво кухня и той я сложи върху една от пейките, успоредни на голяма маса от абанос. Помещението беше просторно, но уютно. Преобладаваха кафявите и бежовите тонове.

— Добре поне, че не е в розово — измърмори Челси. Очите ѝ срещнаха неговите. Двамата почти се усмихнаха, но веднага възвърнаха ледените маски върху лицата си.

— Имаме си собствен токов генератор, тъй като дотук няма прекарано електричество — започна Коул. Перспективата да вечерят в дълго и потискащо мълчание не го привличаше. И без това от часове не беше разменял дума с никого.

— Имаш ли от онези сателитни антени, за които говорихме преди известно време? — попита Челси. Смяташе да поддържа обикновен неангажиращ разговор. Тя също не обичаше да мълчи.

Коул кимна:

— Ще имаш удоволствието да проследиш новините за избягалата от президентския син булка по всички телевизионни канали — от Нова Зеландия до Нюфаундленд.

Челси трепна:

— Това няма да ми достави удоволствие, Коул. Но виж, на теб може и да ти хареса.

Коул се изчерви. Не, мълчаливо се закле той, нямаше да допусне да го накара да се чувства виновен.

— Какво искаш да ядеш? Имам добре заредени фризери, хладилник и килер. Мога да ти сервирам всичко, което пожелаеш.

— Добре тогава. Искам задушени змиорки, печен фазан и глазиран сладкиш със сметанов крем.

— Хм, изглежда, че имаме всичко друго, освен това. — Коул знаеше, че не бива да се смее, но не можа да се сдържи и прихна. Челси беше като капризно и непокорно дете! И макар че често го дразнеше със своята откровеност, също толкова често го развеселяваше. — Тази вечер не мога да задоволя желанието ти. Какво ще кажеш за пържола и яйца? А може би шунка или бекон с яйца?

— Ако, както предполагам, разполагаш с изобилие от яйца, защо направо да не започваме? — блеснаха весело кафявите ѝ очи.

— Целият хладилник е пълен — призна Коул. — Джо Мейсън, който живее наблизо, идва да наглежда мястото всяка седмица и поддържа хранителните ни запаси. Винаги гледа да пазарува така, че да спести големите разходи. Явно тази седмица е попаднал на поевтини яйца.

— Колко жалко, че до Великден има толкова много време! Можехме да ги боядисаме.

— Да, но сега ще се наложи просто да ги изядем. Или поне — част от тях. Джо взема за себе си това, което остава. Има седем-осем деца, затова смята, че нищо не трябва да се пилее. Между другото, той е доста предприемчив. Да се грижи за вилата ни е само една от многото работи, с които се е захванал.

— Нищо чудно. За да изхрани такова голямо семейство, човек трябва да работи непрекъснато. Къде живее Джо?

— В Бабкок. Това е най-близкият град — на шестдесетина километра оттук.

Очите на Челси се разшириха от изненада:

— Най-близкият град е на шестдесет километра оттук?! Значи до вилата ви не може да се стигне с обществения транспорт?

— Напълно си права, скъпа. Няма автобус, който да влиза толкова навътре в планината. Така че ще останеш при мен дотогава, докато аз реша да те пусна.

Челси въздъхна:

— Какво ще кажеш да престанем временно със заплахите? Умирам от глад. Кръвната ми захар е толкова спаднала, че едва мога да разсъждавам. Нека се погрижим да повишим нивото ѝ заедно с нивото на холестерола. Ще хапна пържола и две яйца. Също и две филии пълнозърнест хляб с малко масло и конфитюр от ягоди, чай с мляко и захар. О, и ако имаш пресни праскови, бих искала две, разрязани на парчета и поръсени с карамелизирана захар.

Той я погледна:

— Още нещо?

В крайчеца на устните ѝ трепна усмивка:

— Това е всичко засега, благодаря. Съжалявам, че няма да мога да ти помогна да приготвиш вечерята, но се страхувам, че ако стана, трудно ще се задържа на краката си. Все пак едва ходех и се наложи да ме донесеш до тук, спомняш ли си?

— Помня. — Коул отвори хладилника и започна да нарежда продуктите върху широкия кухненски плот. — Имаш късмет, че мога да готвя, Челси. Иначе щеше да се наложи да се задоволиш със студена овесена каша.

— Ти си много добър готвач. Винаги съм се възхищавала от баща ти, който не остави теб и братята ти да растете като изнежени малки принцове. Вие умеете да правите всичко — от шиене на копчета до сглобяване на двигатели.

— Мъжете от семейство Тримейн са самостоятелни. Това е един от любимите изрази на баща ни. Той не искаше да се превърнем в трио от разглезени богаташки синчета.

— Със сигурност не сте такива. — Челси се облегна на масата, подпря брадичка на дланта си и внимателно започна да наблюдава Коул. — Баща ви е много умен човек. За съжаление не е имало кой да го контролира и е стигнал до крайности във възпитанието ви. Ти и братята ти сте по-самостоятелни, отколкото е необходимо.

— Не виждам нищо лошо в това — отвърна Коул и пъкна филийките в тостера.

— Може би думата, която искам да използвам, не е точно „самостоятелни“. По-скоро сте закостенели. Да, това е — доволно заяви тя. — Вие имате свой начин на мислене, действие и възприемане на заобикалящия ви свят и не признавате ничие друго мнение. По-странното е, че това се наблюдава само в личния ви живот. В професионално отношение и тримата сте невероятно прагматични и разкрепостени.

— Оценявам комплимента ти за професионалния ми стил — сухо подхвърли Коул, — но останалата част от анализа ти е пълен абсурд. Ти наистина не се чуваш какво приказваш.

Челси се засмя:

— Ето това имах предвид.

Той сложи пържола в тигана, поднесе ѝ чаша портокалов сок и чиния с препечени филийки.

— Заповядай. Преди малко спомена, че кръвната ти захар е спаднала и поради тази причина трудно можеш да разсъждаваш. Напълно съм съгласен с теб. Колкото по-скоро сложиш нещо в устата си, толкова по-бързо ще се подсили кръвоносната ти система. Надявам се, че тогава мислите ти ще бъдат по-ясни.

— Да мисля по-ясно, разбира се, означава да се съгласявам изцяло с теб, без да ти противореча.

— Точно така.

— Бях забравила колко е забавно да те дразни човек. Ти си невероятно забавен догматик — прихна Челси.

— Това се нарича „оксиморон“ — отвърна Коул. — Не се ли очаква от добрите майстори на словото да го избягват?

— А, ето, че се започва. Атакуваш ме по отношение на кариерата ми. Ще ти спестя труда да продължиш, като ти кажа, че всичките ти забележки са ми известни. Вече съм чувала, че съм не само зле платена журналистка, но и че пиша лошо. Но нека оставим професионалните

ми изяви на мира. Зная, че искаш да споделиш мнение и за личния ми живот.

Коул сложи пържолата и яйцата пред нея.

— Би трябвало да спомена, че заплатата ти те принуждава да живееш в двустаен апартамент под наем в онзи долнопробен квартал, че заради изобилието от самотни жени и малкото свободни мъже във Вашингтон срещите ти с представители на другия пол са сведени до минимум. И че беше решила да си оправиш положението, като се ожениш за Сет Стрикланд.

— Ако на времето, когато ми предлагаше, се бях омъжила за теб, сега щяхме вече да сме разведени, а аз щях да съм без професия и с още по-ниска заплата от сегашната. — Челси спря, за да отхапе от пържолата си. — Много е вкусно — отбеляза тя и спокойно продължи: — Вероятно щях да живея в още по-лош квартал и щях да се боря, за да оцелеем и аз, и нашите емоционално травмирани деца, които от своя страна щяха да бъдат оставени изцяло на техните собствени грижи, тъй като майка им щеше да работи по цял ден. Може би нямаше да мога да си оставам вкъщи дори когато са болни, за да не загубя част от така необходимите за съществуването ни пари.

Коул озадачено я погледна.

— Нима мислиш, че бих оставил децата си да живеят в мизерия или да не получат добро образование?!

— В такъв случай, освен всичко останало, на главата ми щяха да се стоварят и непрекъснати дела с теб за оспорване на родителските права. Такъв беше животът на майка ми и на мен самата, когато бях малка. От момента, в който станах достатъчно голяма, се заклек, че за нищо на света няма да повтора опита на родителите си.

Коул постави на масата чашите и каната с чая, седна срещу Челси и я загледа:

— Когато се запознахме, ти живееше в предградията с майка си, сестра си, втория си баща и двамата си заварени братя. Къщата ви беше сравнително прилична и се намираще в доста добър квартал — тихо каза той.

— О, когато бях на шестнадесет години, мама се ожени за Джак Емерсън и условията ни на живот се подобриха чувствително. — Челси прибави захар и мляко към чая си. — Но преди не беше така. Непосредствено след развода на родителите ни, когато бях на пет



години, а Стефани — на две, трите живеехме точно по начина, който преди малко ти описах. Когато съм се родила, мама е била само на деветнадесет и никога през живота си не беше работила. Не можеше дори да печата на пишеща машина. После дойде разводът и тя се принуди да започне в кухнята на една болница. За съжаление, работата беше временна и зле платена. Винаги закъсвахме за пари. Стефани и аз се страхувахме от края на месеца, защото тогава започваха да пристигат сметките.

— А баща ти? — любопитства Коул. — Той е инженер-химик и получава добра заплата. Не плащаше ли поне издръжка?

— О, плащаше, разбира се, но само сумата, която бяха определили в съда, а тя не беше голяма или поне — не беше достатъчна, за да си позволим да живеем по-нормално. Баща ни водеше съвсем различен начин на живот. Купи си голяма къща, непрекъснато сменяше колите си и никога не му липсваха пари. Когато двете със Стефани го посещавахме, сякаш попадахме в някакъв друг свят. Купуваше ни прекрасни дрехи и играчки, но настояваше те да бъдат там, където живееше той. Не ни разрешаваше да изнасяме нищо навън. Освен това винаги ни припомняше, че можем да напуснем онзи отвратителен квартал и майка си и да се преместим при него.

— Но това не е било честно! — възмути се Коул. — Непростимо е да се опитваш да привлечеш децата си на своя страна само защото имаш повече пари.

— Аз също винаги така съм мислела — утвърдително кимна Челси. — Двете със Стефани отказвахме да бъдем купени. Все пак баща ни не е стопроцентов подлец. Мама също беше невероятно злонравна и отмъстителна. Редовно измисляше разни хитрости, за да проваля срещите ни с татко и го обвиняваше за всичките ни проблеми. Двамата само гледаха да се спречат. Така се стигна и до безкрайните съдебни дела и до отвличанията... — Челси потръпна. — За мен беше особено важно да получа образование и да бъда в състояние да издържам себе си и децата си, без да завися от някой мъж, който би могъл да използва парите си като оръжие срещу нас.

— Някой мъж — замислено повтори Коул и отпи от чая си. — Това всъщност бях аз, нали? Ти си виждала мен, с всичките ми пари и власт от едната страна, и себе си, без нищо — от другата.

— Може би е така. Преди четири години не бях достатъчно уверена в себе си. Имах нужда от това дипломиране като от магически талисман. Искях да съм сигурна, че ако се наложи, ще мога да си намеря прилична работа. — Тя наклони глава и на устните ѝ се появи горда усмивка. — Зная какво мислиш за списанието, в което работя, и за моите статии, но покрай работата си успях да завържа и много полезни запознанства. Когато и да реша да се преместя на по-добре платено място, няма да имам затруднения. Но засега съм доволна и там, където съм.

В стаята се възцари мълчание. Челси лакомо поглъщаше храната, а Коул внимателно я наблюдаваше с присвити очи.

— Ти съвсем не пишеш лошо — каза накрая той. Гласът му беше толкова тих, че тя едва го чу.

## ШЕСТА ГЛАВА

Челси остави вилицата и се загледа в Коул. Беше готова за саркастичните забележки, които щяха да последват. Но се излъга. Коул продължи, като разсеяно гледаше в чашата си:

— Списанието също не е толкова лошо. Ако имате по-добри разпространители, продажбите ще бъдат значително по-високи.

Удивлението на Челси нарасна.

— Вярно е — съгласи се тя, — но „Тримейн Инкорпорейтид“ не се занимава с разпространяването на „Капитол Сийн“, а именно вие притежавате най-голямата верига от книжарници в щата.

— Това беше мое решение. — Коул срещна погледа ѝ. — В мига, в който ти беше наета от „Капитол Сийн“, аз издадох разпореждане това списание да не се появява в нашите магазини.

Той очакваше, че Челси ще избухне. И щеше да има право. Току-що беше признал, че е саботирал любимото ѝ списание, само за да си отмъсти на нея. Дали щеше да го замери с някоя чаша? Или може би щеше да лисне остатъка от чая в лицето му?

Коул си помисли, че щеше да се наложи да ѝ отвърне.

Челси седеше неподвижно, загледана в чинията си. Когато вдигна глава, очите ѝ бяха пълни със сълзи.

— Трябва наистина да си ме мразил — тихо промълви тя, — но не мога да те обвиня. След всичко, което преди четири години ти сторих, и след това, което направих днес на Сет... — Гласът ѝ премина в ридание. — Не искам да наранявам и унижавам хората около себе си, но изглежда въпреки волята си го правя. Излиза, че съм жестока, заблудена и озлобена. — Тя спря и нервно прокара пръсти през разрошената си коса. Ръцете ѝ видимо трепереха. — Ако... ако ме извиниш, бих искала да си отида в стаята.

— Не те извинявам — отвърна Коул.

— Трябва да остана сама. — Челси стана и тръгна към вратата.

Коул прегради пътя ѝ:

— Какво, по дяволите, става? — възкликна той и я хвана, за раменете. — Мислех, че ще се ядосаш, а вместо това се обливаш в сълзи!

— Коул, моля те, остави ме. — Гласът ѝ трепереше, устните ѝ странно се извиха. Челси с мъка сдържаше риданията си.

— Не си разстроена от отказа на „Тримейн Инкорпорейтид“ да продава вашето списание, а от това, че смяташ себе си за виновна. Ако не беше ме предизвикала с отказа си, нямаше да се стигне до този бойкот, нали така? Плачеш, защото току-що разкри същността на своя характер и тази същност те порази. Винаги съм се опитвал да те предпазя от склонността ти да правиш психологически анализ на себе си и на другите и от убедеността, че този анализ е верен.

— Ти не разбираш! — Тя се опита да се освободи от ръцете му, но Коул я стисна още по-здраво.

— Не, ти си тази, която не разбира — каза той. — Иска се доста кураж човек да се противопостави на сватба като днешната, малко глупаче. Щеше да бъде жестоко да се омъжиш за Сет Стрикланд, след като си убедена, че и двамата ще сгрешите. Същото се отнася и за нашия годеж. Ти ме напусна, защото си мислила, че постъпваш правилно. Това не означава, че си зловна използвачка.

Челси отвори уста. Сълзите ѝ пресъхнаха. Беше толкова удивена, че не можеше нито да заплаче, нито да продума.

Коул я пусна и раздразнено потърка врата си:

— Ти взе единственото правилно решение навремето, като се има предвид колко мъки си изживяла. И не си се излъгала, като си смятала, че ако се стигне до развод, ще водя битка на живот и смърт, за да спечеля родителските права над децата ни. — Коул замислено я погледна. — Да, направо се виждам как тичам по съдилищата и използвам цялата си власт и пари, за да спечеля делата... Би трябвало да ти благодаря, че си спестила на бъдещите ми деца всичко това.

Челси го погледна. Беше объркана. Усещаше, че трябва да каже нещо, но не знаеше какво.

— Това е най-странният разговор, който някога сме водили — промълви тя накрая. — Ти ме защитавах от мен самата. Защо?

— Защото аз съм си аз. Само не започвай пак да подсмърчаш заради това, че съм прекалено любезен и ти не можеш да го понесеш. Даже и така да е.

— Не мога да повярвам — направи иронична гримаса Челси. Сигурно сънуваше с отворени очи.

Коул изглеждаше не по-малко объркан от нея.

— Няма какво толкова да се обяснява. Когато ти казах защо списанието ти не се продава в нашите магазини, очаквах да започнем битка. Бях готов да хвана всяка чиния, която щеше да запратиш към мен, но ти...

— Но аз не реагирах според твоите очаквания — завърши тя. — Или може би според твоите желания. Войнственото ми настроение изчезна и ти не можеш да се примириш с това. — Големите ѝ тъмни очи светнаха. — Затова реши да ме успокоиш. Не ти харесва да съм пълна с колебания и да се самообвинявам. Искаш да съм силна, за да ти бъда достоен противник.

— Не се опитвай да се шегуваш със себе си, а мен да окичваш с лаврите на чувствителен герой, Челси — студено каза Коул. — Забрави ли защо те доведох тук? Не си в състояние да ме накараш да променя плановете си.

— Наистина ли? Съмнявам се.

Тя приближи към него и сложи длани на гърдите му. Двамата се погледнаха. В сините му очи блесна тъмен пламък и тя почувства как топлината им пронизва цялото ѝ тяло. Без да се замисли, Челси обви ръцете си около врата му. Сега двамата бяха плътно прилепнали един към друг. Гърдите ѝ опираха в неговите.

— Сигурна ли си, че знаеш какво правиш, малката? — дрезгаво прошепна Коул. — Защото ако не си подготвена да завършиш това, което започваш, по-добре веднага се измитай.

— А ти какво мислиш, че започвам? — запита Челси с цялото достойнство, на което беше способна.

— Това. — Горещите му нетърпеливи устни опариха шията ѝ, плъзнаха се по лицето и намериха устните ѝ. Целувката им беше дълга и дълбока. Двамата бяха останали без дъх, но Коул не отмести устни от нейните. Накрая каза:

— Ти ме искаш. Лошо.

— Да — призна тя. По гърба ѝ пропълзяха тръпки. Беше невероятно възбуждащо да приказват, когато устните им са слети. — И ти ме искаш не по-малко, отколкото аз тебе.

Коул спусна ръце надолу и я притисна към себе си. Челси изпита желание телата им да се слепят.

— Ще те имам. — В гласа му се прокрадваше триумф.

— Няма, ако продължаваш да играеш глупавите си игрички — задъхано прошепна тя.

Успокой се, замоли се наум Челси, кажи ми, че каквото било — било и че тази нощ отново ще бъдем заедно, приятели, любовници и равностойни партньори.

— Аз не прескачам от легло в легло и нямам намерение да изменя на принципа си при създалите се обстоятелства — допълни на глас тя.

Коул се усмихна:

— Това вече е моята Челси.

Тя докосна устните му с върха на езика си и отбеляза:

— Ти ме харесваш точно такава. Ако бях започнала да ставам прекалено покорна и отстъпчива, щеше да се разтревожиш.

— Грещиш, щеше да ми хареса. И точно това ще стане, скъпа.

Коул плъзна ръка по бедрата ѝ. Топлината между краката ѝ нарасна и се разля по цялото ѝ тяло. Колко силно го искаше!

— Не. — Челси рязко се дръпна. Очите ѝ бяха потъмнели от болка. — Ако наистина си мислиш това, което ми каза, по-добре да спрем веднага.

Коул почувства раздразнение. Не можеше да я остави да си отиде сега, когато бяха толкова близо един до друг. Той я желаше неудържимо, нуждаеше се от нея и беше готов на компромис.

— Ще сключим примирие за тази вечер. Никакви игри, никакво отмъщение, никакви наказания. Тази вечер ще бъдем само аз и ти, и нашето желание. Ще се любим единствено, за да задоволим страстта си.

— Без игри, без отмъщение, без наказания — повтори бавно Челси.

И без любов, мислено добави тя. Сърцето ѝ се сви.

— Предлагаш да се използваме взаимно за секс. — Звучеше ѝ толкова хладнокръвно и животински! След като възвишените чувства нямаше да присъстват...

— Точно така, скъпа. Тази нощ ще има само чист секс между двама възрастни, загърбили миналото и наслаждаващи се на

настоящето.

Гласът му беше гладък като коприна, но ефектът върху нея беше поразителен. Думите му охладиха страстта ѝ и я превърнаха в равен по сила гняв. Челси свали ръцете му от тялото си и го отблъсна встрани.

— Ето ти един приятелски съвет от някой, който е споделял миналото ти, но няма намерение да се забавлява заедно с теб в безкрайното настояще. Няма по-бързо и по-добро отрезвително средство от това, да кажеш на партньорката си, че смяташ да я използваш само за временен егоистичен секс.

За момент Коул остана безмълвен. Всичко се случи толкова бързо! Само преди миг той се опиваше от мисълта, че ще я вкара в леглото си, а сега...

Тя вече се беше насочила към розовата стая.

— Челси! — изкреця Коул и се спусна след нея. Челси се затича. Тя стигна първа до стаята, затръшна вратата зад гърба си и бързо въртна ключа.

— Челси, отвори! — Коул бясно заудря с юмруци по вратата. — Няма да позволя да се заключват от мен в собствената ми къща! Пусни ме да вляза!

Зад вратата се разнесе спокойният ѝ хладен глас:

— Докато съм гостенка във вилата ти, тази стая е моя и ти нямаш никакви права над нея. Сега се махай. Искам да остана сама. Ще си взема душ, а след това ще си легна и ще се опитам да поспя. Съветвам те и ти да направиш същото.

Той чу отдалечаващите ѝ стъпки. Една вътрешна врата хлопна — вероятно вратата, която водеше към банята. Щракна ключ. Звукът сякаш се заби в мозъка му. Последва шум от течаща вода.

Никой не успяваше да го изкара от кожата му така, както Челси Кинсайд. Нямаше човек, който да го радва и вбесява, да го очарова и завладява повече от нея. Да го отблъсне по този начин беше едновременно неразумно и подло. По дяволите! Та тя знаеше колко силно я желае той! Сигурно тържествуваше заради силната си власт над него.

Коул забърза към всекидневната. Имаше нужда да пийне нещо силно. Отвори барчето и си сипа стабилна доза уиски. Пресуши чашата на един дъх.

Последният път, когато беше толкова ядосан от Челси, беше в деня на годежа им. Тогава усилията му да я накара да промени решението си се оказаха напразни. Коул знаеше, че няма да я вкара в леглото си чрез заплахи и укори.

Уискито му подейства успокоително и той започна да прехвърля в главата си обстоятелствата около разваления годеж. Преди четири години Челси го беше зарязала, защото не беше съгласна сватбата им да се състои само шест седмици след годежното парти, както настояваше Коул.

Тази вечер той нямаше да загуби. Веднъж беше допуснал тактическа грешка, но това нямаше да се повтори. Щеше да ѝ каже точно това, което тя искаше да чуе. В края на краищата, целта оправдава средствата, както казва Макиавели. А целта — да има Челси, изискваше любовни признания.

Най-голямата му грешка беше, че се опитваше да е честен в намеренията си. От този момент нататък щеше да играе единствено за да спечели.

С усмивка на устните и с весело пламъче в очите Коул се запъти да търси чук и отвертка — идеалните инструменти за отваряне на заключени врати.

Челси излезе от банята освежена и порозовяла. Затоплената ѝ кожа настръхна от хладния въздух, проникващ през откренатия прозорец. Тя уви голямата розова кърпа около тялото си и тръгна към прозореца. Трябваше да го затвори, преди да се пъкне в леглото. Коул беше оставил куфара ѝ до стената и Челси зарови в него за нощницата си.

Лунната светлина ѝ позволяваше да вижда ясно и тя не запали лампата. Най-после откри късата си небесносиня нощница и се изправи, за да махне хавлията. Хладната коприна обгърна нежно тялото ѝ.

Челси затвори прозореца и с въздишка се отправи към леглото. Не беше изморена. Чувстваше се изпълнена с неизчерпаема енергия. И с раздразнение, добави наум тя. Тялото ѝ още пламтеше от желание, жадуваше да усети тялото на Коул. Душът не я успокои, само прогони



сънливостта ѝ. Челси отново въздъхна. Очертаваше се дълга и тягостна нощ.

Челси протегна ръка и запали нощната лампа до главата си. След миг тишината се разцепи от ужасен вик.

— Коул!

Коул се беше изтегнал върху розовите завивки и я гледаше топло със сините си очи.

— Разбира се, че съм аз — усмихна се лениво той. — Да не би да очакваше Сет Стрикланд? Или двамата симпатяги от „Глоуб Стар Проб“?

— Не очаквах никого! Как се промъкна тук? — Един поглед към широко отворената врата ѝ беше достатъчен, за да си отговори на въпроса. Вратата беше извадена от пантите и подпряна на стената в коридора.

— Коул, трябва да излезеш от стаята ми. — Гласът ѝ прозвуча нервно и несигурно. Той седна на леглото и мускулестите му гърди се показаха под разкопчаната му риза. Изглеждаше голям и силен. Челси въздъхна. Знаеше, че ако Коул не пожелае да си тръгне, тя няма да може да го принуди.

— Челси! — Той се пресегна, хвана китката ѝ и силно я притегли към себе си. — Не ме отпращай, скъпа!

Коул я сграбчи и тя направи опит да се изтръгне от прегръдката му, но откри, че е здраво заклещена от яките му ръце.

— Коул, не! — извика Челси. Сърцето ѝ биеше лудо. Устните му обсипаха с целувки челото, бузите и косата ѝ.

— Да, скъпа. — Ръката му се плъзна по корема ѝ и продължи надолу. — Не мога да бъда далеч от теб, Челси. Реших да спра да се боря и да ти призная, че... — Коул млъкна и дълбоко въздъхна. — Да ти призная, че никога не съм преставал да те обичам, че в продължение на всичките четири години страстно съм те искал. Да те оставя да ме напуснеш беше най-голямата грешка в живота ми.

— Коул! — Челси извърна към него пълните си с изненада очи. — Коул, наистина ли мислиш така? — Тя автоматично обви ръце около врата му и се притисна към него.

— Не мога повече да се преструвам на ядосан — промълви той и обсипа шията ѝ с целувки. — Между нас никога не може да има единствено секс, скъпа, без никакви чувства.

Коул помилва материята, падаща на меки гънки върху гърдите ѝ. Зърната им бяха втвърдени и изпъкнали и той ги помилва с език, оставяйки мокри следи по коприната.

Челси пламна. Тя неволно простена. Усети как Коул потръпва от възбуда. В страстта му към нея имаше нещо могъщо. Единствено с Коул тя изпитваше първичната женска нужда да се отдава, докато се превърне в част от мъжа до нея.

— Искам те, Челси — прошепна той. — Изцяло.

Устните му покриха нейните и езикът му проникна между тях. Челси му отвърна с цялата страст и нежност, които с години трупаше в себе си и пазеше единствено за него.

— Радвам се, че се върна, Коул — промълви тя и покри лицето му с леки целувки. — Преди малко беше толкова груб! Не можех да легна с теб и да си мисля, че ме използваш. Независимо от силното ми желание.

— Зная, скъпа. — Коул нежно захапа крайчеца на ухото ѝ. — Наговорих ти куп глупости, но сега ти казвам истината и в крайна сметка пак ще бъдем заедно. Цялата нощ.

Той я вдигна на ръце и я понесе навън. Искаше я с всяка пора на тялото си.

— В господарската спалня ли отиваме? — попита Челси унесено.

— Точно там — усмихна се Коул. — Тази розова стая не е много подходяща за секс, нали, скъпа? — Той трепна. За малко да се издаде! За щастие Челси не забеляза нищо подозрително в думите му.

Тя проследи с пръст очертанията на брадата му и разсеяно каза:

— Не знам... Мисля, че всъщност изглеждаше очарователно върху онези розови завивки. Никога не съм те виждала сред розово и трябва да те уверя, че много ти отива.

Той промърмори нещо в знак на протест и двамата се засмяха.

Коул я внесе в огромна стая. Тоновете бяха напълно подходящи за мъжка спалня — шоколадовокафяви и бежови. После я положи внимателно на огромното по размери легло. Челси се усмихна:

— Цял ден ме разнасяш на ръце. В колата и извън колата, в кухнята, в спалнята...

Коул свали ризата си и започна да разкопчава избелелите си джинси.

— Особено ми хареса, когато приключихме с последното пренасяне — погледна я той.

— На мен също — нежно отвърна тя. После, след кратко колебание, рече: — Коул, това за мен е като мечта, която се сбъдва. Да бъда тук с теб, да знам, че и ти чувстваш същото като мен...

О, толкова го обичаше! Не можеше да си спомни някога да е преставала да го обича и да го желае. Четири безкрайно дълги години прекара сама, защото никой друг мъж не успя да завладее сърцето ѝ и да разпали страстта в нея. Съществуваха само Коул, единствено той.

Джинсите и слиповете му паднаха на пода. Коул се приближи към леглото и Челси го посрещна с разтворени обятия. Гол и мъжествен, той легна върху нея и тя въздъхна блажено. Не можеше да сдържи думите, които отдавна напиреха на устните ѝ:

— Обичам те, Коул.

Болезненото желание в гласа ѝ само подсили нетърпението му. Коул вдъхна миризмата на женското ѝ тяло, примесен с аромата на крем и сапун, почувства топлината на меката ѝ кожа. Искаше му се да я погълне цялата. Устните му трескаво затърсиха нейните. Целувките им ставаха все по-жадни и дълбоки. Ръцете му настойчиво проследяваха извивките на тялото ѝ. Повдигна я леко, за да свали нощницата и Челси започна да му помага с трескаво нетърпение. Коул се засмя:

— Спомням си първия път, когато те съблякох. Бяхме в моята всекидневна...

— Върху оня огромен кожен диван — унесено продължи Челси. Не ѝ убягна възхитеното изражение на Коул, докато поглъщаше с очи голотата ѝ.

Пръстите му нежно погалиха зърната на гърдите ѝ и тя изохка. Беше станала болезнено чувствителна.

— Бяхме много нервни — продължи Коул и прокара длани по корема ѝ. — Тогава ми каза, че за първи път се събличаш пред мъж. Беше искрена, срамежлива и притеснена. — Пръстите му описаха кръг около пъпа и в отговор Челси потръпна. — А също много сладка и привлекателна.

— Каза ми, че съм прекрасна — прошепна тя. — И начинът, по който ме докосваше, начинът, по който ме гледаше, ме караше да се чувствам единствена. — Челси погали възхитено широките му рамене.

— Беше толкова нежен и внимателен! Аз престанах да се срамувам и не усетих нито болка, нито съжаление, Коул. Ти беше чудесен. Винаги. Всеки път.

Тя продължително го целуна, влагайки в целувката си много нежност, любов и жар.

Коул потръпна от удоволствие. Тя изглеждаше толкова на място в ръцете му. С Челси всичко беше различно. Единствено с нея изпитваше това главозамайващо чувство на истинско и пълно сливане. Той впи очи в нейните и промълви:

— Толкова те желая! — Коул спря да си поеме въздух. Опита се да възвърне контрола над себе си и над чувствата си. Нещата не се развиваха по план. Той искаше неговата страст да бъде лишена от всякакви емоции, а ставаше точно обратното.

— Зная, зная — галювно каза Челси и се притисна към него. — Аз също съм малко уплашена, Коул. Сякаш миналото ни се слива с настоящето. Зашеметяващо е.

— Да, тези чувства объркаха всичко. — Той изглеждаше така възмутен, че Челси избухна в смях.

— О, Коул, наистина те обичам! Признавам, че винаги си бил искрен с мен. Ти си ориентиран към действията, но за чувствата е нужно да се говори. Отбелязваш прогрес в това отношение. — Пръстите ѝ докоснаха тялото му и усетиха напрегнатото му пулсиране. — Но ти ставаш нетърпелив, нали, скъпи? — подразни го тя. — И вероятно притеснен, че ще продължа с анализа на нашата връзка.

Челси го притегли към себе си. Той се засмя и леко я положи върху матрака, покри я с тялото си и каза:

— Никакви приказки повече.

— А действия? — закачливо попита тя и потърка върховете на гърдите си о него. Усещането беше чудесно и Челси притвори очи. Бедрото му започна да се движи нагоре-надолу, докосвайки влажното място между краката ѝ. Тялото ѝ се разтърси от желание. Челси се надигна и леко одраска гърба на Коул с дългите си нокти.

Коул се засмя:

— Страхотно си привлекателна, скъпа — възбудено каза той. — Толкова свободна, отзивчива и искрена. Човек не може да те измами или да си играе с теб. — Той спря. Очите му се разшириха, сякаш важността на думите му го прониза. Тя не предполагаше, че той си

играе с нея и в момента това му се стори много... нечестно! Обзе го разкаяние, но ръцете на Челси го изтръгнаха от разсъжденията и го върнаха в света на първичните чувства и желания.

Коул плъзна ръка между бедрата ѝ и Челси извика. Едновременно с това устните му отново целунаха едно от зърната ѝ. Стори ѝ се непоносимо да продължи да се въздържа. Тялото ѝ пламтеше, главата ѝ сякаш кръжеше. Коул се усмихна. Челси го караше да се чувства горд, неустоим, истински мъж, чиято любовница го молеше незабавно да я обладва. Той продължи да я възбужда с ритмични движения. Челси му отвърна импулсивно и страстта му избухна.

— Челси, скъпа, не издържам вече. — Гласът му звучеше задъхано и неравно. — Ти си готова да ме приемеш, напълно си готова!

— Да, Коул, да! — Коул знаеше точно къде да я докосне, знаеше какво иска тя и умело я водеше към върха. — Искам те! Веднага!

Коул бавно проникна в нея.

— Боли ли те, скъпа — тихо попита той. Беше в нея, част от нея и долавяше всеки нюанс на състоянието ѝ.

— Просто четири години са прекалено много — прошепна Челси. — Всичко е наред, Коул. Скоро ще се чувствам чудесно.

Той нежно я целуна. Езикът му изпълни устата ѝ така, както Коул изпълваше тялото ѝ. Напрегнатите ѝ мускули започнаха да се отпускат. Двамата въздъхнаха едновременно.

— Сега по-добре ли си, скъпа? — попита той и погали косата ѝ.

— Да, Коул. Всичко е толкова хубаво!

През тялото ѝ преминаха леки топли вълни. Кожата ѝ настръхна. Челси задвижи тялото си противоположно на неговия бавен и лек ритъм, който постепенно стана по-бърз.

Дълбоко в нея Коул усети, че не може да мисли и да се контролира.

— Чудесна си, Челси. Толкова мека и топла! Сякаш си създадена само за мен. — Той придружи думите си с целувки.

Двамата се движеха унесено, желанието им беше жизненоважно за тях. Неговата страст подхранваше нейната и обратно, образувайки безкраен кръговрат от вземане и отдаване.

— Ти си моя, Челси — промълви Коул.

Тя извика името му в екстаз. Представата за време и място беше изчезнала, съществуваше само единството между телата и душите им.

## СЕДМА ГЛАВА

Дълго време Коул и Челси лежаха един върху друг в студената тъмна стая. Телата им още потръпваха от преживяната страст.

— Коул, трудно ми е да повярвам, че това се случва. — Челси въздъхна и го погали с любящи длани.

— Повярвай ми, скъпа, вече се случи. — Коул говореше приглушено. Нямахше сили нито да помръдне, нито да мисли.

— Недей да заспиваш върху мен — пошегува се тя. — Трябва да си поприказваме.

— О, не — изръмжа Коул. — Спести ми приказките след секса.

Челси игриво го плесна:

— Имаш късмет, че съм прекалено щастлива, за да обърна внимание на забележката ти. Просто се въздържай от други подобни.

— Значи си щастлива, а? — Коул спря поглед на полуотворените ѝ устни и на замечтаните ѝ кадифени очи. Изглеждаше толкова привлекателна, че пулсът му отново се ускори.

— Да, Коул! — Щеше ѝ се едновременно да се смее, да плаче и да пее от радост. — Това беше най-хубавият ден в живота ми. А започна толкова зле.

— Тази вечер си приказлива — сухо отбеляза Коул. — Чудя се как да ти затворя устата?

Тя се престори, че се засяга и двамата се заборичкаха върху леглото. Идеята да се любят отново му се стори невероятно привлекателна. Той потърси устните ѝ и жадно ги целуна.

— Обичам те, Коул — прошепна Челси. Лежеше в ръцете му, облегнала глава на рамото му и вплела крак в краката му.

Сега очакваше отново да чуе признанието му. Коул отвори очи и видя, че Челси внимателно го наблюдава.

Е, защо не?! Какво бяха думите в крайна сметка? Можеше да ѝ достави това удоволствие.

— И аз те обичам — отвърна той, а на себе си каза, че те са просто двама възрастни хора, които чудесно си пасват в леглото, но

нищо повече от това. Челси просто беше взела добрия секс за любов и Коул смяташе да я предупреди за грешката ѝ при първия удобен случай. Но не и в този момент. Ако го направеше, блаженото изражение на лицето ѝ щеше незабавно да изчезне. Блясъкът в очите ѝ щеше да угасне и да бъде заменен с мъка. Челси щеше да се разплаче...

Коул потръпна. Не можеше да допусне това. Не и тази нощ. Опита да убеди себе си, че желанието му да ѝ спести болката и обидата след такъв напрегнат за нея ден е напълно естествено.

— Тогава... ние един вид продължаваме оттам, където спряхме преди четири години? — колебливо запита Челси. Страхуваше се да вярва в момента, искаше да получи потвърждение на надеждите и мечтите си.

— Искаш да кажеш още едно лудо влюбване? — Коул беше толкова несигурен, колкото и тя. Още едно лудо влюбване... Последвано от какво? Може би от друг годеж? Удиви се, че тази перспектива му изглежда така привлекателна.

Челси прие думите му за съгласие и продължи:

— Коул, има само едно нещо. — Лицето ѝ придоби замислен израз. — По-скоро — един човек. Тя. Карлинг Темпълтън. Ти спомена, че между двама ви цари съгласие.

— Наистина го казах. И го повтарям. — Как му се искаше да може да се отърве от този разговор!

Челси се засмя и седна върху него. Дългата ѝ червеникава коса се спускаше на вълни по раменете и покриваше гърдите ѝ, а розовите им зърна съблазнително се подаваха между копринените кичури. Коул се загледа в нея. Дишането му се учести. Беше изключително привлекателна и цялото му тяло тръпнеше от желание да я обладае отново. Ръцете му се вдигнаха и обгърнаха бедрата ѝ.

Челси хвана ръцете му и вплете пръсти в неговите:

— Коул, казах ти всичко за Сет Стрикланд, с изключение на едно нещо. Единствената причина да започна да излизам с него беше мълвата за връзката ти с Карлинг Темпълтън. — Тя вдигна едната му ръка към устните, а после към бузата си. — Следях изявите ти в общественния живот през изтеклите четири годиш. Знаех, че излизаш с много жени и това ме тревожеше. Олекваше ми всеки път, щом се разделеше с поредната си възлюбена. Но когато чух, че между теб и



Карлинг има сериозна връзка ми стана абсолютно безразлично какво се случва с мен и около мен. До вечерта, когато внезапно ми просветна, че на следващия ден ще трябва да се омъжа за Сет Стрикланд.

Коул погали гърдите ѝ.

— Челси... — започна колебливо той.

— Трябва да знам дали аз съм другата жена, Коул. — Челси се наведе напред и гърдите ѝ изпълниха ръцете му. Гласът ѝ беше мек и зноен. — Или единствената жена.

Коул приглушено се изсмя.

— Ако все още не си разбрала отговора на този въпрос, ще излетиш моментално от спалнята ми.

— Моля те, Коул, кажи ми. — Тъмните ѝ очи настойчиво го гледаха.

Коул въздъхна:

— Обещах на Карлинг, че няма да кажа на никого, но... По дяволите! Не съм си представял, че мога да изпадна в подобна ситуация! — Той дръпна Челси към себе си, повали я по гръб и легна върху нея. — Карлинг и аз не сме сериозно обвързани. И никога не сме били. Нашата уговорка беше само да се преструваме, че е така.

Челси се засмя. Лицето ѝ светна от искрена радост.

— Но защо, Коул?

— Сенаторът Темпълтън е един досаден човек, свикнал да получава всичко, което иска и когато поиска. Напоследък реши, че желанието му е неговата единствена дъщеря да се омъжи и да му нареди внуци. Сенаторът смята, че Карлинг пропуска много приемливи кандидати и сам се нагърби със задачата да ѝ търси съпруг. По думите на Карлинг, кандидатът за ръката ѝ, на който най-после се спря баща ѝ, притежава огромно ранчо в западен Тексас и живее като отшелник. Това, че е богат, е едно от основните му предимства.

— И Карлинг те помоли да се престорите на влюбени, за да изиграе баща си? Да му внуши, че ти си възможният приемлив кандидат? — Челси се намръщи. — Звучи ми неправдоподобно, Коул. Подозирам, че тя си е измислила всичко, за да те прелъже да се обвържеш с нея.

— Скъпа, Карлинг ме желае толкова, колкото и дивия тексасец.

— Невъзможно! Не вярвам в това. — Челси тръсна глава. — Как е възможно да не те иска? Ти си разумен, динамичен, ослепителен, благороден, красив...

— Тираничен, агресивен, властен, самоуверен и закостенял — довърши сухо Коул. — Дори парите ми не са в състояние да компенсират тези ми недостатъци в очите на Карлинг. Тя ми призна, че търси мъж, който да я остави да върви по свой собствен път, за предпочитане такъв, когото да може да води за носа. Не, Челси, Карлинг не ме желае повече, отколкото аз нея. Но тъй като доста често ни виждаха заедно, из града тръгна мълвата, че сме влюбени.

— И сенатор Темпълтън престана да й натрапва кандидатурата на отшелника. — Челси кимна с разбиране. — Само не мога да схвана каква е твоята полза от цялата работа?

— Трябваше да се срещам с някого, след като се разделих с теб. Карлинг е очарователна и забавна, но е коравосърдечна и прекалено независима. Тя и аз добре знаехме, че не трябва да навлизаме в територията на другия. От тази гледна точка връзката ни беше много удобна и за двамата. Но стига повече приказки. — Коул се наведе и я целуна. — Искам те, Челси. Сега.

— Да, Коул.

Коул проникна дълбоко в нея и задъхано прошепна:

— Ти си малка вещица. Накара ме да се побъркам. В живота ми никога не е имало друга като теб.

— Ти ме обичаш — промълви тя. — Желаяш ме. Толкова силно, колкото те обичам и желая аз. Ние си принадлежим един на друг, Коул.

Челси потвърди думите си. Отдаде му се изцяло, без задръжки, страстно...

— Сигурно съм те смачкал, скъпа — измърмори Коул и направи движение да се смъкне от нея.

— Не! — Челси обви ръце и крака около тялото му. — Не ме оставяй, Коул. Много време бях далеч от теб. Не искам пак да си отидеш. — Тя стегна мускули, за да го задържи по-дълго в себе си и той изръмжа от удоволствие.

— И аз не искам да ме оставиш да си отида, скъпа.

— Закуската!

Щастливият глас на Челси беше първият звук, който Коул чу сутринта. Той лениво отвори едното си око:

— Колко е часът?

Плътните шоколадовокафяви завеси бяха дръпнати и слънцето огряваше стаята. Коул се надигна в леглото и погледна Челси, която приближаваше усмихната с табла в ръце.

— Почти единадесет — отвърна тя и постави таблата пред него. — Събудих се преди час, но ти така сладко спеше, че сърце не ми даде да те събудя.

— Почти единадесет! — възкликна Коул. — Никога през живота си не съм спал до толкова късно! — После погледна към прилежно подредената закуска. Миришеше страхотно. — Благодаря, но не трябваше да го правиш. — Той отпи от кафето и кимна одобрително.

— Доставя ми удоволствие. — Челси продължаваше да се усмихва. Денят беше чудесен, а тя се беше събудила в ръцете на Коул. Постоянното чувство на самота и безнадеждност, което я преследваше от деня на раздялата им, беше изчезнало. За първи път от четири години насам тя се събуждаше с усещането, че е млада, щастлива и истински свободна. Докато си вземаше душ и обличаше спортна риза и чифт зелени къси панталони безгрижно си тананикаше, а като приготвяше закуската на Коул, ѝ идеше да затанцува.

Тя седна на леглото и го погледна топло. Брадата на Коул беше леко набола, косата му — разрошена. Той поглъщаше лакомо храната и Челси отново почувства как сърцето ѝ се изпълва с радост и любов.

Докато ядеше, Коул незабелязано я наблюдаваше. Лицето ѝ светеше, цялата излъчваше свежест, а зеленият цвят на дрехите ѝ подчертаваше тена и косата ѝ с цвят на кленов лист. Дългите ѝ къдрици бяха прибрани в опашка, както при първата им среща. Беше прекрасна. Коул вдигна чаша към устните си. Кожата му сякаш пламтеше. Апетитът му внезапно изчезна.

— Пусни си косата, Челси — каза той.

Очите ѝ срещнаха неговите и тя безпогрешно долови страстта в тях. Вдигна ръка и махна зелената шнола от косата си. Червеникавите къдрици се посипаха по раменете ѝ.

— А сега си свали ризата.

Челси вдигна вежди:

— Значи очакваш от мен да правя стриптийз, докато ти стоиш като султан, който се развлича с любимата си жена от харема?

— Точно така. Помниш ли, че ме обвини във фантазии за страстна идилия със сексуална робиня?

— А ти спомняш ли си, че ти обещах вместо това да се превърна в ужасно същество от нощен кошмар? — Тя отмести таблата встрани, скочи в леглото и започна да го налага с една възглавница. — Твоята играчка от ада е тук!

— Хей, престани! — закиска се Коул и грабна друга възглавница.

След малко сключиха мълчаливо примирие, захвърлиха възглавниците встрани и се отпуснаха омаломощени от смях на леглото.

— Държим се като избягали от лудницата! — отбеляза Коул и поклати глава. — Ако управителният съвет на „Тримейн Инкорпорейтид“ можеше отнякъде да види как бъдещият им шеф се бие с възглавници...

— Хайде да не каним управителния съвет в нашата спалня. — Челси помилва лицето му. — Тази част от живота ни си е изцяло лична и ние можем да бъдем такива, каквито си искаме — секси, глупави, луди...

— Вече бяхме глупави, предлагам да прескочим „луди“ и да преминем направо към секса. — Коул я взе в прегръдките си.

Тя се радваше, че сериозният и праволинеен Коул се забавлява с креватни игри и му го каза, а накрая заключи:

— Ти загуби, Коул. Преди четири години не само, че не си позволяваше да се отдадеш на сексуални фантазии, но и изобщо избягваше да споменаваш думата „фантазия“. — Челси коленичи на леглото и започна да разкопчава ризата си.

Коул я поглъщаше с поглед.

— Аз не съм този човек, който познаваше и когото разкара преди четири години, Челси.

— По въпроса кой кого е разкарал може да се спори. — Тя свали блузата и панталоните си. — Освен това не съм в настроение да обсъждам това точно сега. — Беше останала по бельо.

Коул я дръпна към себе си и я целуна. Всичко между тях беше ново и в същото време — много познато. Те се държаха

непосредствено и свободно като дългогодишни любовници, но това не пречеше на страстта им да се прояви с цялата си мощ...

Сутрешното любене ги изпълни с енергия. Чувстваха се в състояние да направят невъзможното. Коул предложи да оползотворят прилива на сили в леглото, но Челси имаше друга идея.

— След като тъй и тъй сме в планината, защо да не я опознаем отблизо? — ентусиазирано възкликна тя.

— Добре, скъпа, ти я разгледай — каза Коул и посочи прозореца. През него се откриваше прекрасна гледка. — После ела тук.

Челси добродушно се засмя:

— Искам да излезем навън. Заедно. Да изследваме природата, да я почувстваме. Хайде, Коул! — задърпа го умолително тя. — Денят е прекрасен. Нека се поразходим!

Той се остави да бъде убеден. Стана, облече се и поведе Челси навън. Двамата минаваха под вековни дървета и спираха да се възхитят на всичко, което привличаше вниманието им.

— Пътеката води към малко езерце — каза Коул. — Искаш ли да го видиш?

Тя кимна. Продължиха да се изкачват нагоре, докато стигнаха до малък водопад. Водача с плисък падаше в малко планинско езеро.

— Дълбоко ли е? — попита Челси.

— Най-голямата дълбочина е около метър и половина. Но пък водата е ледена. Когато бяхме деца, често плувахме тук с братята ми. — Той спря и се усмихна. — Децата нямат нищо против да посиняват от студ. Възрастните обаче гледат да избягват подобни съмнителни удоволствия.

Тя приклекна, потопи пръсти във водата и потрепери:

— Наистина е студена!

Коул взе ръката ѝ в своята, за да я стопли. Челси обходи с поглед планината, дърветата и цветята. Наоколо беше тихо и спокойно. Чуваше се само лекото шумолене на листата, плисъкът на водата и цвъртенето на птиците. Беше толкова различно от убийствения шум на големия град...

— Тук е прекрасно — прошепна Челси. — Сякаш двамата сме единствени на света.

— Ти си като малка горска нимфа. — Коул я повдигна и се завъртя заедно с нея. Помисли си, че се държи като палав и лекомислен

хлапак. Беше забравил какво значи да си млад и щастлив, но с Челси не можеше да се чувства другояче.

Когато я пусна на земята, тя обгърна с ръце раменете му.

— Обичам те, Коул. Моля те, никога не ме оставяй да си тръгна отново.

Коул бавно се освободи от прегръдката ѝ. Лицето му пламтеше. Дишането му зачести. Наведе се, взе от земята малко плоско камъче и го запрати в неподвижните води на езерото. Камъчето подскочи няколко пъти по гладката повърхност на водата и потъна, оставяйки след себе си концентрични кръгове. Настъпи неловко мълчание.

— Страхотно — обади се Челси накрая. — Трябва и аз да опитам.

Тя вдигна един камък и го хвърли в езерото. Той цопна шумно и потъна. Коул нададе вик и отскочи назад, за да избегне ледените пръски.

— Не се прави така — възкликна той. — Не трябва просто да го хвърляш. Освен това се подбира плоско малко камъче, а не такъв грамаден като твоя.

Коул започна да показва и Челси упорито повтаряше, докато усилията ѝ се увенчаха с успех.

Двамата поеха обратно към вилата. Бяха освежени и огладнели.

— Знаеш ли, Коул — призна Челси. — Срам ме е да го кажа, но откакто съм тук съвсем забравих за Сет и сватбата. Всичко, за което мога да мисля, си ти и за нас. О, Коул, толкова се радвам, че сме отново заедно, но ми се щеше да не се случва при такива обстоятелства. Аз наистина трябва да се върна във Вашингтон и да се срещна със семейството си и със Стрикландови. Не мога да се крия, докато...

— Успокой се, скъпа. Близките ти знаят къде си. Вчера, докато спеше, се обадох на родителите ти и на Стефани. Позвъних също и на семейство Стрикланд, за да ги уведомя, че си с мен. Посъветвах Сет да се откаже от версията за заболяването ти и да излезе с обяснение, че „сватбата се отменя поради причини от личен характер, които ще си останат скрити“. Предупредих го, че ако не го направи доброволно, ще се намеся аз в качеството си на твой адвокат.

— И какво ти отговори Сет? — разтревожена попита Челси.

— Това, какво отвърна, е без значение. Важното е, че ще направи каквото му казах. Той няма избор, особено след като наех детективите, които беше изпратил по петите ти и ги използвах по предназначение.

— Ти си наел детективите на Стрикланд?!

Коул кимна:

— Обадох се на брат ми Тайлър вчера и го помолих да открие името на агенцията, от чиито услуги се ползва Стрикланд. След това просто платихме тройно на бандата и ги наехме да работят за нас. Първата им задача беше да обезвредят двамата от „Глоуб Стар Проб“, които бяха надушили следите ти.

— Бил си много зает, докато съм спала — бавно каза Челси. — Не зная как да ти се отблагодаря, Коул. Погрижил си се за всичко!

— Разбира се. Както винаги. — Коул хвана китката ѝ. — Колкото до благодарностите... Нямам нищо против да ги получа веднага.

Челси обви шията му с ръце. Устните им се сляха в безкрайна целувка. Ръката му се плъзна към сутиена ѝ. И тогава внезапно се разнесе пронизителен звън.

## ОСМА ГЛАВА

Коул озадачен отпусна ръце. Челси веднага скочи:

— Какво е това? — задъхано попита тя.

— Проклетият телефон.

— Телефонът от колата? Как можем да го чуем тук?

— Не е телефонът от колата. Имаме телефон във вилата, Челси.

— Но как може да имате телефон, след като дотук не са прокарани никакви жици?!

— Благодарение на така наречените чудеса на техниката имаме радиотелефон, свързан към един от комуникационните сателити.

Коул тръгна към стаята, откъдето идваше звукът. Телефонът продължаваше да звъни настойчиво. Той вдигна слушалката.

— Да? — Очевидно не възнамеряваше да спазва телефонния етикет.

Челси го последва. Тя застана колебливо на прага на кабинета. Не беше сигурна дали трябва да влезе, или да остане там, където е.

— Тайлър, какво става? — с недоволство попита Коул. — Тогава защо, по дяволите, ми звъниш тук?

Наистина, защо ли се обаждаше брат му? Челси пристъпи напред. Коул изглеждаше по-скоро ядосан, отколкото разтревожен. Вероятно въпросът не беше спешен.

— Какво са направили? Да, не... Не!... О!... Не е твоя работа! Виж какво, ако не престанеш да се хилиш, ще затворя телефона. — И само след секунда той затръшна слушалката.

— Той... не спря ли да се смее? — попита Челси.

Коул не отговори. Наведе се напред и замислено подпря брадата си с ръка.

— Коул, случило ли се е нещо? — втурна се Челси към него. — Какво ти каза Тайлър? Кое е толкова важно? За какво се смееше той?

— Това официален разпит ли е или просто си играеш на въпроси и отговори?

Челси отстъпи назад.



— Не ме нападай. Ти очевидно си разстроен, а аз съм притеснена за теб.

— По-добре се пригответи да се потревожиш малко и за себе си, Челси. Първо, двамата репортери са успели да избягат от тримата детективи. Един Бог знае какво ще направят сега, когато са на свобода. Но тази грижа е нищо в сравнение с онова, което Тайлър намира за толкова забавно.

— И какво е то? — нетърпеливо попита Челси.

— Мисълта, че двамата с теб сме затворени в планината без нито един презерватив. Тай ми припомни, че в аптеката в Бабкок презервативите се държат под щанда и за да си купиш, трябва да изкрещиш поръчката си на оглушалия стар аптекар. — Коул стана и излезе от кабинета.

Челси беше така шокирана от чутото, че в първия момент не можа да помръдне. След това затича след него.

Междувременно Коул се заключи в банята и вземаше разхладителен душ.

Сърцето на Челси лудо биеше, устата ѝ беше пресъхнала. Миналата вечер. Тази сутрин също... Не взе никакви мерки за предпазване от забременяване. Изобщо не се сети.

Коул също. Той излезе от банята, облечен в мек халат. Започна да се облича, без да обръща внимание на Челси — сякаш тя не съществуваше. После нави ръкавите на ризата си и едва тогава погледна към нея. Челси стоеше и го наблюдаваше. Коул въздъхна.

— Аз не... Изобщо не се сетих... Никога... По дяволите! Не мога да говоря. Не мога дори да мисля нормално. Никога преди не ми се е случвало подобно нещо. Единственото, за което си мислех, беше отново да се любим. И снощи, и тази сутрин. Не ми хрумна, че е възможно да се стигне до усложнения. — Той се покашля и по лицето му плъзна гъста червенина. — Мисля си дали ти... не си била подготвена...

Тя поклати глава.

— Никога не ми се е налагало да вземам предпазни мерки, защото не е имало друг, освен теб, Коул.

Той сложи ръце на раменете ѝ.

— Съжалявам, Челси. Не съм искал да те подложам на какъвто и да е риск.

— Зная. Грешката не е твоя. Снощи и двамата не разсъждавахме много.

— Нито пък тази сутрин — намръщи се той. Струваше му се възможно да не разсъждава една нощ, но да загуби разсъдка си до следващия ден на обяд направо беше невероятно.

Челси се приближи към него, но Коул се отдръпна. Тя объркано го погледна:

— Откъде знае Тайлър, че сме се любили?

— Не е сигурен. Дори предполага, че не сме го правили. Но знае, че тук не държим презервативи. Миналото лято му се наложи да обяснява на стария аптекар в Бабкок какво иска и оттогава ние с Натаниъл не пропускаме случай да се пошегуваме с това негово преживяване. Та Тай умира от майтап, че по-големият му брат ще трябва да направи същото като него или да стои тук и да се бори с невероятното изкушение да легне с теб неподготвен.

— Тайлър смята, че ме намираш за невероятно съблазнителна? — Сърцето ѝ радостно подскочи.

Коул предпочете да отмине въпроса ѝ без коментар. Брат му вярваше в неговата безпогрешност и смяташе, че Коул никога няма да легне с жена, без предварително да вземе предпазни мерки, независимо колко силно я желае.

Но ето, че го направи. И ако Тайлър не беше се обадил, щеше пак да обладае Челси, без въобще да се сети за вероятния риск. След четиригодишно отсъствие от живота му Челси Кинсайд се беше завърнала и той се превърна в безотговорен и празноглав сексуален маниак.

Беше вбесен от себе си. И объркан. Времето, прекарано с Челси в планината, беше невероятно. Коул знаеше, че стига да можеше, щеше да продължи да я люби. Отново и отново.

Веднъж вече беше завладяван от тази жена. Може би щеше да бъде обсебен от нея и занапред. Да осъзнае това беше голяма изненада за мъж, който имаше претенциите да се познава и да се владее отлично.

Челси настойчиво повтори:

— Коул, чудя се защо брат ти смята, че съм неустойима за теб?

— Аз също се чудя — сви устни той. Беше неприятно, че Тайлър през цялото време е знаел за неговото желание към Челси. Та нали

ръководен принцип на Коул Тримейн беше да прикрива чувствата си от другите!

Челси го погледна. Ясна ѝ беше причината за напрежението му. Каквото и да кажеше в момента, щеше да го накара да се чувства още по-зле. Трябваше да му даде време да дойде на себе си, преди да се опита да го убеди, че това, което е направил, не е престъпление.

— Коул, ще отида за малко в розовата стая — каза тя и излезе от спалнята.

Той тръгна след нея.

— Челси, изглежда не схващаш сериозността на ситуацията. За бога! Та ти може да си бременна!

— Но може и да не съм — спокойно отвърна тя. — Има шансове да не съм. Сега съм в неблагоприятен за забременяване период.

— Дано да е така. Само че много пъти девет месеца след такива думи се появява един малък ревлив вързоп.

Челси влезе в розовата спалня.

— Изглежда трябва да ти припомня, че желанието ти беше да имаш голямо семейство. Шест деца, ако не се лъжа. Защо тогава перспективата да се появи само един мъничък вързоп така те разстройва?

— Защото смятам да се оженя, преди да стана баща!

Тя се усмихна.

— Знаеш, че има изход от тази дилема.

— Мисля, че вече казах — няма да ти направя повторно предложение, Челси — процеди Коул през стиснати зъби. — Един полугодеж с теб ми е напълно достатъчен.

— Тогава ще прескочим тази подробност. Този път аз ще ти предложа и нещата ще си дойдат на мястото — невъзмутимо отвърна тя.

— Челси, стъпи на земята! Виж какво се случи! Помисли защо те докарах тук! Смятах да те използвам, за да задоволя сексуалната си страст и жаждата си за мъст. Не разбираш ли какво съм ти сторил? И като капак на всичко може да си бременна! Би трябвало да изпаднеш в истерия!

— Що се отнася до истерията, смятам, че в момента я разиграваш ти.

— Не мислиш ли, че е възможно да съм те лъгал, когато ти казвах, че те обичам? Че просто исках да те имам в леглото си и знаех, че ще ми е необходима примамка, без която нямаше да постигна целта си? Не допускаш ли, че говорех сериозно за намеренията си да те принудя да капитулираш пред мен? Аз това и направих! И то — много успешно, трябва да добавя. — Сините му очи светеха с особен блясък. — Ти призна, че винаги си ме обичала, Челси. Призна, че никой друг мъж не е значел нещо за теб и че ще се омъжиш за мен, стига да ти предложи. Дори пое риска да забременееш от мен. Всичко това ме прави победител.

— Победител в какво? Ние не се състезаваме, Коул. Нито сме във война. Ти не ме накара да капитулирам. Аз ти отдадох чувствата и тялото си доброволно. И искам... искам да родя твоето дете. Това не прави ли победител и мен?

— По-скоро те разкрива като малка глупачка. Спомни си, че аз ти разказах за намеренията си, преди да те вкарам в леглото, Челси.

— А аз не ти повярвах. Помислих си, че вероятно говори твоето наранено мъжко самолюбие и не взех предупрежденията ти на сериозно. Ако бях... — Мина й през ума, че всичко, което Коул й казваше сега, може да е вярно, но отхвърли тази мисъл. Не, тя го обичаше. Вярваше му. Той просто беше объркан. — Не мога да повярвам, че не ме обичаш, Коул. След всичко, което ми каза и което направихме заедно...

— Всичко, което направихме заедно — бавно повтори той. Опита се да овладее чувствата си. Желаше я толкова силно, че му се щеше да прати по дяволите всички презервативи и аптеки и да я отведе до леглото. Щеше да направи всичко, за да я има. Тази мисъл отекна като тревожен сигнал в съзнанието му. Коул се помъчи да се дистанцира от нея. — Това, което правихме заедно, беше просто един великолепен секс, Челси.

— Напротив, беше много повече от това, Коул, и ти го знаеш.

Той сви юмруци, за да не се нахвърли отгоре й. Ако не успееше да се овладее, не знаеше какво ще последва.

— Зная, че за теб е необходимо да смесваш секса с истинската любов, защото не можеш да го приемеш по друг начин. Но аз нямам нужда да се заблуждавам, че съм влюбен, за да се развличам в леглото.

— Искаш да кажеш, че снощи и днес просто си се преструвал? За какво всъщност си ме използвал? Да задоволиш сексуалните си апетити или за да ми отмъстиш? — Тя го погледна объркано. Коул изглеждаше студен и невъзмутим. — Коул, излъга ли ме, когато ми каза, че ме обичаш? — Гласът ѝ беше преминал в болезнен шепот.

Коул приглади косата си с ръка. Беше ли излъгал? Трябва така да е било, защото преди четири години се беше заклел никога вече да не попада в капана на думата „любов“.

— Излъгал си ме. — Челси конвулсивно преглътна.

Коул едва забележимо кимна. Не беше в състояние да говори.

Тя усети, че се задушава. Не можеше да е вярно! Но беше. Коул имаше право, когато я нарече малка глупачка. Трябваше да се събуди от сладкия си сън и да погледне фактите такива, каквито са. Коул не я обичаше, той просто я беше използвал.

— Моля те, остави ме сама — прошепна Челси.

Той излезе от стаята, обзет от ужасно разкаяние. Какво се беше случило? Как? Какво точно се беше опитал да докаже? И на кого?

Челси заключи вратата на спалнята. Ръцете ѝ трепереха. Реши, че незабавно трябва да си тръгне оттук, дори ако се наложи да измине целия път до Бабкок пеша.

Решението беше взето. Тя бързо се облече. Дрехите ѝ бяха подходящи за дълго ходене. Куфарът само щеше да ѝ тежи, затова го остави. Взе си само парите и хапчетата против главоболие.

Прозорецът беше отворен. Тя погледна надолу. Не беше високо. Нямаше да се затрудни да скочи. Пред погледа ѝ се разкри пътят към равнината. Беше каменист и обрасъл в трева. Теренът беше по-подходящ за джип, отколкото за лимузина. Челси се зачуди как е успял Коул да докара колата дотук.

Тя преглътна напирещите в очите ѝ сълзи. Не биваше да плаче. Ако сега започнеш, нямаше да може да спре.

Мислите ѝ се върнаха към Коул. Как ли щеше да реагира, когато разбере, че е заминала? Какво щеше да направи? Дали щеше да я последва? Челси не знаеше дали иска, или не. Трябваше да заличи Коул от съзнанието си. Не можеше повече да мисли за него. А и не смееше.

Коул кръстоса цялата къща, преброди всички стаи. Имаше чувството, че е плъх. Не, змия. Така го нарече и Челси, когато отказа да ѝ помогне да смени гумата. Тя безспорно се оказа права.

За кой ли път пред очите му изплува разстроеното ѝ лице, пълните с болка и укор очи, сълзите, които тя така упорито се опитваше да преглътне, потрепващите ѝ устни.

Поздравления, злобно си каза той. Коул Тримейн отново излезе победител. Отново беше възвърнал контрола си и стоеше пред стария утъпкан коловоз на живота си.

Чувстваше се ужасно. Той пое към малката розова стая и почука на вратата. Беше заключена, разбира се. Беше чул как Челси превърта ключа в ключалката.

— Челси — тихо повика Коул.

Никакъв отговор. Той пак почука, този път — малко по-силно.

— Челси, отвори, моля те!

Отново не получи отговор. Коул погледна часовника си. Стоеше заключена близо час. Очевидно не беше готова да говори с него. Не можеше да я обвинява. Трябваше да я остави на спокойствие. Той се върна в стаята си. Наистина си го беше заслужил.

Челси ожадня. Вървеше вече близо два часа. Само ако беше се вмъкнала в кухнята за малко провизии, преди да избяга! Това разбира се беше невъзможно.

Имаше нужда от почивка. Тя се огледа наоколо. Принуди се да седне направо на земята. След малко стана. Без храна и компания беше мъчително да се почива. Освен това мислите ѝ непрекъснато отскачаха към Коул.

Коул се опита да се поразсее. Първо проведе няколко телефонни разговора, после взе някаква книга, накрая включи телевизора, но нищо не помогна. Беше нещастен, неспокоен и на границата на търпението си. Трябваше да приеме фактите. Нямахте да се успокои, докато не се извини на Челси. Не биваше да ѝ казва онези ужасни работи, защото не бяха верни!

Коул отиде до вратата на стаята и почука.

— Челси?

Не се чу никакъв шум. Той натисна бравата. Вратата все още беше заключена. От два часа и половина Челси не проявяваше признаци на живот. Може би спеше?

— Челси, будна ли си?

Как можеше да спи спокойно, докато той се измъчва, така? Но нали Коул беше гузният, а не тя?!

Бедната малка Челси... В главата му нахлуха сладки спомени. Колко му харесваше да бъдат заедно, да разговаря и да се закача с нея! Повторната им раздяла му се виждаше абсурдна. Двамата бяха създадени един за друг! Защо не беше го признал, без да наранява Челси и да се прави на идиот? Защо винаги избираше най-трудния път? Челси добре го познаваше, разбираше го и го обичаше, независимо от недостатъците му.

Коул не можеше повече да се самозалъгва. Беше безнадеждно влюбен в нея и беше съгласен да приеме всичките ѝ условия, стига тя да му прости.

Обзе го желание отново да отмести вратата от пантите ѝ и да влети в стаята, но се въздържа. Нямаше право да я безпокои. Пък и се съмняваше, че този път ще го приеме при себе си с разтворени обятия. Трябваше да заслужи връщането си при Челси. Дано само не беше станало късно.

Коул отчаяно се отдалечи от вратата.

Челси спря и се обърна. Вилата почти се губеше в далечината. Тя преглътна сълзите си. Беше я обзело познатото чувство на загуба и самота, с което беше свикнала да живее след първата си раздяла с Коул. За кратко време беше успяла да забрави за него, но спомените скоро се върнаха и бяха по-болезнени от преди.

Четири часа! Беше я оставил сама цели четири часа! Той отново спря пред вратата на розовата спалия.

— Челси, отвори! Искам да си поговорим. — Гласът му издаваше твърдост. — Скъпа, часът е вече шест. Хайде да вечеряме. Аз ще сготвя. Каквото искаш... освен задушена змиорка и печен фазан. —

Надяваше се, че ще я благоразположи, като ѝ припомни щастливите моменти от предишната нощ. Нищо! Той заудря по вратата: — Челси, зная, че не спиш, защото вдигнах достатъчно шум, за да се събуди и мъртвец. — Гласът му стана нежен и топъл. — Отвори вратата, скъпа! Имаме да обсъдим много неща. Зная, че си обидена, но да се криеш вътре не е...

Коул спря по средата на изречението. Та тя не беше в стаята! Как не беше се сетил по-рано! Той излезе навън и надникна през прозореца. Нямаше я. Беше скочила през прозореца и избягала от него. Но кога? Може би веднага след разговора им.

Челси си беше отишла! Коул усети, че се задушава. Болката стана непоносима. Отново беше сам, без нея, свободен да живее така, както до вчера. Тя бродеше самотна по пътищата. Ами ако имаше нужда от помощ? След малко щеше да е тъмно.

Коул се втурна навън и пътьом зърна отражението си в огледалото. Беше съвсем като нейното, когато се скри в стаята си.

Първата мисъл на Челси беше, че шумът от кола е съвсем не на място сред тишината на планината. После дъхът ѝ спря.

Кола! Коул я следваше с лимузината. Бръмченето идваше откъм вилата. Тя погледна часовника си. Беше навън в планината от четири часа. Нямаше представа какво разстояние е изминала и къде се намира в момента.

Помисли си, че за нищо на света няма да се излъже повторно да влезе в колата на Коул Тримейн. Челси затича встрани от пътя и скоро се скри зад гъстата стена от дървета. Хрумна ѝ, че ако залегне, той няма да я забележи. Тя легна по корем върху студената влажна трева.

Челси не се виждаше. Коул спря лимузината и излезе навън. Погледът му обходи близките храсти и дървета.

Нямаше я никъде.

Ушите му бучаха, сърцето му биеше тревожно. Коул сложи ръце пред устата си и извика името ѝ. Звукът заглъхна в тишината. Никой не отговори.



Челси го чу. Гласът му идваше отдалеч, но тя го разпозна. Вдигна внимателно глава. Не се виждаше нито Коул, нито лимузината. Въпреки това не искаше да рискува, като излезе на пътя. Челси отново се притисна към земята.

— Челси, ако ме чуваш, отговори ми! — Гласът на Коул беше пресипнал от викане. Раздразнението му се смени с нарастваща тревога. Къде беше тя? Ами ако е пострадала? И при това можеше да е бременна!

Коул скочи в колата и отново подкара надолу. После спря, излезе и продължи да вика:

— Челси, моля те, обади се! Искам да знам къде си!

О, добре! Тя дълбоко пое въздух. Коул беше съвсем близо. Все още не се виждаше, но гласът му се чуваше ясно.

— Челси, ако си наранена, искам да ти помогна.

Значи затова беше тръгнал след нея! Устните ѝ се изкривиха в цинична усмивка. Коул се страхуваше да не ѝ се случи нещо лошо, за да не се измъчва съвестта му. Не го беше грижа, че я е наранил емоционално, но един изкълчен глезен можеше да го накара да се чувства непочтен.

Коул кръстосваше пътя като затворено в клетка животно. Само да можеше да върне времето с четири часа назад, да изтрие думите, които така необмислено беше изрекъл! Да можеше да се върне четири години назад, в деня на годишното им празненство! Тогава Челси го умоляваше да ѝ даде малко време...

Този път щеше внимателно да изслуша всяка нейна дума, щеше да разбере и успокои страховете ѝ от женитбата и от един евентуален развод. Можеше да бъде толкова внимателен и загрижен, че тя да му разкаже за своите воюващи родители и за всичките им средства за откъсване, за болката и нещастията, изпълнили цялото ѝ детство. Той щеше да ѝ даде времето, от което Челси се нуждаеше — от което и двамата се нуждаеха — за да изградят една здрава и продължителна връзка.

Коул я обичаше. Никога не беше преставал да я обича. Но тогава, както и сега, беше прекалено горд, праволинеен и уравновесен, за да ѝ го признае.

— Челси! Обичам те! — дрезгаво изкрещя той. — Моля те, скъпа, върни се при мен!

Челси чу думите му и направи презрителна гримаса. Обичал я! Ха! Наистина ли Коул си мислеше, че е достатъчно глупава, та да се върже повторно на номера му?!

— Челси, съжалявам, че те нараних. Зная, че не го заслужавам, но те моля да ми дадеш шанс да опитам да поправам вината си. Обичам те, скъпа!

Челси не помръдна. Беше ужасена от силното си желание да му повярва.

— Челси, зная, че ти е трудно да повярваш на думите ми, но опитай! — Гласът на Коул се понесе над планината — ясен и чист. Той сякаш четеше мислите ѝ от разстояние. — Обичам те. Наистина! Довери се на инстинкта си и ела при мен, скъпа!

Челси недоверчиво поклати глава. Миналата нощ беше повярвала и на думите, и на действията му, и на инстинкта си. И се беше излъгала.

Тя продължи да лежи неподвижна и притихнала. Коул спря да вика, но това не беше краят. Челси все още не беше спасена. Той се върна при колата си и скоро се чу бръмченето на мотора. Приближаваше насам. Челси затаи дъх.

## ДЕВЕТА ГЛАВА

Колата подмина скривалището на Челси. Стори ѝ се, че времето се точи мъчително бавно. Очевидно Коул внимателно оглеждаше околността. Тя притвори очи. Намираше се на няколко метра от шосето. Ако беше станала или дори само леко помръднала, той щеше да я забележи. Челси потръпна.

Не можеше да го остави да я открие, нито да я върне обратно в къщата. Нямахше да го понесе!

След около половин километър Коул спря колата и отново започна да вика:

— Челси, скоро ще стане съвсем тъмно и студено. Моля те, скъпа, не рискувай така! Не искаш да останеш сама навън, нали?

Тя потрепери. В думите му имаше голяма доза истина. Планината не беше подходящо място за самотни нощни разходки. Челси не обичаше тъмнината, а дрехите ѝ вече бяха влажни. Въпреки това нямаше да се покаже. Всичко друго беше за предпочитане пред перспективата да се срещне с този лъжец.

След като не получи отговор, Коул се отказа, качи се в колата и подкара надолу. Челси намръщено се надигна. Не знаеше какво да прави. Хвърли нервен поглед към часовника си. Наближаваше седем. Стомахът ѝ се свиваше от глад, а отвратителната болка в главата ѝ се усилваше. Зачуди се дали да не вземе от таблетките си. Ами ако отново заспи?

Реши да не рискува. Тя се отправи към пътя. Трябваше час по-скоро да се измъкне оттук.

След около час до слуха ѝ достигна познатото бръмчене на лимузината. Явно Коул беше решил да се върне и отново да претърси района. Челси отскочи встрани и прилепи тяло до дебелото стъбло на един дъб.

Коул отново започна да моли и заплашва. Изброяваше все нови и нови опасности.

— Челси, в планината има диви зверове. Мечки, лисици и бог знае още какво! Има змии и отровни растения...

Тя погледна край себе си. Надяваше се да не попадне на нищо такова.

Излезе на пътя едва, когато чу шума от отдалечаващата се кола. Тъкмо стъпи на шосето и зад гърба ѝ се разнесе рязък звук от спирачки. Челси замръзна на място.

— Хей! — провикна се Майлс Роджърс през отворения прозорец на колата. — Искаш ли да те откараме донякъде?

— Отивам в Бабкок — отвърна тя и приближи към колата. — Далеч ли е?

Киърън Кауфман се показва от другата страна.

— В този забутан град няма нищо, освен зеленчуков магазин и аптека. Какво ще кажеш да те откараме до Вашингтон?

— Не, ако все още имате желание да правите онзи тъп видеозапис. По-добре ще бъде да отида до Бабкок и да прекарам нощта на автобусната спирка.

— В Бабкок няма автобусна спирка — информира я Кауфман. — Освен това се отказахме от идеята за видеозаписа. Стрикланд направи официално изявление, че женитбата се отлага по лични причини. Носят се слухове, че Сет отново е решил да се жени. Ако може да се вярва на клюките, след като се е запознал с теб, той безнадеждно се е влюбил в друга жена и затова е отменил сватбата ви. Тъй, че новините около теб няма да предизвикат интерес, Челси.

— Какво по-хубаво от това?! — възкликна Челси. Чудеше се дали Сет действително е намерил заместничка, или просто е пуснал слуха, за да запази неопетнено реномето си. Всъщност нямаше значение.

— Защо избяга от приятеля си, Челси? — Майлс Роджърс любопитно я измери с поглед. — Имам предвид Коул Тримейн, а не Сет Стрикланд, разбира се. Видяхме горкото момче преди половин час да дере гърлото си из планинските пуцинаци. Беше полудял от притеснение. Направо го съжалих.

— Видели сте Коул? — извика Челси. — Говорихте ли с него?

— Той ни спря и ни попита дали не сме срещнали една млада червенокоса жена по пътя за Бабкок — обясни Кауфман. — Не ни позна. Но ние, разбира се, го познахме. Проверихме номера на

лимузината, която те отмъкна и така стигнахме до „Тримейн Инкорпорейтид“. Оттам нататък попаднахме на източник, който ни информира, че навремето двамата с Коул сте били почти сгодени. И че си го разкарала, а може би — той тебе. Не знам. Понякога източниците ни не дават съвсем точна информация.

— А вие какво правите тук? Мен ли търсите'? — поинтересува се Челси.

— Да — призна Майлс. — След като се откачихме от онези детективи, решихме да открием теб и Коул и да напишем материал за вас.

— Научихме за семейната вила на Тримейн в планината — намеси се Киърън. — Едно удобно малко гнезденце, създадено само за влюбени, нали, Челси?

— Как се добрахте до цялата тази информация? — попита тя. Беше поразена.

— Имаме си начини и средства — доволно отвърна Кауфман.

— Както и да е, ние все още искаме да изплуваме на повърхността и докато открием името на новата булка, нашите надежди са в теб, Челси — обясни Майлс. — Планираме да напишем сериозна класическа история. Нещо за трънливия път на истинската любов — става дума за вашата с Коул Тримейн. Ще започнем с разваления годеж, ще опишем фиаското със Сет Стрикланд и накрая ще завършим с твоето бягство, в което има пръст бившият ти годеник. Как ти се струва?

Очите на Челси се насълзиха.

— Ще трябва да си потърсите друга история, Майлс. Коул не ме обича. — По бузите ѝ се затъркаляха едри сълзи.

Кауфман и Роджърс се спогледаха.

— Разбира се, че те обича — успокои я Роджърс. — Нали ти казахме, че го видяхме? Само истински влюбен мъж може да направи това, което Коул прави за теб.

— Ще се радваме да те върнем при него — каза Кауфман. — Стига да ни покажеш пътя към вилата. Достатъчно филмчета ли взе, Майлс?

Майлс кимна.

— Не мога да се върна при Коул. Той не ме обича. Просто се е преструвал. Лично ми го каза. — Челси изхлипа. — Ще ме закарате ли

у дома? Във Вашингтон. Моля ви!

— Голяма напаст си — измърмори Кауфман, но Роджърс го прекъсна:

— Разбира се, че ще те откараме у вас, Челси. Ще се радвам отново да се върна в града. Мразя този свеж планински въздух. Дробовете ми не го понасят.

Челси се намести на задната седалка. Взе две таблетки против главоболие. Майлс ѝ предложи кутия газирана вода. Мигрената започна да минава, но сълзите ѝ не спряха.

— Ей, хлапенце, ще ни наводниш — обърна се към нея Кауфман. — Ако толкова ти е мъчно за момчето, защо избяга от него? Няма да те питам как изобщо си се навила да се омъжиш за Сет Стрикланд, след като си хлътнала по друг мъж.

— Твърде съм разстроена, за да говоря за това — подсмръкна Челси. — А и вие сте последните хора, на които бих разказала как стоят нещата. Не искам историята на личния ми живот да излезе на страниците на вашия жълт вестник, придружена с огромно заглавие и серия интересни снимки.

— Няма да пишем за теб — увери я Майлс. — Така, както се развиха събитията, материалът няма да бъде нито достатъчно интересен, нито достатъчно сърцераздирателен, за да заинтригува читателите ни.

Челси притихна. Отново премисли събитията от последните два дни. Какво беше истинското отношение на Коул към нея? Дали не я беше отблъснал, защото тя самата очакваше такъв развой? Или може би ѝ се щеше да вярва в това, защото не желаше да приеме факта, че Коул не я обича?

После си спомни как той обикаляше из планината и я викаше. Колко загриженост и страх имаше в гласа му!

— Може ли да спрем до някой телефон? — попита тя. — Мисля, че трябва да успокоя Коул. Да му кажа, че съм добре и че не са ме изяли дивите зверове.

— Добра идея — одобрително кимна Майлс.

— Само не очаквай от мен да те връщам обратно в онази загубена планина — изсумтя Кауфман. — Ако мислиш да се сдобряваш с него, направи го в града, когато ще губиш само своето време и собствения си бензин.

— Нямам намерение да се сдобрявам, просто не искам Коул да прекара нощта в притеснения за мен.

Те видяха телефонна кабина до един крайпътен магазин и спряха. Челси слезе и се отправи към телефона, но внезапно се сети, че не знае телефонния номер на вилата. Оставаше ѝ само едно — да позвъни на Стефани и да ѝ каже, че е на път към дома. Ако Коул се сетеше да се обади на сестра ѝ, щеше да научи новината.

— Челси, къде си? — извика Стефани, щом чу гласа на сестра си. — Коул вече три пъти се обажда да ме пита дали не зная нещо за теб. Побъркал се е от притеснение. Гласът му така е прегракнал от викане, че едва разбрах какво казва.

Челси я успокои, че е добре.

— О, зная, че ти си добре. Уверих Коул, че по-голямата ми сестра умее да се грижи за себе си. — Стефани млъкна и след кратко колебание рече: — Челси, трябва да ти кажа нещо. Мислех, че ще бъде по-добре да изчакам да се върнеш, но може би е по-добре да научиш веднага.

Сестра ѝ дълбоко пое дъх.

— Какво има, Стефани? — попита разтревожено Челси.

— Ще се омъжа. Скоро. По-точно — след два дни... За Сет Стрикланд. — Челси занемя от изненада. Стефани продължи: — Обадих му се в деня, когато ти избяга и му поднесох съжаленията си. Разбираш, че за него и семейството му постъпката ти беше голям удар. Съчувствах на Сет и му казах, че ще се радвам, ако мога да направя нещо за него.

— И той те помоли да се ожените? — Челси почти изкрещя. — Не можеш да го направиш, Стефани! Ти не го обичаш! Нито той тебе. Ти ще...

— Разбира се, че няма — хладно я прекъсна Стефани. — За разлика от теб аз никога не съм мечтала да се омъжа по любов. Ти може и да вярваш в любовта, но аз — не. Единственото, в което вярвам, е брачният договор, който двамата със Сет ще подпишем. А в него няма място за такова илюзорно и субективно нещо като любовта.

— Стеф, това е лудост! Мога да разбера Сет. Той иска да запази репутацията си и ще успее, ако се ожени веднага. Но не вярвам, че този хладнокръвно обмислен брак ще бъде добър за теб.

— Челси, уверявам те, че този брак ще бъде добър за мен във всяко едно отношение! Колкото по-скоро подпишем договора, толкова по-скоро към банковата ми сметка ще бъдат приведени двеста и петдесет хиляди долара. Дори и цял живот да работя, никога няма да видя толкова пари на куп. А сега ще бъда богата! Както винаги съм си мечтала.

Челси си спомни детството им. По празниците Стефани винаги се обличаше като богата дама, а възрастните смятаха, че просто се опитва да изглежда голяма. И когато я питаха като каква се е маскирала, тя винаги отвърщаше:

— Като богата.

— О, Стефани! — изплака Челси в слушалката.

— Челси, аз съм щастлива! — настоя сестра ѝ. — За първи път съм истински щастлива! Мразя да съм бедна, да нося старите ти дрехи, да пестя всяка стотинка.

— Но всичко е минало, Стефани! Ти завърши колеж, намери си добра работа и си независима.

— Вярно е, но това никога няма да ме направи богата. Това, с което наистина ми се ще да се занимавам, е фотографията, но нямам достатъчно средства. А сега, когато ще стана една от семейство Стрикланд... О, аз — член на президентското семейство! — възторжено продължи тя. — Помисли си само за всичките нови дрехи, за приемите и за пътуванията. Не съм ходила никъде, Челси, а Сет иска да ме заведе на околосветско пътешествие! Освен това съм сигурна, че някоя издателска къща ще ми предложи работа като фотограф, което при други обстоятелства никога нямаше да се случи. Новото ми име е Стефани Стрикланд. Звучи богато и могъщо, нали, Челси?

— Който се жени по сметка, не свършва добре, Стефани — промълви Челси.

— По-добре е, отколкото да се ожениш по любов. Виж мама и татко. Твърдяха, че когато са се оженили са били лудо влюбени един в друг. А какво стана?! Разведоха се! Мама се омъжи за Джек от финансови съображения, а татко се ожени за Линда, защото му беше омръзнало да е сам и изпитваше нужда от удобствата, които все пак предлага семейният живот. Да сключиш брак по любов означава да се обречеш на вечно нещастие. Никога не съм искала да загубя ума или сърцето си по някого, Челси.



Челси се опитваше отново и отново да убеди сестра си да се откаже от тази необмислена стъпка, но Стефани изтъкваше необорими доводи. Накрая Кауфман загуби търпение и натисна клаксона на колата.

— Няма да прекарваме нощта тук — провикна се той. — Свършвай и да потегляме.

Челси се вмъкна в колата. Още не можеше да се съвземе от изненадата.

— Разбрах за кого ще се жени Сет Стрикланд — промълви тя. — Ако ви кажа името и адреса ѝ, ще ми обещаете ли да отидете право при нея и да не я оставите намира, докато не ви даде интервю?

— Сладурче, можеш да си сигурна в това! — възкликна Майлс.

Тя им продиктува името и адреса на Стефани и добави:

— Надявам се, след като се срещне с вас двамата, Стефани да познае тъмната страна на славата. Момчета, разчитам да я принудите да каже нещо скандално за Сет Стрикланд. Тогава той ще се откаже от намеренията си да се жени за нея. Ако има някой, който да е в състояние да се справи с тази задача, това сте вие.

— Оценяваме доверието, което храниш към нас, но те уверяваме, че интервюто ще бъде направено с вкус и много стил — отвърна Киърън. — Това е нашият голям шанс, както знаеш и ние няма да го пропуснем.

Въпреки отговора на двамата, Челси продължи да се надява. От „Глоуб Стар Проб“ трудно можеше да се очаква стил и класа.

Кауфман и Роджърс я оставиха на паркинга пред блока и веднага потеглиха към дома на Стефани. Челси пое към входа и пътьом видя малката си хонда, паркирана на обичайното ѝ място. Спуканата гума беше заменена с нова. Коул се беше погрижил за колата точно както беше обещал. Това не я изненада особено. Той беше човек на действията, човек, който държеше на думата си. Освен когато ставаше въпрос за любов. Челси преглътна сълзите си. Крайно време беше да се успокои и да спре да се тормози за неща, които не можеше да има. Като Коул Тримейн, например.

Тя извади ключовете си и влезе в тъмния апартамент.

Когато очите ѝ привикнаха с тъмнината, Челси тръгна към най-близкия електрически ключ. Внезапно чу тихо щракване. Стаята се обля в ослепителна светлина. Челси едва не извика. Пред нея стоеше Коул. Изглеждаше изтощен.

— Какво правиш тук? Как успя да влезеш? И как пристигна преди мен? — изстреля на един дъх тя.

— Когато Стефани ми се обади, за да ми каже, че се връщаш, аз се свързах с компанията и ги накарах да ми изпратят частния ни самолет — обясни Коул. — От Бабкок до тук се стига много бързо. Имах достатъчно време да се отбия до Стефани и да взема ключовете от апартамента ти. Чаках те. Тя ми каза, че си добре, но исках сам да се уверя в това.

— Защо? — студено попита тя. Не можеше да се примири с мисълта, че е бягала часове наред, за да се натъкне на него в собствения си дом. Може би теорията на Стефани за любовта в крайна сметка щеше да се окаже вярна.

— Тази сутрин край езерото ти ме помоли да не ти позволявам никога вече да избягаш от мен — тихо каза Коул.

Страните на Челси почервеняха.

— Тази сутрин и двамата казахме много неща, които не бяха верни.

— Само аз — прекъсна я Коул. — Ти ми каза, че ме обичаш и наистина е така. Помоли ме да не ти позволявам да ме напуснеш и аз възнамерявам да изпълня молбата ти. Ще подновим старата си връзка, Челси, и този път тя ще завърши с брак.

— Как? Нима забрави за заканата си никога вече да не ми предлагаш женитба? Що се отнася до мен, аз със сигурност няма да ти предложа. Дори не искам да чувам тази дума! Тя е виновна за цялата бъркотия. Ти, аз, Сет, Стефани... — Сега, когато Коул беше тук, беше невъзможно да продължи да таи тревожните новини в себе си. — Стефани иска да се омъжи за Сет Стрикланд — заради това, че е богат и е президентски син. Подготвили са някакъв брачен договор и аз ужасно съм притеснена за нея.

Коул замислено се усмихна:

— Значи затова Стефани беше толкова загрижена и услужлива... Искала е да бъде сигурна, че ще бъдеш изцяло извън играта и няма да се върнеш при Сет.

— Но това е отвратително! — изсъска Челси. — Мислех, че харесваш Стефани.

— Така е. Винаги съм я харесвал. Но това не ми пречи да виждам какво представлява в действителност. Спомняш ли си как преди четири години Стефани силно настояваше да ѝ уредя среща с някой от братята ми?

— Тя си мислеше, че ще бъде забавно две сестри да се срещат с двама братя — хладно отбеляза Челси. — Но твоите братя решиха, че е прекалено малка, за да излизат с нея.

— Не я смятах за малка. Това беше начин учтиво да ѝ откажат. Никой от братята ми няма да пропусне възможността да излезе с малка красива блондинка като Стефани, освен ако последната не трепери от алчност. Когато стане въпрос за пари, сестра ти направо се побърква. Ние отрано се научихме да усещаме кога една жена е заинтересувана от самите нас и кога — от банковите ни сметки.

— Няма да стоя и да слушам как очерняш малката ми сестра. Искам веднага да напуснеш апартамента ми, Коул!

Коул не помръдна.

— Аз не очерням Стефани, просто не искам да се притесняваш за нея. Тази малка госпожица умее добре да се грижи за себе си.

— Вън! — изкрещя гневно Челси.

— Може ли, преди да напусна жилището ти, да разбере кой те докара дотук? И... дали си ме чула, докато те виках в планината?

— Чух те и много внимавах да не се издам. Около седем часа Кауфман и Роджърс от „Глоуб Стар Проб“ минаха край мен и ми предложиха да ме докарат с тяхната кола. Аз приех. Сега се махай!

— Не и преди да ти кажа, че всичко, което казах днес следобед, е истина. Съжалявам, че те нараних, Челси. Моля те да ми дадеш още един шанс. Обичам те и никога не съм преставал да те обичам!

Тя тъжно го погледна:

— Коул, и преди четири години твърдеше, че ме обичаш, но когато отказах да се оженим на определената от теб дата, ме изостави. Цели четири години не чух дума от теб, въпреки че, както сам призна, си бил доста зает с провалянето на списанието, в което работя. Днес във вилата аз се оставих да ти повярвам отново. Дори ме погледна в очите, когато ми каза, че ме обичаш. А после взе думите си обратно. Сега пак ми казваш... — Тя се отпусна върху канапето и заби поглед в

пода. — Не искам да го чувам вече, Коул. Не ти вярвам. Между нас всичко свърши и добре, че е така, защото когато се съберем, представляваме взривоопасна смес.

Тя напрегнато зачака отговора му. Видя, че лицето му се опва и се зачуди дали Коул ще избухне.

— Няма да ни е лесно — внимателно започна той. — Някои двойки се срещат, влюбват се и се женят без особени проблеми или кризи. Ние следвахме по-различен път, но...

— Трънливият път на истинската любов — иронично го прекъсна Челси. — Кауфман и Майлс се канеха да пишат за нас, но после решиха, че историята ни не е достатъчно пикантна за техния вестник.

— Благодарен съм им за тази преценка. — Коул приближи до нея и сложи ръка на рамото ѝ. — Зная, че тази вечер не е много подходящо да говорим за нашето бъдеще, Челси. Ти си уморена, изнервена и наранена. Но искам да ми повярваш, че искрено съжалявам за това, което ти наприказвах днес. Когато разбрах, че си ме изоставила, че предпочиташ да рискуваш и да останеш сама в планината, вместо да се върнеш при мен... — Той млъкна и мъчително преглътна. — Вината е изцяло моя и аз трябва да платя за глупостта си. Но това не значи, че се предавам, Челси. Защото знам, че въпреки гнева и обидата ти продължаваш да ме обичаш. Когато решиш, че съм наказан достатъчно, признай го пред себе си. Тогава отново ще бъдем заедно.

Пръстите му нежно докоснаха шията ѝ. Челси бързо се дръпна встрани.

— Няма да стане, Коул. Този път няма да взема решението си под влияние на сексуалните си желания.

— Не се и опитвам да постигна това. — Той се усмихна. — Не очаквах, че ще предизвикам някаква страст у теб, Челси, но ти инстинктивно ми отговори. Винаги е било така — когато те докосвам, те изпълва възбуда. А твоето присъствие оказва същия ефект върху мен.

— Няма да легна с теб, Коул!

— Мога да те взема на ръце и след десет минути ще бъдеш в леглото с мен. — В гласа му прозираше желанието да направи точно това. — Ти ме желаеш, Челси. — Той обгърна раменете ѝ с ръце и леко

я притегли към себе си. — Не се противи, скъпа. Не се бори с чувствата си. Ние си принадлежим.

Нямаше да се поддаде, обеща си Челси. Не можеше да го стори!

— Не искам това, Коул. Върви си. Тази вечер имам нужда да бъда сама.

Коул отпусна ръцете си.

— Направих доста глупости, но това не значи, че съм глупак. Отне ми доста време, но накрая се научих да извличам поука от грешките си. Не мисля да те съблазнявам тази нощ, Челси. Макар, че много ми се иска. — Той се наклони и леко я целуна по челото. — И още нещо. Сгреших, когато си мислех, че мога да отделя любовта от секса. Аз те обичам и ще ти го докажа.

Той се обърна и напусна апартамента ѝ. Известно време Челси стоеше неподвижно, втренчила поглед във вратата. Не можеше да повярва. Беше му казала да си върви и Коул я беше послушал, независимо, че не му се щеше да го прави. Беше казала, че не иска да легне с него и той се беше съобразил с желанието ѝ.

Това не прилягаше много на Коул Тримейн, който тя познаваше. Дали не започваше нова опасна игра?

Всъщност може и да не я желаше чак толкова силно.

Трудно ѝ беше да повярва на третата възможност — Коул да я обича и наистина да се опитва на дело да докаже любовта си.

## ДЕСЕТА ГЛАВА

— Закуската с готова.

Челси отвори очи. Коул стоеше край леглото ѝ. Носеше вчерашния си официален костюм.

— Пресни сандвичи от „Мак Доналдс“ — каза той и ѝ подаде обвит в хартия сандвич и пластмасова чаша със сок. — Искан да ти върна услугата и да ти приготвя топла закуска, но хладилника ти се оказа празен, а нямах време да отскоча до магазина.

— Как влезе — сънено попита тя. Погледът ѝ се спря на будилника върху нощното шкафче. Минаваше девет. Челси придърпа чаршафа към брадичката си. След като Коул си беше заминал, тя беше свалила набързо дрехите си и веднага си беше легнала. Не очакваше, когато се събуди, той да бъде в спалнята ѝ.

— Запазих ключа, който взех вчера от Стефани. Все още изглеждаш уморена. Изяж сандвича, докато е топъл и се опитай да заспиш отново.

Тя поклати глава.

— Ще отида на работа. Но първо ще се изкъпя и облека.

— Предполагам, че ще отклониш предложението ми да ти помогна за тези неща.

Челси усети как тялото ѝ пламва.

— Позна — отвърна тя.

— Така си и мислех. Обаче мога да ти донеса халата, ако ми кажеш къде е. Ще имаш нужда от него. Много е трудно да придържаш чаршафа с едната си ръка и да се храниш с другата. — Коул подаде късата роба на Челси. — Баща ми ти беше донесъл това от Хавайските острови — спомни си той. — Пазила си я през цялото време.

— Много е практична и удобна — бързо отвърна тя. — Обърни се, искам да се облека. — По лицето ѝ плъзна гъста червенина. След страстните мигове, прекарани в леглото, молбата ѝ изглеждаше ужасно превзета.

Устните на Коул трепнаха, но той услужливо обърна гръб към нея.

— Трябва ли да ти обещаая, че няма да гледам, докато се обличаш?

— Да! — Челси нахлузи робата през глава и бързо я придърпа надолу. Съвсем навреме, защото в следващия миг Коул се обърна. Сините му очи блестяха.

Челси напрегнато го погледна, но нищо не каза.

В този миг звънецът на входната врата иззвъня.

— Аз ще видя кой е — каза той. — Храни се спокойно. След няколко минути се върна в стаята. Носеше четири големи бели кутии.

— За теб са — уведоми я Коул и остави кутиите върху леглото.

— Цветя. — Очите на Челси срещнаха неговите. — Рози. От теб. — Беше се досетила веднага.

— Нима с нищо не мога да те изненадам? — на шега се възмути Коул.

— Ти винаги ми изпращаше цветя точно от този цветарски магазин. — Челси посочи фирмения надпис върху първата кутия и вдигна капака. Разнесе се приятно ухание. Между цветята се белна някакъв плик. Вътре имаше малка картичка, на която пишеше: „Обичам те!“.

— Да, дежурната фраза, която обикновено отваря пътя на много мъже към леглото на желаната от тях жена. — Челси се постара да вложи достатъчно студенина в гласа си, но опитът не беше съвсем убедителен.

— Не. — Коул взе ръката ѝ в своята и я поднесе към устните си. — Не е така.

Челси потръпна от желание и рязко издърпа ръката си. Посегна към другите кутии. И в тях имаше рози и картички със същия надпис.

— Четири. По една за всяка от четирите години, прекарани в раздяла — промълви тя. Той утвърдително кимна. — Благодаря ти, Коул. Прекрасни са. Ще мога да сложа част от тях в китайската ваза, която ти ми подари.

— Все още пазиш онази ваза?

— Разбира се, че я пазя. Достатъчно е ценна.

— Добре — доволно отбеляза Коул. — Веднага, щом изляза оттук ще се погрижа да получиш още три такива, за да можеш да

натопиш всичките рози.

— Не, недей. Не искам да ме отрупваш със скъпи подаръци, Коул. Не желая да се чувствам задължена.

— Това не задължава, Челси. Аз просто те ухажвам.

— Коул, снощи аз...

— Макар, че това мое ухажване е малко парадоксално — продължи той, без да я остави да довърши. — Защото смятам да ти дам толкова време, колкото ти е нужно, за да спечеля отново доверието ти. Този път ти ще си тази, която ще определя правилата.

— Коул, снощи ти казах, че между нас всичко е свършено и...

— Без това! — пак я прекъсна той. — Това е единственото условие, с което не мога да се съглася. Между нас винаги ще има нещо, Челси.

— Както виждам, царството ми не продължи дълго. Само пет секунди. Ти отново пое командването.

— Помня как се притискаше към мен и ме умоляваше никога да не те оставям да ме напуснеш. Смятам да се съобразя с това, имай го предвид.

Челси скръцна със зъби. Смяташе да му каже какво трябва да има предвид той, но той я грабна в прегръдките си и покри устните ѝ с целувка. Краката ѝ омекнаха. Така ставаше винаги, щом се озовеше в ръцете на Коул. Тя простена и обви ръце около шията му, притисна се към него, тръпнеца от страст. Мъжкото му тяло излъчваше топлина и примамлив аромат. Гърдите ѝ се втвърдиха под допира на ръцете и устните му. Обзе я желание да се слее с него.

Коул повдигна крайчеца на робата и погали меката кожа под нея.

— Челси, ако нямаш желание да продължим, спри ме сега. В противен случай ще прекараме целия ден в леглото.

Челси отпусна глава на гърдите му. Не искаше нищо друго, освен него...

Само че Коул ѝ беше дал възможността да направи своя избор, да установи контрол над ситуацията. Тя самата беше настоявала за тази свобода и власт.

Той продължаваше да я прегръща, без да прави опити да я възбужда повече.

Обзе я раздразнение. Защо Коул беше решил да се показва благороден точно в този момент? В действителност той продължаваше



да диктува правилата и двамата бяха наясно с това.

Челси рязко се отдръпна. Здравият разум ѝ подсказваше, че ще направи голяма грешка, ако легне с Коул, преди проблемите между тях да бъдат разрешени. Тя въздъхна. Понякога здравият разум беше толкова прозаичен!

— Значи не искаш секса да повлияе на присъдата ти? — сухо попита Коул.

— Вече знаем, че в сексуално отношение нещата между нас са идеални. Но една връзка не се основава само на секса. Не можем да прекараме остатъка от живота си в леглото. Трябва да има и доверие, и уважение, и...

— Любов — довърши той. — Тези предпоставки са налице, Челси. Може да се наложи да поработим малко по въпроса за доверието, но ще се справим, скъпа.

— Откъде си толкова сигурен? — прошепна тя. Коул никога не се колебаеше или съмняваше. Когато поискаше нещо, той правеше всичко възможно, за да го постигне, докато тя...

Челси повторно въздъхна.

— Мисля, че отбелязваме прогрес, Челси — усмихна се Коул. — Вместо да ми обясняваш колко съм твърдоглав и неподатлив на чуждо влияние, ти ме питаш защо съм толкова сигурен. Ще ти покажа защо. Каня те на вечеря.

Тя си помисли, че всичко е свършено. Коул щеше да я отведе в някой луксозен ресторант с романтична обстановка, прекрасно вино и вкусна храна. Щеше да бъде очарователен и много внимателен. И щом настъпеше краят на вечерта, той щеше да я вземе в прегръдките си. Тогавя Челси нямаше да има сили да каже „не“, даже ако Коул галантно ѝ дадеше време да помисли.

Челси вирна брадичка и упорито сви устни. Това нямаше нищо общо с изграждането на доверие помежду им. А и още не беше му простила за вчерашните думи. Не можеше да го остави да спечели толкова лесно. Тя изправи рамене и гордо отвърна:

— Не, Коул, благодаря. Довечера... имам работа.

— Сигурен съм, че си извънредно заета. Ще трябва да си миеш косата, да заредиш пералнята, да се притесняваш за Стефани. Да не забравяме и главната ти цел — да накажеш Коул Тримейн. Това със сигурност е начело в списъка на тазвечерните ти задължения.

— Казваш, че ми даваш свобода и време да решавам какво да правя, а когато се опитам да се възползвам от това, избухваш и започваш да се цупиш.

— Не избухвам и никога не се цупя. Просто съм... разочарован, че няма да те видя довечера.

Челси потисна усмивката си. Беше рядкост да се види как Коул Тримейн се бори със себе си.

— Може да ми позвъниш по телефона — колебливо предложи тя.

— Ще го направя — отвърна той и погледна часовника си. — След по-малко от час имам делова среща, Челси. Ще трябва да тръгна към офиса. — Коул я целуна и излезе.

Челси се намръщи. Спомни си за желанието му да прекара целия ден в леглото с нея. Тогава не спомена за никаква среща. Дали ако беше отстъпила, Коул щеше да отмени срещата? Може би просто си беше измислил причина, за да си тръгне.

Челси искаше да му вярва. Трябваше да престане да се съмнява в думите му и да приеме всичко — от „Обичам те!“ до „Имам делова среща“ — за истина.

Нямаше да е лесно, но както Коул беше отбелязал, тяхната връзка не беше от най-леките.

Появата на Челси в редакцията предизвика изненада и неудобство. Не беше виждала колегите си от празненството по случай изпращането ѝ. Всички учтиво заобикаляха темата за провалената женитба, с изключение на Ал Донован — отговорния редактор на списанието.

— Какво, по дяволите, се случи, Челси? — приятелски я запита той.

Тя потръпна, но вдигна нехайно рамене:

— Просто не стана, Ал. Така било писано.

— Глупости! Кой кого разкара?

Челси се намръщи:

— Ще приемеш ли, ако ти кажа, че взаимно се разкарахме?

— Разбира се, че не. Чух, че Стрикланд е на път да сключи брак с друга жена, че е лудо влюбен в нея и че смята да се ожени незабавно.

— Ал с надежда я погледна. — Ще напишеш ли материал за нас, Челси?

— Ал, знаеш ли, че имаш съидейник, работещ за „Глоуб Стар Проб“? — саркастично попита тя. — Името му е Кауфман и явно двамата с него скоро ще се кооперирате. Между вас има много общи неща.

След тази забележка Ал се отказа да я разпитва повече, но подхвърли:

— След като така и така си тук и не работиш по нищо специално, защо не помогнеш на Марк Маслоф да напише рецензиите за филмите през седмицата?

Това беше отмъщението на Ал. Маслоф, филмовият критик на списанието, винаги избираше най-добрите филми за себе си, а на другите подхвърляше второразредните.

Челси с нежелание прие. Наложил й се да изгледа един блудкав филм, след което се върна в офиса и седна зад бюрото. Писането вървеше трудно. Когато телефонът иззвъня, тя с облекчение вдигна слушалката. Щеше поне за минута да се откъсне от досадната работа.

— Как ти се стори филма? — прозвуча веселият глас на Коул.

— В момента търся синоним на думата „отвратителен“.

— Обадох се по-рано, но ми казаха, че си излязла по работа. Челси, за тази вечер... Зная, че си заета... — Коул замълча. Очакваше тя да възрази, да му каже, че е променила намерението си и е решила да прекара вечерта с него. Тя, от своя страна, очакваше той да настоява за това. Коул пръв наруши мълчанието:

— След като имаш планове за тази вечер, надявам се, че нямаш нищо против и аз да си планирам нещата така, както намеря за добре.

— Разбира се — отвърна бодро тя. — Всеки от нас е свободен да прави каквото си иска и няма причина да прави проверки на другия.

— Аз настоявам да ме проверяваш, скъпа. Интересува ме къде и с кого прекарваш времето си и държа ти да имаш същата информация за мен.

Благоразумно, призна си Челси.

— Ще бъда в апартамента си, Коул. Ще приключа с този материал и ще се обадя на Стефани. После ще позвъня на няколко приятели, за да им обясня защо не съм на сватбено пътешествие и ще

си легна рано. Много съм уморена. Снощи съм спала по-малко от пет часа.

— И предполагаш, че отново няма да можеш да спиш, ако бъда до теб в леглото?

Челси се изчерви и заекна:

— Аз...

— Зная, че понякога съм безмилостен, но ти също си безпощадна, скъпа. — Тя шумно пое въздух и Коул се засмя: — Не е честно от моя страна да те дразня по телефона, нали? Представям си как седиш зад бюрото и се изчервяваш, като същевременно се опитваш да заблудиш другите, че разговорът е професионален.

— Ти си като зъл дух, Коул Тримейн — меко каза тя.

Коул отново се изкикоти, после внезапно стана сериозен.

— Челси, ще вечерям в ресторанта „Четиригодишни времена“ с Карлинг, родителите ѝ и с техни приятели от Тексас.

Челси замръзна със слушалка в ръка.

— Какво? — Нима Коул не разбираше, че беше решила да го накаже, като го лиши от присъствието си тази вечер? Не беше предвидила алтернативна компания.

— Карлинг ми се обади днес следобед и ме помоли да я придружа. Родителите ѝ и техните приятели образуват две двойки и тя има нужда от кавалер, за да не бъде сама.

— И ти ѝ каза, че ще отидеш? — Обзе я луда ревност.

— Обясних на Карлинг, че ще проверя дали нямам ангажимент тази вечер и ще ѝ позвъня. Но след като ние с теб няма да правим нищо, сигурно ще отида. Харесвам ресторанта и семейство Темпълтън.

Наистина нямаше причини да не отиде, призна Челси, но силно се притесни. Коул можеше и да смята, че връзката му с Карлинг е платонична, но тя нито за секунда не се съмняваше, че щерката на сенатора е решила да оплете богатия наследник на „Тримейн Инкорпорейтив“ в мрежите си.

„Коул е мой!“, изкрещя в себе си тя. Не искаше той да вечеря с друга жена, особено пък ако тази жена беше очарователна като Карлинг Темпълтън! Лошото беше, че Коул току-що ѝ призна за желанието си да отиде на вечерята.

— Не мога да разбера що за упорито ухажване е твоето! — Челси се ужаси от въпроса си, но след като веднъж беше започнала, нямаше сили да спре. — Ти излизаш с друга жена, докато аз...

— Челси, ти ми каза, че не искаш да ме виждаш тази вечер — възрази Коул с влудяващо спокойствие.

— Но това не означава, че трябва да кръстосваш из града с нея, нали? Толкова ли е важно за теб да прекарваш всяка твоя вечер в компанията на жена? Какво лошо има в това поне веднъж да си останеш у дома? Сам! Нямаш ли да провеждаш телефонни разговори, да пишеш писма, да вършиш куп други неща?

— Не. Имам персонал, който се грижи за всичко — широко се усмихна Коул. — Челси, ако не искаш да вечерям с Карлинг, просто кажи. Няма да отида, ако това те разстройва.

Челси пое дълбоко въздух:

— Ти искаш да отидеш! Харесваш Карлинг и семейството ѝ, а също и ресторанта. Призна си, Коул.

— Вярно е, но ако кажеш, няма да отида. Ще позвъня на Карлинг и ще отхвърля поканата.

— Не! — Това не беше добър отговор. Челси искаше да чуе, че Коул предпочита да се гръмне, отколкото да прекара и една минута в компанията на семейство Темпълтън. Искаше да ѝ каже, че вечерята в „Четирите годишни времена“ ще бъде равносилна на хранително отравяне и че той предпочита да заобикаля това място отдалеч, щом тя не е с него.

Знаеше, че разсъжденията ѝ са налудничави. Коул можеше да си помисли, че се е побъркала, затова Челси си наложи да се държи нормално.

— Нямаш причина да откажеш. Аз съм заета, а ти си свободен да вършиш каквото ти харесва. — Тя скръцна със зъби. Това, че думите ѝ криеха голяма доза истина не ги правеше по-приятни. — Надявам се, че ще прекараш добре.

— Вярваш ми, нали, Челси? — Гласът му беше нисък и изпълнен с напрежение. — Знаеш, че Карлинг не ме привлича в сексуално отношение. Единствената жена, която желая, си ти. Ако отиването ми на тази вечеря ще те накара да се съмняваш в мен, предпочитам да не го правя.

Сега вече я притисна в ъгъла, мрачно призна Челси. Странното беше, че му вярваше. Той наистина нямаше да завърши вечерта си в леглото на Карлинг. Но как да му каже, че дори мисълта Коул да споделя масата на очарователната блондинка я нараняваше? Че не искаше той да се разхожда из града като безгрижен ерген, който може да дари с вниманието си всяка жена във Вашингтон. Коул ѝ принадлежеше. Трябваше да загърбят миналото и да погледнат напред.

— Скъпа, звънят ми по другия телефон. — Коул отново се беше превърнал в делови бизнесмен. — Ще се чуем утре.

Той затвори. Челси не успя да сподели с него новите си възгледи. Изкушаваше се да му позвъни, да му каже, че го иска за тази и за всички следващи вечери.

Гласът на Ал прекъсна мислите ѝ:

— Имам добри новини. Току-що пристигна съобщение, че „Тримейн Инкорпорейтид“ се нагърбва с разпродажбата на нашето списание. Веднага. Ще го разпространяват не само чрез щандовете си във Вашингтон, но и из цялата страна! Никога не съм разбирал защо „Тримейн Инкорпорейтид“ ни пренебрегваше — поклати глава той. — Но това вече е без значение. Пред списанието ни се откриват златни възможности.

Челси и за миг не се усъмни, че Коул стои в дъното на решението. Тя разбираше посланието на този жест — той искаше да докаже, че подкрепя кариерата ѝ и че ще направи всичко, за да ѝ помогне. „Капитол Сийн“ вече не беше врагът, който можеше да ги раздели. Наказанието от негова страна беше приключило. От нейна — също.

Трябваше да говори с Коул веднага!

Преди края на работното си време Челси го потърси в офиса му, но ѝ съобщи, че е на път за важна среща. Нямаше как да се свърже с него тази вечер, освен ако той не ѝ позвънеше.

Разбира се, можеше да се обади в ресторанта и да остави съобщение за него. Мисълта беше много примамлива, но Челси веднага я отхвърли. Щеше да прекара вечерта си така, както я беше планирала. Карлинг Темпълтън можеше да се възползва от Коул за последен път тази вечер. По-нататък щеше да ѝ се наложи да си търси друг рицар, който да изпълнява ролята на параван.

Челси тъкмо слагаше едно пиле в микровълновата фурна, когато на вратата се позвъни. Тя заряза всичко и се втурна да отвори. Сигурно беше Коул! Щеше да ѝ се усмихне, да я сграбчи в прегръдките си...

## ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Щом отвори, надеждите ѝ угаснаха. Навън стояха Киърън Кауфман и Майлс Роджърс и усмихнато я гледаха.

— О, това сте вие. — Челси беше разочарована.

— Е, това посрещане е доста по-добро от много други. Поне не хлопна вратата под носа ни.

— Тук сме, за да ти дадем това — намеси се Майлс и подаде букет бели карамфили. — От благодарност, че ни помогна.

Челси погледна цветята.

— Благодаря.

— Искахме да ти купим рози, но бяха много скъпи. — Той влезе в апартамента ѝ и видя цветята, подредени навсякъде из всекидневната. — Добре, че не се изръсихме за рози. Тук имаш толкова много, че можеш да отвориш цветарски магазин. Да смятаме ли, че нещата между теб и Тримейн са потръгнали?

— Е, в известен смисъл — поколеба се тя.

— Той тук ли е? — любопитства Майлс.

Челси поклати глава:

— Коул... вечеря с Карлинг Темпълтън.

Кауфман леко подсвирна:

— Значи е с Ледената принцеса? Предполагам, че не се притесняваш от това. Никой свестен мъж не би се отказал от гореща жена като теб заради някаква порцеланова кукла.

— Никога не съм си мислела, че ще приема хладнокръвно определението „гореща жена“, но след като е казано в такъв контекст, не ми остава нищо друго, освен да благодаря.

— Да, скъпата Карлинг е студена, направо арктическа. — Кауфман приближи до телевизора и го включи. — Искаме да изгледаме това с теб... Имам предвид интервюто, което ни изстреля от „Глоуб Стар Проб“ направо в Канал Седем на националната телевизия.

— Три телевизионни мрежи купиха правата да излъчат нашето интервю със Стефани — ентузиазира се Роджърс. — А Си Ен Ен купи



целия запис. В Канал Седем бяха толкова впечатлени от нас и от нашите връзки, че от днес сме на работа при тях.

— От вашите връзки? — повтори Челси.

— Семейство Стрикланд бяха толкова доволни от интервюто, че сега се чувстват задължени към нас. Задължени, Челси! Знаеш ли какво означава това? Ще имаме достъп до Белия Дом!

Челси се отпусна върху дивана.

— Това също така означава, че сте подвели Стефани да даде интервю, каквото аз не исках.

— Нашата цел беше президентското семейство да остане доволно от нас — обясни Кауфман. — Да се чувства задължено. Така че нахвърлихме предварително пред малката Стефани опорните точки на интервюто. Как тя и Сет внезапно се влюбиха до полуда един в друг, как дълго са се борили срещу чувствата си, за да не засегнат теб — тогавашната бъдеща булка.

— Вижте, вече започва! — извика Майлс.

На екрана се появи Стефани — красива и сериозна в бялата си лятна рокля. Дългата ѝ руса коса падаше върху раменете. Тя разказа за безумната страст между нея и президентския син и изрази надежда по-голямата ѝ сестра Челси да намери сили да им прости и да поеме по свой собствен път. Големите ѝ кафяви очи блестяха, когато тя заяви, че ще бъде добра съпруга на Сет Стрикланд и ще го направи щастлив.

— Впечатляващо представяне — подхвърли Челси. Кауфман и Роджърс бяха не по-малко впечатляващи в ролята си на сериозни журналисти.

— Това е водещата новина! Ние превзехме Америка! — възкликна Кауфман.

— Надявам се, че не си засегната от приказките на сестра си, Челси. Смятахме, че ще е по-добре, ако излезе, че Стрикланд те е изоставил, за да се ожени за Стефани, вместо да обявяваме, че го е направил само за да задоволи мъжката си гордост, а тя е приела, защото е жадна за власт и слава.

— Никой не може да устои на една любовна история — иронично добави Киърн. — Целият свят обича влюбените.

— Не ме е грижа за моята репутация — свъси вежди Челси. — Просто не искам сестра ми да бъде нещастна.

— Не се притеснявай за това, сладурче — окуражаващо я потупа Кауфман по рамото. — Ако има двама души, които силно да се стремят един към друг, това са Сет Стрикланд и сестра ти. Сега трябва да изчезваме оттук, нали, Майлс? Имаме да отговаряме на толкова много обаждания!

Майлс щастливо кимна:

— Дължим всичко на теб, Челси.

Собственият ѝ телефон започна да звъни веднага след появата на Стефани по телевизията. Обаждаха се роднини, приятели, съседни, колеги, нови и стари познати. Дори учителят ѝ от средното училище позвъни, за да предложи подкрепата си в тези трудни за нея времена. Когато започнаха да ѝ досаждат журналисти, Челси изключи телефона и си легна.

Към десет часа на вратата се позвъни. Челси беше сигурна, че е Коул. Тя скочи от леглото и затича да отвори, без да си направи труда да наметне нещо върху бледолилавата си къса нощница. Представи си реакцията на Коул, щом я види толкова секси и сърцето ѝ подскочи. Но щом отвори вратата, надеждите ѝ отново помръкнаха.

На прага стоеше Стефани.

— Здравей, Стеф! — поздрави сестра си тя.

— Виждам, че очакваш Коул Тримейн — започна Стефани.

Челси отстъпи назад и я пусна да влезе.

— Откъде знаеш, че Коул и аз сме...

— Отново заедно, по-влюбени от всякога? — изпревари я Стефани. — Не съм пророк, но след всички телефонни обаждания вчера... А когато Коул ми позвъни днес след обяд и ми предложи двойно по-голяма сума от тази, която ми даваха Стрикландови, за да не се омъжа за Сет, разбрах, че на практика ти си вече госпожа Коул Тримейн. Така че кога точно е сватбата?

Очите на Челси се разшириха от изненада:

— Коул ти е предложил пари, за да не се омъжиш за Сет Стрикланд?

— Аз не се купувам, Челси — каза Стефани. — Не съм чак толкова повърхностна. Наистина искам да се омъжа за Сет. Нямам търпение да стана Стефани Стрикланд.

— Стеф, вече те гледах по телевизията. Няма смисъл да повтаряш представлението. Ако раздаваха „Оскар“ — и за интервюта,

ти щеше да спечелиш наградата за най-добра актриса, а Кауфман и Роджърс — за най-добри режисьори.

Стефани се засмя:

— Те бяха чудесни, Челси. Казаха ми какво точно трябва да кажа и как да го кажа. Дори пуснаха предварително записа, за да го чуят семейство Стрикланд и да си кажат мнението. Много ти благодаря, че ги изпрати.

— Стефани, не ги изпратих, за да ти направя услуга. Не исках да се омъжваш за Стрикланд.

— Зная. Коул ми обясни, че много се тревожиш за мен. Благодарна съм за загрижеността ви, но освен богата, искам да бъда и известна. Бракът със Сет ще ми осигури и двете неща.

— И си изминала целия път дотук само за да ми кажеш това?

— Опитвах да се свържа с теб, но не успях. Исках да ти благодаря. Зная, че ми мислиш доброто. Освен това трябваше да се уверя, че не си се побъркала от притеснение заради интервюто. Зная, че ти напусна Сет и не ми харесва, че всички мислят обратното.

— Много лоялно от твоя страна, Стефани. Не ти се сърдя, но все още настоявам да обмислиш добре бъдещето си.

— Няма да променя решението си! — извика Стефани. — Но няма да понеса, ако ме намразиш, Челси. Ти си единственият човек, когото наистина обичам!

— О, Стефани! — Очите на Челси се напълниха със сълзи. Двете със сестра ѝ бяха изкарали тежко детство и това беше дало отражение върху бъдещите им стремежи. Челси търсеше любов, а Стефани предпочиташе да не поема този риск.

Колкото повече сестра ѝ говореше за бъдещите си планове, толкова повече Челси желаше да бъде с Коул. Искаше да му благодари за всичко, което беше направил за нея. Да, беше получила времето, от което се нуждаеше. Това беше най-краткото ухажване на света, само два дни. Или достатъчно дълго — цели четири години. Всъщност това нямаше значение. Сега Челси искаше да се омъжи за Коул и нямаше търпение да му го каже.

Стефани остана при нея до полунощ, а след като си замина, Челси се почувства много изтощена. Легна си с намерението да стане рано сутринта и да се срещне с Коул, преди да е тръгнал към офиса си.

Усмихна се, като си представи как ще го изненада. А може би двамата нямаше да отидат на работа...

Пристигна до дома на Коул доста късно. Беше закъсняла. Затова пък усещаше силно желание да има дете от Коул.

Навярно щяха да прекарат деня в офисите си. Колкото повече мислеше за Коул, толкова повече нарастваше желанието ѝ да го види. Съвместното им бъдеще изглеждаше по-светло от всякога. Двамата с Коул можеха да се справят с всичко.

Тя паркира колата и забърза към къщата. Преди три години беше минала оттук, след като беше разбрала, че се е преместил. Искаше да види къде точно живее Коул.

Той беше правил същото...

Чувствата между тях си оставаха все така силни въпреки дългата раздяла.

Внезапно се сепна. Пред погледа ѝ се мярна Коул. Той излизаше навън, сложил ръка на рамото на стройна млада жена с дълги руси коси, облечена в къса вечерна рокля. Носеше обувки с висок ток, а на лицето ѝ нямаше грим.

Челси замря. Веднага позна жената — Карлинг Темпълтън. Изглеждаше секси. Нямаше помен от „ледената жена“, за която говореха Майлс и Киърън.

Карлинг и Коул също спряха. За миг тримата застанаха неподвижно и мълчаливо по средата на алеята. Карлинг се съвзе първа.

— О, това си ти, Челси! — възкликна тя и хвана ръката ѝ. — Трябва да повярваш, че съвсем не е така, както изглежда!

Челси внимателно освободи ръката си.

— Изглежда така, сякаш си прекарала нощта тук — каза тя хладно. Видът на Карлинг беше доказателство за това. Челси премести поглед върху Коул. Беше гладко избръснат, облечен в делови костюм и очевидно отиваше в офиса си.

— Вярно е, че прекарах нощта тук, но не съвсем! — Карлинг се изчерви. — Разбираш ли какво искам да кажа?

— Не — сухо отвърна Челси.

— Тя иска да каже, че не сме правили любов — намеси се Коул. Лицето му беше бледо.

Челси скръсти ръце на гърдите си и се втренчи в него.

— Виждам — каза тя накрая.

— Коул е прекрасен мъж! Той те обича и никога няма да направи нещо, с което да погуби вашата връзка. Трябва да ми повярваш, Челси! — Тя отново хвана ръката ѝ.

— А ти опитвала ли си се да провалиш връзката ни, Карлинг? — попита Челси и отстъпи назад.

Карлинг отрицателно поклати глава.

— Челси, снощи отидохме на вечеря, точно както ти бях казал — намеси се Коул.

— После той поръча шампанско и обяви, че ще се жени — плачливо додаде Карлинг.

— Наистина ли? — прошепна Челси и впи поглед в Коул.

— Да. Може би съм избързал малко, но повече от всичко на света ми се искаше това да е така, Челси. — Коул взе ръцете ѝ в своите. — Ще се омъжиш ли за мен, скъпа?

Тя не се отдръпна. Беше настъпил момента да му покаже, че вярва напълно в него и в любовта му към нея.

— Да, Коул — отвърна тя. — Обичам те. Много искам да се омъжа за теб. Искам да имам дете от теб — добави тя със светнали очи.

Ръцете му я обгърнаха и я притиснаха така здраво, че Челси едва си пое дъх.

— Аз съм най-щастливият човек на света! — задъхано рече Коул и обсипа лицето ѝ с целувки. — Имам чувството, че през последните две минути съм прелетял от ада в рая. Когато те видях да се задаваш по пътеката, бях ужасен. Знаех, че ще предположиш най-лошото и мислех, че никога няма да ми простиш. Челси, ти си всичко за мен.

— Зная. С мен е същото. — Тя кимна на Карлинг, която се усмихна насила, и попита:

— Как стана така, че прекара нощта тук?

— Когато се прибрахме вкъщи след вечерята в ресторанта, баща ми вдигна луд скандал — отвърна Карлинг, като я гледаше право в очите. — Не беше особено зарадван от предстоящата женитба на Коул и отново започна да ме заплашва с онзи тексасец...

— Наистина ли има такъв? — недоверчиво я прекъсна Челси.

Карлинг потръпна:

— Не ме е грижа дали баща ми ще ме лиши от наследство. Няма да се омъжа за онзи човек! — Тя отново се разплака. — След като мама и татко си легнаха, започнах да се наливаам. Исках просто да забравя цялата ужасна сцена. Но вместо това ставах все по-нервна. Без да съзнавам какво върша, дойдох до тук и Коул ме приюти. Скара ми се, че съм карала пияна и ме настани в една от стаите за гости. Събудих се тази сутрин в ужасно състояние. Вероятно изглеждам зле.

— Е, не чак толкова — успокои я Челси.

— Сега мога да карам, нали? — обърна се Карлинг към Коул. — Зная, че вие бихте искали да останете сами.

— Наистина — съгласи се Коул и отново притисна Челси към себе си. После я вдигна на ръце и я понесе към къщата, без да погледне повече към Карлинг.

— Малко ми е жал за нея — започна Челси, когато Коул седна в едно плетено кресло и я намести в скута си. — Изглежда баща ѝ е някакъв средновековен тиранин.

— Не, скъпа, просто политик, който иска да преуспее.

— Горката Карлинг. Май историята за онзи тексасец е истина!

— Разбира се, нали заради това излизах с нея! — Той я притисна към себе си и страстно я целуна. Пръстите му започнаха да разкопчават роклята ѝ.

— Искам да родиш децата ми, да гледам как тялото ти се закръгля от бебето. — Ръката му погали гърдите ѝ. — Искам да гледам как кърмиш...

— Аз също, Коул — прошепна тя. — И нямам търпение бебето да се роди. Ако можех да забременея веднага...

— Не искам да свързваш представата за нашите деца с нищо друго, освен с любов и удоволствие.

— Да не говорим за това, че е самата безотговорност един тридесет и шестгодишен мъж да допусне жена да забременее от него извън брачното ложе — подравни го Челси.

— Добре, да не говорим за това.

Те се засмяха и сляха устните си в целувка.

— Мисля си колко близки започнахме да се чувстваме, след като почти се бяхме разделили. Коул, какво ли щеше да стане, ако сутринта на сватбата не беше минал край жилището ми и не ме беше последвал

извън града? Какво щеше да стане, ако не бях отменила женитбата си със Сет?

Той се усмихна:

— Ако не беше отложила сватбата си, сигурно щеше да ми се наложи да се срещна с националните служби по отвличанията, защото сега вече знам — нямаше да те оставя да се омъжиш за Стрикланд. Обичам те точно такава, каквато си, Челси. Влюбих се в теб в мига, в който те видях, и не искам да те променям.

— Аз също, Коул — отвърна Челси. — Нашето главозамайващо ухажване ще се превърне в безкраен и щастлив брак.

— Да се хващаме на работа, скъпа. Бебето не трябва да чака! — прекъсна я Коул и жадно впи устни в нейните.

## ЕПИЛОГ

Десет месеца по-късно, точно в полунощ, Челси събуди съпруга си и му каза:

— Време е.

Лекият пролетен дъжд, започнал рано след обяд, се беше превърнал в силен порой. Дори в този късен час пътищата бяха препълнени и пътуването се оказа доста тежко. Коул беше ужасен от мисълта, че ще закъснеят да стигнат до болницата и че бебето ще се роди в колата. Тревогите му се оказаха напразни. Бяха в родилния дом точно навреме. В четири часа сутринта на бял свят се появи четирикилограмовият Даниъл Ричард Тримейн.

Двамата с Челси бяха минали курсове по безболезнено раждане и през целия път до родилната зала Коул я окуражаваше.

Сега Коул наблюдаваше учуден съпругата си и едновременният си син, който вече бозаеше от гърдата на майка си.

— Той наистина е тук — промълви Коул и пхна пръст в малкото юмруче на чернокосия Даниъл. Дребните пръстчета инстинктивно се свиха. — Преди час беше в теб, а сега вече не е... Не мога да повярвам.

— Аз мога — пламенно отвърна Челси и се усмихна. — Свърши голяма работа, инструкторе. Нямахте да се справя без теб.

— Заслугата е изцяло твоя. А си мислех, Челси, че денят на сватбата ни е най-щастливият ден в живота ми, но днешният се нарежда плътно до него.

— И с мен е така — нежно отвърна Челси.

Нямахте търпение да се върне у дома и да започнат да живеят като голямо семейство. Вече беше уредила да работи на хонорар към редакцията на „Капитол Сийн“ и към други редакции. Беше предпочела семейството пред работата си и беше доволна от този избор. Коул, не се намеси при вземането на решението ѝ.

Изтеклите десет месеца внесоха промяна в живота и на други хора.



Стефани Стрикланд, жената на Сет, се превърна в звезда на националните медии. Благотворителната ѝ дейност беше известна из цялата страна. Тя неуморно защитаваше каузата на семейство Стрикланд. Където и да се появеше телевизионна камера, Стефани беше там — независимо колко незначителен или тривиален беше поводът. Албумът ѝ от фотографии на президентското семейство се разпродаваше с шеметна бързина. В една статия я бяха нарекли „Американското предизвикателство към принцеса Даяна“.

Телевизията пък обяви Майлс Роджърс за кореспондент на Белия Дом. Тесните му връзки със семейство Стрикланд — говореше се, че е най-близкият съветник на Стефани — го превърнаха в неоценим източник.

Сенатор Клейтън Темпълтън и съпругата му обявиха официално годеча на дъщеря си Карлинг с господин Кейн Маклелън, собственик на ранчо в западен Тексас.

Киърън Кауфман се върна в „Глоуб Стар Проб“. Официалната му версия беше, че напуска Канал Седем, защото от предишната му работа са му отправили предложение, което той не могъл да отхвърли. От Канал Седем пък се твърдеше, че са го уволнили.

В един от последните броеве на „Глоуб Стар Проб“ излезе съобщение, че очевидци са забелязали Голямата стъпка да лудува заедно с чудовището от Лох Нес в шотландската пустош. Кауфман дори беше приложил изключителни фотоси...

**Издание:**

Барбара Бозуел. Отвлечането  
Американска. Първо издание  
ИК „Арлекин-България“, София, 1995  
ISBN: 954-110-366-9

# ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

**МОЯТА БИБЛИОТЕКА**



<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.